john brunner

răbdarea timpului

Birocraţie şi xenofobie într-un spaţiu interplanetar

BIBLIOTECA ALEPH

John Brunner

Răbdarea timpului

Ediția a II-a, revizuită

Traducere din limba engleză Vladimir Colin și I. Pascal

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU
John Brunner THE LONG RESULT 1965
Editura Nemira & Co, 1994, 2006

1

Criza s-a declanșat într-o dimineață în care întârziasem la lucru. Când am intrat în holul biroului pentru Relații Culturale ceasul-calendar de perete arăta 09.38 Zona 7 – joi, 30 februarie.

Faptul în sine era destul de lipsit de importanță, în ciuda diverselor glume răutăcioase cu privire la biroul pentru Relații *Sărace*, simțisem dintotdeauna că îndeplineam în cadrul lui una dintre muncile cele mai rodnice la care puteam aspira și care-mi oferea destule satisfacții pentru a nu simți nevoia să chiulesc, așa că întârzierea asta constituia o excepție. Mai mult, fusesem reținut pentru o treabă pe care nimeni nu putea să mi-o ia în nume de rău, nici măcar Tinescu, directorul biroului, într-una dintre diminețile lui cele mai afurisite.

Măcar… așa credeam pe când mă îndreptam spre ascensor, fără a avea habar de vârtejul care se pregătea să mă soarbă.

Am deschis ușa. Pe ușă, cu elegante litere anglice, scria:

ROALD VINCENT
Director-adjunct
ABSENT

Ultimul cuvânt se șterse și deveni **PREZENT** în clipa în care secretarul-automat încorporat în tăblia biroului mă recunoscu. M-am așezat și am întrebat ce aveam de făcut.

Propria mea voce înregistrată în ajun îmi răspunse: „Să transmit 61 din Lebăda 19k la Integrare, pentru o ultimă probă. Dejun cu Patricia la *King-dom*. Telefon lui Micky Torres între 14 și 16 cu privire la Epsilon din Eridan 8c. Raportul să fie gata în cursul dimineții, altminteri să-l zoresc pe Tomas“.

Destule treburi pentru o zi de muncă obișnuită. Cât pe ce să încep cu primul punct, când mi-am dat seama că secretarul-automat mergea în gol și sâsâia ușor. Trebuia să mai urmeze ceva. Glasul lui Tinescu răsună pe neașteptate:

— Roald, vino la mine de cum sosești!

Drace. Încă una dintre toanele lui matinale. Oftând, i-am spus secretarului să se deconecteze și, când să ies, ușa a lunecat într-o parte și Jacky Demba a intrat cu o mutră neobișnuit de acră.

— Ai sosit, până la urmă? zise trecându-și mâna de culoarea abanosului prin părul des și creț. De jumătate de ceas, Tinescu te caută înnebunit în tot biroul.

— Știu. Banda m-a prevenit adineauri. Dar ce s-a întâmplat? Și de ce te bate și pe tine la cap?

— M-a chemat acum un minut să-mi spună să verific dacă ai venit și n-ai uitat să-l anunți. În locul tău m-aș duce fuga, până nu ia foc planșeul de sub el.

Și, înainte de a apuca să-i cer alte amănunte, se întoarse în biroul lui.

M-am dus așadar la Tinescu, așteptându-mă la una dintre furtunile într-un pahar cu apă pe care bănuiam că le provoacă pentru a compensa lipsa de prestigiu a B.R.C.ului printre celelalte organizații care se ocupau de relațiile interstelare și pentru a-l face să crească în propriii săi ochi. Dar am simțit că greșisem încă din clipa când am intrat și am auzit glasul tunând în videofonul legat de exterior. Micul ecran era bineînțeles întors spre Tinescu, însă nu aveam nevoie să văd fața celui ce vorbea pentru a ști că era Giuseppe Capra, ministrul Afacerilor Extraterestre.

Simplă coincidență? Sau era în legătură cu motivul pentru care mă tot căutase? Zău că speram să fie o coincidență; n-aveam niciun fel de ambiție să fiu amestecat în treburi la nivel ministerial.

Dar convorbirea tocmai se încheia și tot ce am putut prinde pentru a-mi servi drept indiciu a fost replica finală și plină de mânie a lui Capra: „Ai face bine să aranjezi lucrurile, dacă nu vrei ca toată generația viitoare de stellarieni să-și bată joc de noi!“

Asta mi-a îngăduit câteva clipe de ușurare neîntemeiată. Serviciul meu ocupându-se în primul rând de Viridis, și nu de Stellaris, am presupus că rezolvarea problemei va da altcuiva bătaie de cap. Mare greșeală!

Tinescu închise videofonul și mă privi crunt. Am spus numaidecât:

— Îmi pare rău că am întârziat, dar după accidentul rachetei s-a făcut apel la donatori de sânge și a fost nevoie tocmai de grupa mea sangvină.

Tinescu se pregătise să mă facă praf. Vorbele mele însă îi luară piuitul. Accidentul din noaptea trecută – o rachetă-expres transpacific explodase la decolare – îngrozise toată lumea, iar apeluri la donatorii de sânge și la voluntarii pentru îngrijiri fuseseră lansate în toate buletinele de știri. Într-o epocă în care se trăia în medie 110 ani nu se trecea peste așa ceva cu ușurință.

— Dar de ce dracu nu ți-ai ținut măcar secretarul la curent? mârâi el în cele din urmă scuturându-și chica neagră. A fost o minune că am mai putut interveni… Ah!

N-am întrebat ce se ascundea îndărătul exclamației. Eram obișnuit cu felul lui de a dramatiza orice incident minor pentru a-l prezenta drept o gravă criză interstelară. Am spus:

— Nu știam că au să mă rețină atât. Dar am mai întârziat și deoarece am stat de vorbă cu extraterestrul care se afla la bord.

— Cum? sări Tinescu. Cine?

Asta m-a mirat de-a binelea. Am spus neutru:

— N-ați fost prevenit?

— Ascultă, încă dinainte de miezul nopții am avut cu totul altceva pe cap. Cine era?

— Din fericire, nu unul dintre ai noștri. Un regulian… venit în vizită. (Tinescu arăta vizibil ușurat. Regulienii erau probabil cea mai rezistentă formă de viață imaginabilă, iar explozia unei rachete nu părea în stare să-i vatăme.) Am socotit potrivit… ei bine, să schimb cu el câteva cuvinte pline de tact, ca să văd dacă-l supărase incidentul. Nu părea supărat. Mai mult, a lucrat în sensul îmbunătățirii relațiilor dintre regulieni și oameni, echipele de salvare ne mai prididind să-i laude contribuția la scoaterea răniților de sub rămășițele rachetei.

Tinescu, dictă secretarului-automat o informație în vederea unui raport ulterior. Cam pe la mijlocul dictării se întrerupse și-și ridică privirea.

— Cum îl cheamă?

— Anovel.

— OK. (Se lăsă pe spate în timp ce continua înregistrarea și mă fixă cu o privire înghețată.) Știi cu cine vorbeam, când ai intrat?

— Cu ministrul, nu?

— Exact. (Semnalul luminos al videofonului se aprinse. Tinescu scoase câteva înjurături cumplite într-o românească arhaică, apoi puse secretarul-automat să înregistreze.) Ți-a pomenit cineva de o navă stellariană care urma să aterizeze în dimineața asta?

Mi-am cercetat memoria și am negat, dând din cap.

— În mod normal, dacă privea serviciul meu, ar fi trebuit să aflu…

— În mod normal! (Tinescu bătu cu pumnul în trunchiul, scurt și gros, al adresarului de pe birou; era din material plastic și am băgat de seamă, pentru întâia dată, că avea o claviatură nou-nouță, ca de calculator, care contrasta cu înfățișarea învechită a tot ce se mai afla în încăpere). Ba te privește, ca pe toți ceilalți de pe planeta asta bătrână și sleită! Numai că adresarul a expediat pe canal greșit raportul pe care ți-l pregătisem; a ajuns în biroul lui Casley, iar el e în concediu… ah, la dracu! Ce-a fost, a fost și nu ne rămâne decât să remediem ce se mai poate. Aruncă o privire furioasă spre ceas și spuse: Roald, ce știi despre tau-cetieni?

— Nu mare lucru, am recunoscut încruntându-mă. La drept vorbind, nu e de resortul meu…

— Fir-ar să fie, nu-s decât directorul biroului, dar închipuie-ți că știu ce e de resortul tău și ce nu el Ce-ar fi să-mi răspunzi la întrebare?

Am recunoscut semnele vestind apropierea primejdiei: Tinescu devenea sarcastic, asta însemna criză-de-adevăratelea, și nu criză-de-formă. I-am rezumat sec cunoștințele de care dispuneam:

— Cei dintâi extratereștri cu care am luat contact, prin persoane interpuse. Cu alte cuvinte, expediția care i-a descoperit nu venea de pe Terra, ci de pe Stellaris, colonia noastră Epsilon din Eridan. Până acum n-am stabilit legături directe. Am văzut undeva un raport privind trimiterea unei misiuni pe Tau Ceti și cred că nu va trece mult până să primim și noi, din partea lor, o delegație.

— Vai, câtă dreptate ai, susură dulce Tinescu. Mai exact spus, va fi aici pe la ora prânzului.

— *Cum*?

— Fii atent, dacă o feștelim de data asta, urmările… dar acum bat eu câmpii! Se uită din nou la ceas și adăugă: Roald, noaptea trecută, cam pe la ora 23, nava asta stellariană a început demersurile obișnuite în vederea aterizării. Căpitanul a cerut instrucțiunile, care i-au fost îndată comunicate – au avut cel puțin politețea să ne anunțe sosirea navei –, apoi a adăugat: „Și, fiindcă veni vorba, cred că trebuie să vă previn că avem la bord o delegație de tau-cetieni și că n-ar fi rău să luați unele măsuri speciale, dacă vreți să-i primiți cum se cuvine”.

— Dar e absurd, am spus, aproape sărind de pe scaun.

— Poate. Sau poate că stellarienilor le place să ne dea bătăi de cap. Și totul nu se limitează la atât. Stellarienii au făcut întruna ce au putut ca să se ocupe numai ei de tau-cetieni, din cauza sentimentelor pe care le nutresc față de Terra și care s-ar putea rezuma cam așa: „Putem face tot ce sunteți voi în stare, dar mai bine“. Așa că au făcut într-adevăr ce facem noi de obicei, desemnând un ghid pe lângă delegație și toate celelalte, dar nu pot fi la înălțime. (Fruntea i se broboni de sudoare). Sunt, mai presus de toate, tehnicieni. N-au un birou pentru Relații Culturale, nici psihologi competenți pentru specii străine, nici personalul sau disciplinele de bază de care dispunem. Și, deși căpitanul navei a recunoscut-o doar pe ocolite, suntem mai mult ca siguri că tau-cetienii i-au pus ghidului lor probleme care l-au depășit.

— Au un metabolism rapid, nu-i așa? (îmi venise în minte încă un amănunt legat de tau-cetieni).

— Foarte rapid. Respiră un amestec de iod și clor, iar coeficientul lor de timp subiectiv e de 1,3, cu o treime mai rapid decât al nostru și aproape tot atât de rapid ca al regulienilor, care respiră fluor… La naiba, toate astea le poți găsi în dosarul privitor la ei… am cerut să-ți fie transmis cu prioritate.

Am respirat adânc.

— Dar de ce tocmai eu? N-am lucrat aproape niciodată în sectorul relațiilor extraterestre…

— Pe toți dracii! Roald, tot ce-ți cer e să te duci la astroport și să-i iei în primire de la ghidul lor, îl cheamă Kay Lee Wong, iar apoi să-

i instalezi la C.P.E.T. Te-am ales, pe de-o parte, pentru că azi n-ai nicio treabă urgentă și, pe de alta, pentru că te cred înzestrat cu tactul necesar.

C.P.E.T. – Centrul de Primire a Extratereștrilor, înfățișată așa, treaba părea destul de ușoară, dar presimțeam că lucrurile n-aveau să meargă ca pe roate. Cu un glas cam tremurător, am zis:

— N-ar putea cumva Jacky sau Tomas…?

— Roald! (Tinescu se ridică. Era mai scund decât mine, dar când se înfuria într-adevăr ținea să-i domine pe cei ce ședeau.) Nu-mi pasă că ambiția ta se rezumă la supravegherea negoțului de sonete și cvartete de coarde de pe Viridis; din partea mea n-ai decât să te ții de ele până ți-or putrezi oasele. Dar ești șeful unui serviciu al B.R.C.ului și biroul are de făcut față unei probleme pe care trebuie s-o rezolve. M-aș ocupa chiar eu de asta, numai s-o văd odată lămurită, dar vezi bine că-mi stau pe cap miniștri și tot felul de alți paraziți.

Bătu cu palma în tăblia biroului. Gestul făcu să lunece un manifest viu colorat, pe care nu-l observasem. Se aplecă să-l ridice și-l vârî în deschizătura dezagregatorului. Judecând după expresia feței sale, ar fi făcut bucuros și cu mine la fel, așa că am tulit-o pe ușă.

2

O zi de lucru obișnuită, cu program obișnuit. Halal!

M-am întors în biroul meu și am luat contact cu arhiva.

— Aș vrea dosarul privitor la tau-cetieni, i-am spus funcționarului-robot. Mi-a fost rezervat cu prioritate.

— Prioritate înregistrată, zise mașina cu un glas enervant de suav, ceea ce m-a făcut să apăs pe clapa de deconectare de parcă aș fi fost jignit.

La drept vorbind, nu prea înghițeam umilirea la care mă supusese Tinescu. Oricât adevăr ar fi fost în faptul că mă simțeam mulțumit de munca pe care-o făceam și nu doream deloc să fiu promovat într-o funcție implicând probleme mai complicate, oricât de nedreaptă ar fi fost coborârea activității mele la „negoțul de sonete și cvartete de coarde”, admirația mea față de competența și deosebitele calități de administrator ale lui Tinescu rămânea neștirbită. Mă durea, cu atât mai mult, că mă bruftuluise.

Dar, pe toți dracii, chiar dacă în cadrul biroului eram cel mai înalt funcționar care n-avea nimic urgent de făcut, chiar dacă era vorba de o treabă obișnuită și fără complicații, ce-l împiedica să-l aleagă pe unul dintre cei șaizeci de funcționari care lucrau permanent la serviciul relațiilor cu extratereștri?

Am oftat. Primisem însărcinarea, nu-mi rămânea decât să amân discuțiile pentru altă dată. Cu speranța să nu se ivească nicio încurcătură serioasă.

Așadar, trebuia să anulez ce-mi propusesem să rezolv în cursul zilei. Nefiind nimic urgent, i-am spus secretarului-automat să amâne tot ce era în legătură cu Viridis. Rămânea să mă mai ocup întâi de convorbirea programată cu Micky Torres. Păcat de ea, dar cum la sfârșitul săptămânii aveam de gând să zbor până la Cambridge, unde urma să-l văd, amânarea n-avea importanță. Apoi, întâlnirea de la dejun. I-am spus din nou secretarului:

— Fă-mi legătura în direct cu Patricia Ryder, la Centrul Meteorologic, și anunță-mă când dai de ea.

N-am așteptat confirmarea. Eram prea ocupat cu găsirea scuzelor față de Patricia, care reprezenta tot ce viața mea avea mai de preț, atât la birou, cât și în afara lui. Nu mă căsătorisem până atunci pentru că socotisem întotdeauna căsătoria drept o treabă serioasă, implicând răspundere față de copii și – chiar dacă avusesem până la urmă parte de destule femei atrăgătoare – nici eu și nici respectiva prietenă vremelnică nu izbutise să ne punem de acord asupra faptului că găsisem partenerul corespunzător. La urma urmelor, ținând seama de actuala medie de viață, o căsătorie pripită implica teoretic perspectiva înfricoșătoare a optzeci de ani de conviețuire.

Dar cu Patricia... venise poate sorocul. Nu eram sigur. Tot ce știam era că-mi părea rău să pierd dejunul cu ea, deși nu mă îndoiam că aș fi putut-o vedea chiar diseară.

Videofonul îmi spuse cu inevitabila lui suavitate dezgustătoare:

— Patricia Ryder nu e de găsit la Centrul Meteo.

Afurisită treabă! în sfârșit, nu-mi rămânea decât să-l rog pe Jacky să-mi țină locul. Mi-am scos grija asta din minte și am început să mă gândesc serios la ce-mi spusese Tinescu.

Ca să fiu sincer, stellarienii nu-mi prea plăceau. Pe temeiul unei analize culturale, aveam impresia că invidiau Pământul și erau hotărâți să întreacă planeta-mamă, cu orice preț. Nu-mi dădeam seama ce fel de sentiment de nesiguranță îi împinsese la asemenea atitudine, dar el oglindea pe cât se părea sistemul lor social rigid, aproape determinist și reglat cu ajutorul calculatoarelor. Bineînțeles, când aveau de-a face cu o problemă dificilă și încercau să aplice ființelor omenești metodele cu care reușiseră în domeniul științelor fizice și în tehnologie, unde nimeni nu le putea pune la îndoială realizările, li se întâmpla să se poticnească. Marile succese de azi ale Pământului se înregistrau tocmai în domeniile în care Stellaris avea toate șansele să dea greș. Ceea ce părea să explice renghiul pe care îl jucaseră biroului și, prin noi, întregii planete-mame.

Și era, într-adevăr, un renghi. Ca să nu dăm invidiei lor prilejul să ne acuze că ne amestecăm unde nu ne fierbe oala, ne abținusem să intervenim atunci când stellarienii luaseră contact cu tau-cetienii. Am stat de o parte scoțând țipete de admirație, în timp ce ne rodeam unghiile de neliniște la gândul că, din nepricepere sau

trufie, puteau compromite raportul dintre cele două specii. Aducerea unei delegații de tau-cetieni pe Pământ, fără înștiințare prealabilă, nu putea fi explicată decât prin presupunerea lui Tinescu: înainte de a recunoaște că n-au experiența necesară, stellarienii voiau să ne pună în încurcătură și să ne vadă făcând o greșeală, poate ireparabilă, în sfera propriei noastre specialități.

Fără îndoială, era mult mai plăcut să ai de-a face cu viridienii decât cu oricare extraterestru sau cu sectorul stellarian al biroului.

Am auzit zgomotul înfundat al transportorului vestind probabil sosirea dosarului referitor la tau-cetieni. Înainte de a întinde mâna după el, mi-am amintit de alte două instrucțiuni pe care trebuia să le comunic secretarului-automat.

— Notează pentru mâine. Datorită unor lucrări urgente nu pot accepta nicio întâlnire. Răspunzi așa la orice chemare ce nu comportă urgență. Și fă-mi rost de o mașină pentru ora 11.30.

Am cercetat apoi cutia receptoare a transportorului.

Mai era ceva acolo, în afara dosarului. Un manifest în culori țipătoare, care trebuia să fi sosit dis-de-dimineață, înaintea mea, pentru că în ajun, când plecasem, nu era cu siguranță în cutie. L-am despăturit și am simțit cum mă crispez.

Titlul striga cu litere groase:

STELELE PENTRU OM!

În stânga era o coloană de text. În dreapta, imaginea idealizată a unui bărbat și a unei femei, amândoi înalți și frumoși în suple ținute spațiale și cu căștile lăsate pe spate. Priveau un cer întunecat, pe care strălucea o singură stea de cerneală fluorescentă.

Pe jumătate scârbit, pe jumătate furios, am citit textul. *Sunteți cu toții jefuiți de către neghiobii care au îngăduit ca stelele să scape din mâna celor cărora le reveneau de drept, OAMENII!*

Era doar începutul. Urma un atac împotriva biroului pentru Relații Culturale, plin de epitete ca „lași” și „incompetenți”, pentru ca încheierea să ne acuze, într-o formă abia voalată, de trădarea speciei umane.

Am întors manifestul. Pe cealaltă față se afla o caricatură înfățișând reprezentanți ai celor patru specii extraterestre mai cunoscute – locuitori de pe Regulus, Fomalhaut, Gamma din Ophiucus și Sigma din Săgetătorul – cu trăsăturile îngroșate pentru a apărea bestiale. Cu toții se îndeletniceau cu jefuirea unei magazii bine aprovizionate, pe firma căreia stătea scris cu litere roșii CUNOȘTINȚE TERESTRE, în timp ce un om schilod, pe care scria B.R.C., se pitea într-un ungher și smiorcăia.

Dedesubt, încă un text

Cine a descoperit stelele? OMUL!

Are vreo altă specie dreptul de a trage foloase de pe urma realizărilor noastre? Nu!

De ce continuăm să încurajăm animalele? RĂSPUNDEȚI VOI ÎNȘIVĂ!

A sosit vremea ca omul să-și afirme dreptul înnăscut la SUPREMAȚIE!

Și, în sfârșit, tipărit cu litere mici în josul paginii: *Editat de Liga „Stelele pentru OM”.*

Aproape tremurând de furie, am izbit în clapele videofonului formând numărul lui Tinescu. Atunci când i-am văzut chipul n-am mai putut scoate o vorbă și m-am mulțumit să-i arăt manifestul.

— Ah, ai primit și dumneata unul? oftă el. Aruncă-l în dezagregator, cum l-am aruncat și eu. Ai și așa destule de făcut.

— N-aveți de gând să întreprindeți nimic? am întrebat, încercând să mă stăpânesc.

— Și cam ce anume? Organizațiile astea de aiuriți urmăresc în primul rând să fie recunoscute, oficial, drept primejdioase. Acum trei ani am pus poliția să-i cerceteze și concluzia raportului a fost că e vorba de un grup neînsemnat, pe care e mai bine să nu-l luăm în seamă.

— Dar au pătruns acum în interiorul biroului! (aproape că mă rezemam de ecran). Am găsit manifestul în cutia transportorului. Și transportoarele noastre nu-s conectate la tuburile exterioare.

— Și eu l-am găsit tot acolo, răcni el. Am pus să se cerceteze, numai că există vreo duzină de feluri în care, sub diverse pretexte, cineva din afară poate pătrunde în birouri pentru a le împrăștia.

Roald, înghite-ți sfânta indignare și ocupă-te de afurisiții ăia de tau-cetieni!

A întrerupt legătura. Urmându-i sfatul, am aruncat manifestul în deschizătura dezagregatorului, dar îndată mi-a părut rău că nu l-am rupt mai întâi în bucățele; asta m-a scos din sărite. Apoi, uitându-mă la ceas, mi-am dat seama că în mai puțin de o oră și jumătate trebuia să asimilez tot ce omenirea știa despre o specie extraterestră și să mă transform în ghidul reprezentanților ei.

Afurisitul de Tinescu… Dar am deschis dosarul.

După cum mă așteptam, n-am găsit decât o adunătură de date confuze, culese la întâmplare. Stellarienii nu dispuneau pur și simplu de experiența noastră seculară care să-i ajute să trieze și să claseze datele privind culturile străine. Fotografiile erau, desigur, numeroase și excelente. De cea dintâi, înfățișând un membru al speciei recent descoperite, era lipită o foaie de plastic tactilo-însuflețit, o invenție stellariană. Foaia era întunecată, iar data de referință arăta că materialul ar fi trebuit reactivat de mult; pipăind-o, am perceput totuși trei senzații diferite: soliditate, uscăciune și un ușor fior înghețat.

Fiorul putea fi pricinuit de slaba cantitate de energie rămasă în foaie sau putea fi autentic. Datele privind mediul tau-cetienilor dovedeau că era autentic, extratereștrii vădindu-și predilecția pentru un climat aproape subarctic…

Am continuat în grabă lectura.

Nu terminasem totuși la 11.30, când am fost anunțat că sosise mașina care trebuia să mă ducă la astroport. Am luat cu mine dosarul, cu gândul să mai citesc și în mașină.

În drum spre ieșire am apăsat pe butonul semnalizator al biroului lui Jacky, lipit de al meu, și l-am întrebat dacă-l puteam vedea pentru o clipă. M-a poftit înăuntru zâmbind, semn că-și recăpătase obișnuita bună dispoziție.

— Ce-a vrut directorul? Ți-a tras o săpuneală pentru întârziere, hai?

— Nu chiar. (Dar nu venisem să stau la taifas, ci doar să-i cer un serviciu.) Mi-a dat o treabă care are să-mi ia mai toată ziua, și era vorba să iau masa cu Patricia la Kingdom.

— Așa că vrei să mă duc în locul tău? Cu plăcere. Deși ții atât de tare la ea încât mă miră încrederea pe care mi-o arăți…

Am simțit că roșesc, ceea ce era caraghios. Încercând să-mi ascund încurcătura, am răspuns printr-o glumă:

— Ca să te expun ispitei, Jacky, uite de-aia! Știi că Madeleine mi-a plăcut dintotdeauna. Oricum, mii de mulțumiri. Trebuie să ajung la astroport în viteză.

— Hei! (Chemarea m-a izbit când mă și aflam în raza de acțiune a senzorilor ușii, care – prinsă în dilema de a rămâne deschisă sau de a se închide – începu să tremure scoțând o vagă tânguire mecanică). Roald, Madeleine și cu mine am chemat diseară câțiva prieteni, o să fim opt sau nouă cu toții. Îi dăm drumul la 19.30. Vii și tu?

— Vezi că…

Șovăiam, întrebându-mă dacă să invoc o înțelegere anterioară cu Patricia, ca s-o am toată seama numai pentru mine. Mi-am dat apoi seama că Jacky avea dreptate, țineam la ea într-un fel cam prea bătător la ochi, ca un adolescent la vârsta primei sale iubiri.

Interpretându-mi greșit tăcerea, Jacky se grăbi să adauge:

— Împreună cu Patricia, bineînțeles…

— Știi ce? Dacă vrei, întreab-o la dejun, am spus până la urmă. În cazul în care n-are altă preferință poate accepta pentru amândoi, OK?

— OK, rânji și-și flutură mâna întunecată înainte de a se cufunda în hârtiile lui.

Rezolvându-i-se dilema, ușa se deschise cu echivalentul mecanic al unui oftat de ușurare.

3

Chiar în mijlocul suprafeței netede a cercului cu un diametru de doisprezece kilometri ce constituia astroportul se afla un cerc mai mic, de beton, cu un diametru de un kilometru, ale cărui temelii fuseseră turnate direct pe stâncă pentru a rezista uriașei greutăți a astronavelor. Suprafața îi era înnegrită și încrețită de văpaia sălbatică a jeturilor ce se proptiseră în el, dar iarba creștea de jur împrejur, verde și nepătată.

Cu prilejul preluări, la limita stratosferei, a controlului asupra navelor spațiale sosite în vizită și care urmau să fie teleghidate în vederea unei aterizări precise, existând totuși oricând posibilitatea unei erori, clădirile astroportului fuseseră înălțate chiar la marginea terenului, solid ancorate de stâncă și, în cea mai mare parte, ascunse sub pământ. Pereții și acoperișurile aveau o grosime de trei metri. De jur împrejurul clădirilor se ridica un gard de nepătruns, cu numai trei porți.

După toate aparențele, se și răspândise zvonul că urma să se petreacă un eveniment deosebit. Firește, traficul obișnuit al astroportului atrăgea de obicei câțiva curioși; era un loc potrivit unde copiii puteau fi aduși pentru o oră-două, în speranța că vor asista la lansarea unui cargou lunar sau la aterizarea unui mărfar cu încărcătură provenită din coloniile miniere de pe Marte sau Venus. Ambele deveniseră un fel de periferii ale Pământului, aflate la o depărtare de numai câteva zile chiar la viteze mai mici decât cea a luminii. Aterizarea unei nave cosmice însemna totuși altceva.

Mai mult, cu toate că în emisfera nordică primăvara nu urma să înceapă oficial decât a doua zi, specialiștii de la Meteo hotărâseră să ne dea o avanpremieră, așa că era cald și, pe cerul senin, străluceau în soare doar trei-patru nori.

Iată de ce ultimii kilometri au însemnat o strecurare lentă printre mii de vehicule lipite unele de altele. Înfiptă într-o teacă, antena scurtă dirija mașina cu ajutorul fasciculului detector și în sunetul sirenei oficiale a biroului, atât de rar folosită încât mă aflam pentru întâia dată într-o mașină ce făcea uz de ea. Zgomotul atrăgea

privirile mulțimii, iar părinții își ridicau în brațe copiii ca să mă poată vedea. M-am străduit să abordez o expresie oficială, dar eram într-adevăr îngrijorat. Știam că, dacă de la discuția mea cu Tinescu s-ar fi ivit vreo încurcătură, ar fi putut să mă prevină chiar în mașină. N-o făcuse, dar din cauza neliniștii simțeam un nod în stomac.

Priveam de câteva clipe gloata de gură-cască și deodată îmi sări în ochi o ciudățenie. Vedeam o mulțime de pete roșii, culoarea uniformelor purtate de cosmonauți, iar faptul era neobișnuit, cei mai mulți oameni ai spațiului pe care-i cunoșteam abia așteptând să se depărteze de astroport, între două călătorii.

N-aveam totuși timp să-mi bat capul cu asta. Mașina interceptase semnalul de oprire emis de o baliză a poliției de la poarta cea mai apropiată. Deasupra balizei, un ecran luminos indica ATERIZARE ÎN ȘASE MINUTE. Sub ochii mei ȘASE se prefăcu în CINCI.

La poartă, un paznic recunoscu sirena și am crezut că are de gând să întrerupă semnalul de oprire, lăsându-mă să trec. Dar a venit în goană la mașină și a bătut în geam, cerându-mi să-l cobor. A întrebat:

— Sunteți de la B.R.C.?

— Da, și mă grăbesc, i-am răspuns. Trebuie să întâmpin niște extratereștri. A sosit probabil și un furgon de la C.P.E.T. Cu o echipă de tehnicieni…

— Așa-i, dar s-au ivit niște încurcături, m-a întrerupt paznicul. Directorul astroportului vă roagă să treceți mai întâi pe la el.

Mii de tunete! Era tot ce puteam spune pentru a părea mai degrabă neliniștit decât înspăimântat, în vreme ce paznicul întrerupea semnalul de oprire și dădea mașinii instrucțiuni verbale pentru a o îndrepta spre biroul unde eram așteptat. După o coborâre în viteză pe rampa ducând la șoseaua inelară subterană a astroportului, am făcut o cursă de vreun kilometru printr-un tunel strașnic luminat pentru a frâna brusc pe locul de parcare, unde se putea citi REZERVAT PENTRU DIRECTORUL RATTRAY.

Nu se vedea țipenie de om. Cum rămânea foarte puțin timp până la aterizare, întregul personal se afla desigur la posturi. Nu mă

puteam deci orienta decât pe ghicite. Cea dintâi ușă pe care o încercai dădea spre o sală de așteptare, goală. Dar a doua…

Am încremenit. Era un birou mic, fără ferestre. La stânga, rezemat de perete, directorul Rattray; la dreapta, doi zdrahoni în uniformă de controlori ai astroportului, ținând sub amenințarea revolverelor trei tineri aflați în mijlocul încăperii. Toți trei purtau haine ponosite și aveau o expresie posacă și totodată sfidătoare.

Rattray se depărta de perete.

— Vincent? întrebă și, după ce încuviințai, urmă: M-am temut că vii după aterizare. De fapt, nu mă așteptam ca biroul să trimită pe cineva. De obicei, când se află la bord și extratereștri, ceea ce n-am aflat decât azi-dimineață, nu se ocupă oare ghidul de ei până sunt luați în primire de C.P.E.T.?

— De obicei, da. Dar e vorba de un caz special, un fel de vizită inaugurală. (N-am amintit nimic în legătură cu eventualitatea, pentru mine destul de probabilă, ca ghidul stellarian să nu fi putut face față situației.) Oricum, de ce m-ați chemat?

— S-ar părea că nu ești singurul pe post de comitet de recepție, răspunse rece Rattray. Tinerii imbecili aici de față se aflau și ei în mulțime în clipa sosirii furgonului purtând firma biroului vostru. Pretind că n-au făcut nimic… dar furgonul se află acum la atelier pentru repararea învelișului etanș al portierei din spate și șapte persoane au fost duse la spital ca urmare a unei intoxicări cu emanații de clor. Poliția e pe drum.

— Vreți să spuneți… (începeam să înțeleg) că au avariat furgonul în mod intenționat?

— A fost un accident, strigă unul dintre prizonieri, înalt și uscățiv, de tip nord-european.

— Gura! zise unul dintre controlorii înarmați.

— Pretind că li s-a defectat circuitul de prevenire a ciocnirilor, explică Rattray. Dar tehnicianul nostru, care le-a cercetat mașina după accident, spune că toate comenzile erau branșate pe controlul manual. Accident sau nu, îi așteaptă o contravenție pentru imprudență în conducere. Nimeni n-are dreptul să conducă manual printr-o înghesuială ca asta.

— Eram pe automat. Am trecut pe manual numai când am văzut că ne repezeam drept în furgon, zise bărbatul înalt și uscățiv. Și nimeni nu mă poate contrazice.

— Ce v-a făcut să credeți că nu-i vorba de un simplu accident? l-am întrebat pe Rattray. Și de ce-i țineți sub pază înarmată?

— Mai întâi, pentru că au încercat să se piardă în mulțime. Apoi, de asta.

Apucă o mapă de pe masa alăturată. O scutură și se porni o cascadă de manifeste în culori țipătoare. Am prins unul, apoi altul și altul. Toate, fără excepție, erau scoase de Liga „Stelele pentru Om".

— Ai mai văzut asemenea fițuici? întrebă Rattray.

— Cum mă vezi și cum te văd, am mormăit. Și nu mai departe decât azi-dimineață. Vi se pare că trebuie luați în serios?

— De ce nu? Oricine crede realmente că oamenii pot întemeia un imperiu interstelar e copt pentru psihoterapie. Cât despre cel ce comite un act criminal în numele unei astfel de credințe, nu e numai copt, ci putred de-a binelea.

Videofonul de pe singurul și micul birou din încăpere începu să sune. Directorul apăsă pe recepție. Grijuliu să nu trec prin dreptul vreunei arme, m-am îndreptat spre ecran și l-am văzut pe paznicul de la poartă.

— A sosit poliția, domnule director. Să vină direct la dumneavoastră?

— Bineînțeles. De ce…?

Răspunsul se făcu auzit la difuzorul care transmitea cuvintele rostite cu glas egal de crainicul de la postul central. Mesajul pătrundea în fiecare clădire a astroportului și răsuna în toate difuzoarele instalate, din sută în sută de metri, de jur împrejurul terenului.

— Aterizare iminentă. Personalul expus direct să coboare vizierele de siguranță. Echipele de intervenție și salvare în alertă roșie-roșie-ROȘIE. Verificați izolarea fonică. Spectatorii sunt avertizați că urmărirea aterizării fără lentile fumurii poate duce la orbire parțială. Țineți gurile deschise pentru a compensa presiunea provocată de zgomot. Aterizare iminentă.

— Ce să fac? murmură paznicul de la intrare.

— Să aștepte, oftă Rattray, apoi îmi aruncă o privire. Te rog să mă ajuți, toate astea aproape că m-au făcut să uit de aterizare. Și, când va avea loc, țin neapărat să fiu în sala de control. Pocni din degete ca să atragă atenția celor doi controlori înarmați și adăugă: Coles, Spanoghe!

Nu-mi pierdeți din ochi minunile astea. Nu-i lăsați nici să se scarpine până nu mă întorc, s-a înțeles?... Vincent, vii cu mine în sala de control?

— Cred că-i mai bine să mă duc să văd ce-i cu furgonul, am zis.

— Cu neputință. Până după aterizare nu mai poți umbla de colo-colo. Ai fi în stare să deschizi o ușă greșită și să zăpăcești pe careva. Ai mai fost vreodată în sala de control?

— La drept vorbind, nu.

— Atunci, profită de ocazie. Merită să-i vezi pe oamenii noștri la treabă. Pe aici.

Și, luând unul dintre manifestele Ligii „Stelele pentru Om“, l-am urmat.

La capătul unui culoar larg, un supraveghetor electronic ne fixa din mijlocul unui panou pe care scria:

CENTRUL DE CONTROL AL TELECOMENZILOR

Rattray își potrivi ochiul la nivelul sondorului care-l identifică după particularitățile retinei și ușa lunecă spre interior. Ne înghesuirăm după ea într-o odăiță a cărei extremitate era ocupată tot de o ușă.

— Un compartiment etanș? am șoptit. De ce?

Rattray dădu din cap.

— Izolare fonică. Vorbește încet. De serviciu e unul dintre oamenii mei cei mai buni, dar până și el se poate lăsa furat de un zgomot.

Ușa interioară se și deschise. Prima mea reacție a fost de surpriză în fața dimensiunilor infime ale acestei inimi a astroportului. Aveam impresia vagă că trebuia să fie cât sala principală a calculatoarelor de la Centrul de Integrare al biroului. Când colo, pătrunsesem într-o încăpere de cel mult doi-trei metri pătrați. Din pereți ieșeau panouri

prevăzute cu întrerupătoare. Patru operatori ședeau în fața lor, cu căștile la urechi și ochii ațintiți asupra luminilor verzi ale tuburilor catodice. Deasupra fiecărui ecran se afla câte o inscripție. Cea mai apropiată era VERTICAL, pe peretele din dreapta LATERAL I, pe cel din fund LATERAL II. Ultimul ecran încă nu era pus în funcțiune.

Lumina venea numai de la ecrane și de la o coloană de plastic de formă paralelipipedică, ale cărei laturi de vreo șaizeci de centimetri se înălțau în mijlocul încăperii până pe la vreun metru și jumătate. Partea superioară era translucidă, emanând o radiație de un verde deschis în adâncurile căreia, nu departe de vârful coloanei, se deslușea un punct de un verde mult mai strălucitor. După ce am privit o clipă, am înțeles. Era, în proiecție tridimensională, sinteza diferitelor aspecte apărând izolat pe ecran.

Rattray ocoli coloana. L-am urmat și am dat peste un al cincilea operator, așezat cu fața spre coloană. În lumina verzuie, trăsăturile lui net asiatice căpătau reliefuri ciudate.

— Supervizorul Susumama, zise Rattray în șoaptă. Sue, uite-l pe Roald Vincent de la B.R.C.

Supervizorul dădu din cap, fără să-și ia ochii de la punctul luminos din vârful coloanei. Rattray mă trase deoparte.

— Punctul înfățișează nava care se apropie, lămuri cu glas scăzut. Tocmai a intrat în raza de acțiune a telecomenzilor, la o înălțime de vreo opt sute de kilometri. Firește, scara verticală e exagerată față de cea orizontală. Ca să obții raportul exact trebuie să știi să interpretezi ecranele de pe pereți, ceea ce presupune un antrenament de luni de zile.

Am dat din cap și m-am uitat la ceas. După socoteala mea, operația aterizării avea loc chiar acum, în afara cazului când s-ar fi produs o întârziere. În clipa aceea un glas tunător cu puternic accent stellarian umplu încăperea.

— Terraport 1, Terraport 1, aici astronava Algenib. Ne puteți primi?

Tonul era ușor sarcastic, ca și cum, cu tipica aroganță a stellarienilor, cel care vorbea ar fi fost convins că supervizorul aterizării fusese luat pe neașteptate.

A stellarienilor?

Sensul real al celor ce se petreceau mi se relevă brusc și, tulburat, m-am întors către Rattray, gata să formulez o întrebare. Dar privirea lui m-a redus la tăcere. Mi-am dat deodată seama că până și aerul încăperii vibra datorită tensiunii clipei fără precedent. Nu eram în stare să pricep cum putuse să-mi scape esențialul, iar totul se datora pesemne preocupării mele exclusive pentru Viridis și antipatiei pe care o încercam față de Stellaris. Dar toată lumea știa că, după ce se folosiseră de nave cumpărate de la noi, de câteva luni stellarienii începuseră să-și construiască prima astronavă.

Nicio mirare că astronauții li se alăturaseră astăzi vizitatorilor obișnuiți. O navă construită sub un alt soare urma să coboare, pentru întâia dată, pe Pământ!

4

Cu fața impasibilă a unui Buddha de bronz, Susumama vorbi într-un microfon ce se legăna în dreptul coloanei luminoase.

— Terraport 1, către *Algenib*, gata de primire. Începeți operațiile de coborâre. Rugăm echipajul și pasagerii să treacă la posturile de decelerare.

— Înțeles, răspunse stellarianul cu un glas care mi se păru disprețuitor cu tot dinadinsul.

— Precizați-vă masa reală.

— Unu cinci unu zero doi virgulă nouă șase doi.

Peste 15.000 de tone! Am încercat să-mi închipui efectul unei asemenea mase scăpate de sub control și prăbușindu-se pe fragilul suport de beton al astroportului. Tot ce se afla în jur până la orizont, și poate chiar dincolo de el, ar fi fost făcut praf. Începui să simt că, asemenea stellarienilor și personalului de pe astroport, aveam interesul ca aterizarea să decurgă fără incidente.

— Telecomenzile branșate, zise Susumama lăsându-și mâna pe brațul fotoliului.

Apăsă pe un buton dreptunghiular, bombat, din plastic translucid; se auzi un declic. Văzând cu ochii, punctul verde începu să coboare în interiorul coloanei din fața lui.

Am aruncat o privire în jur, așteptându-mă să-i văd pe operatori în dreptul ecranelor, prinși într-o activitate febrilă. Dar singura schimbare consta în aprinderea celui de-al patrulea ecran, ceea ce îmi îngădui să citesc inscripția: CONTROL DE BORD.

Rattray răsuflă zgomotos și se răsuci spre mine.

— Dacă ai de pus întrebări, acum poți șopti în voie.

— Dar…

— Nu cumva îți închipui că aterizarea unei nave de 15.000 de tone poate fi lăsată în grija altora decât a instrumentelor automate? Partea omenească a operației a luat sfârșit… afară doar dacă telecomenzile intră în pană, dar sunt montate pe trei circuite paralele.

Văzute așa, lucrurile păreau să prezinte o siguranță deplină. M-am simțit ceva mai liniștit…

— Dacă ne-am afla afară, am putea vedea acum nava?

— Încă nu. Nu înainte de a se aprinde reactoarele. Nava strălucește acum cât planeta Venus, dar la aterizare luminozitatea e mai intensă decât a soarelui. Ai auzit că publicul a fost avertizat, nu-i așa? Cu toate astea vom avea de îngrijit câteva sute de idioți suferind de afecțiuni oculare. Așa pățim de fiecare dată.

— Decelerare de 3g într-o secundă și jumătate, rosti operatorul din fața ecranului CONTROL DE BORD. Nava se îndreaptă către astroport.

— Confirmat, declară Susumama.

În coloană, punctul verde coborâse cu un lat de palmă.

— Perturbație puternică la 12.000 m, semnală tehnicianul de la ecranul LATERAL I. Pare a fi deplasarea unui curent de aer transcontinental.

— Înregistrează pentru Centrul Meteo, zise Susumama.

— Decelerare de 3,3g, vesti cel de la ecranul CONTROL DE BORD.

De astă dată Susumama se mulțumi să încuviințeze, dând din cap. Apoi se lăsă o tăcere prelungită. Punctul verde cobora în coloană. Câte un fulger țâșnit din ecrane lumina din când în când încăperea, reflex de la distanță al curenților ce străbăteau atmosfera. Tensiunea creștea în încăpere ca o încărcătură electrică greu de suportat.

Punctul verde atinse, în cele din urmă, limita de jos a coloanei. Mă așteptam să simt cutremurul care trebuia să însoțească aterizarea a 15.000 de tone, oricât ar fi fost de lină. Dar Rattray mă privi înveselit.

— Încă nu. Fii atent.

Susumama apăsă cu piciorul drept o pedală. Scara coloanei se modifică, punctul reveni la locul de plecare, iar ecranul CONTROL DE BORD străluci cu nenumărate focuri verzi.

— Reactoarele țin nava suspendată la 16 km cât timp procedăm la o ultimă verificare pentru a ne încredința că nimic nu se interpune între ea și sol, explică Rattray. Durează doar zece secunde… uite-o că vine!

Nava trecuse de punctul de la care nu mai exista întoarcere. Dacă telecomenzile funcționau defectuos, nimic nu-i mai putea împiedica prăbușirea. Ca pentru a sublinia asta, un ecou slab al tunetului reactoarelor ajunse până la noi prin grosimea pereților insonorizați.

Încet-încet, punctul verde coborî și rămase nemișcat. Sub picioarele noastre solul se zgudui în sfârșit sub efectul unui cutremur în miniatură și întâia astronavă de proveniență neterestră ateriză cu bine.

Fața mi-era udă de sudoare, ca și fața lui Rattray. Dar când Susumama aprinse lumina, trăsăturile nu-i vădeau nicio urmă de încordare.

— Bine lucrat, Sue, zise Rattray.

— N-a fost rău. Dar, dacă are de gând să-și plimbe furtunile atât de jos, Centrul Meteo ar putea avea măcar buna-cuviință de a ne înștiința din timp. Apoi, activând din nou microfonul: *Algenib*, întrerupem telecomenzile.

— Mulțumesc, Terraport 1, catadicsi să răspundă stellarianul, care adăugă după o scurtă șovăire: V-ați apropiat de măsurătorile noastre ale vitezei de atracție a Terrei la 16 km – în medie 1,1 cu o aproximație de plus sau minus 0,04. Foarte mulțumitor.

— O medie onorabilă, încuviință sec Susumama înainte de a întrerupe contactul. Iată, urmă el dus pe gânduri, un comentariu pe care merita să-l auzim.

Îmi părea bine că grijile supervizorului luaseră sfârșit. Mă temeam însă că ale mele abia începeau. Câteva minute mai târziu vedeam cu ușurare prin parbrizul mașinii conturul masiv al furgonului pentru extratereștri, parcat în fața atelierelor astroportului. Un bărbat zdravăn în ținută presurizată stătea lângă cabină și-și flutura brațul la apropierea mea.

— Mr. Vincent? Sunt tehnicianul Asprey, de la C.P.E.T. Trebuie să vă fi făcut destule griji pentru furgon…

— L-ați reparat? am întrebat coborând din mașină.

— Uitați-vă la el. A fost pe mâna băieților de aici… n-am văzut în viața mea pe cineva să lucreze atât de repede. Acum o jumătate de oră avea în spate o gaură prin care puteai trece fără să-ți pleci capul și interiorul nu mai era etanș. Acum e totul în regulă.

Partea compartimentului pentru pasageri nu mai era netedă și urme de iod mai pătau pereții, dar liniile de sudură proaspătă dovedeau că reparațiile fuseseră executate temeinic.

— Kubișev e înăuntru și face o dublă verificare a amestecului atmosferic, adăugă Asprey. Dacă extratereștrii nu se simt jigniți văzând stricăciunile, cred că putem porni.

— Minunat, i-am răspuns din tot sufletul. Vi s-a spus când ne putem apropia de navă?

— De îndată ce terminăm. Ah, iată-l și pe Kuby.

Un alt bărbat în ținută presurizată se ivi din compartimentul etanș aflat în spatele furgonului și aduse cu ei mirosul ușor înțepător al clorului. Ne făcu semn că totul era în regulă și se îndreptă spre ușa din cealaltă parte a cabinei.

— Pornim cu trupa, mormăi Asprey dând să urce și el.

Am întrebat:

— N-ai cumva o haină de rezervă și pentru mine? S-ar putea să fiu nevoit să fac drumul împreună cu oaspeții.

— Credeam că asta-i treaba ghidului, replică Asprey, sfredelindu-mă cu privirea.

— Ghidul… hm… se pare că ghidului i s-a făcut rău.

— Zău?

Nu se lăsa dus cu una, cu două. C.P.E.T.-ul nu-și putea permite luxul unui personal tâmpit. Îmi închipui că-și și făcuse o părere despre motivul pentru care stellarienii organizaseră cu atâta stângăcie prima vizită pe Pământ a tau-cetienilor.

— Bine, o să vă facem rost de o haină de rezervă, spuse în cele din urmă.

M-am întors la mașina mea căreia i-am poruncit să urmeze furgonul pentru extratereștri. Aveam impresia că milioane de ochi erau ațintiți asupră-mi – nu numai literalmente, pentru că dincolo de limita astroportului se înșirau ca niște gângănii camerele cu teleobiective uriașe ale televiziunii, dar și psihologic vorbind. Dacă cele 14 ore scurse de când stellarienii vestiseră cu atâta nepăsare că aduceau cu ei niște tau-cetieni nu îngăduiseră biroului să ia toate măsurile trebuincioase, ele se dovediseră cu totul suficiente pentru ca zvonurile să se poată răspândi.

Mi-am spus că Tinescu va fi cerut ajutorul ministrului pentru ca știrea să nu fie difuzată oficial, altminteri s-ar fi dezlănțuit un adevărat iad. Dar m-am încruntat îndată. O nouă idee îmi trecuse prin minte: faptul că tinerii stricaseră furgonul era oare o simplă întâmplare? Nu cumva știuseră că furgonul pornise către astroport? Și, dacă știuseră, de unde aflaseră? Descendenți ai unor coloniști de pe Pământ, stellarienii erau, ca și noi, oameni; firește, nu li s-ar fi trimis în întâmpinare furgonul pentru extratereștri, fie și cu prilejul sosirii celei dintâi astronave construite de ei.

Neavând la dispoziție suficiente date, am alungat gândul. Mi-am îndreptat în schimb atenția spre nava pe care-o aveam în față, încercând să-mi dau seama prin ce se deosebea de astronavele pe care le mai văzusem. Existau, fără doar și poate, deosebiri, dar – deși le ghiceam – nu izbuteam să le definesc, cunoștințele mele tehnice fiind destul de reduse. Restul scenei se desfășura normal – modulii de intervenție și salvare se îndreptau, pe pistele de beton înguste și drepte, spre marginea astroportului, trecând pe lângă tractoarele uriașe care aveau să tragă nava până la locul de ancorare, îndată după coborârea echipajului și a pasagerilor în mașini rapide, spre posturi.

Cercetând nava în continuare, am inventariat în minte tuburile de aterizare montate pe console, pentru o sprijinire adițională și oferind un maximum de stabilitate. Încă încinse de un roșu întunecat, erau inofensive. Energia atomică „rece“ fusese prima realizare epocală, asigurând securitatea deplină a zborurilor spațiale. Consolele propriu-zise, proiectate pentru a transmite presiunea cu rezultate optime asupra giganticei carcase, se sprijineau pe mii de amortizoare în stare să se adapteze la denivelările oricărui teren. Carcasa avea poate o formă neobișnuită, dar…

N-avea rost să continui. Trebuia să găsesc un expert în stare să-mi explice particularitățile construcției stellariene. Mașina s-a oprit și am aruncat o privire în jur. Îmi rămânea timp să caut un specialist care să-mi răspundă la întrebări. Asprey și Kubișev puteau pregăti furgonul și fără mine, iar ascensorul nu ajunsese încă la nivelul ușii etanșe de care urma să se prindă ca o lipitoare.

„Uite de cine aveam nevoie”, mi-am spus dând cu ochii de un bărbat în uniformă roșie, de astronaut, pe pieptul căruia străluceau steaua și sextantul de aur, insigna ofițerilor spațiali. M-am îndreptat deci către el și l-am întrebat:

— Iertați-mă, nava asta a fost construită pe Stellaris, nu-i așa?

S-a uitat la mine, încruntându-se.

— Întocmai. De mult voiam s-o vedem.

— Mi-ați putea spune prin ce se deosebește de navele noastre? În ce mă privește, nu-mi dau seama.

— Nici eu, șopti astronautul. Mă așteptam la ceva cu totul nou… circulau de luni de zile zvonuri despre o concepție radical inovatoare. Liniile navei sunt totuși destul de obișnuite. Foarte curate, dar tradiționale.

Și se întoarse din nou spre astronavă, preferând vizibil să nu-și piardă vremea cu mine. Am ridicat din umeri și m-am îndreptat spre platforma ascensorului destinat pasagerilor, care ajunsese la navă și era împinsă spre ușă cu ajutorul unui braț telescopic.

Așteptarea părea să nu mai ia sfârșit. Trecuse o veșnicie, când motorul ascensorului își modifică ritmul. Încordat, eram numai ochi. Din clipă în clipă aveau să se ivească cei dintâi tau-cetieni care puneau piciorul pe Pământ.

Într-un fel, am fost dezamăgit. Prima reacție m-a făcut să constat cât de mult semănau, în costumele lor de protecție, cu noi, oamenii. Apoi am început să disting deosebirile: lungimea disproporționată a brațelor, vizierele opacizate din pricina amestecului de gaze dindărătul lor și, pusă în lumină de costumele de protecție, slăbiciunea neobișnuită a tau-cetienilor în raport cu înălțimea.

Cabina ascensorului era încăpătoare. Se aflau în ea câțiva oameni și câțiva extratereștri, iar printre primii – bănuiam – și ghidul Kay Lee Wong. M-am apropiat șovăind, am scrutat fețele printre care am zărit mai multe cu trăsături asiatice, putând corespunde unui astfel de nume.

— Sunt Roald Vincent, de la B.R.C., am spus. Care dintre dumneavoastră e ghidul Kay Lee Wong?

— Eu, se înălță o voce limpede, iar o fată atât de măruntă încât abia îmi ajungea până la coate își făcu drum spre mine. Dar, mai

întâi, ce poftești?

5

Preț de câteva secunde nu n-am putut gândi decât la o absurditate, și anume că, de fapt, fata nu-și îndeplinise probabil în mod necorespunzător misiunea, de vreme ce trecuse cu bine măcar peste primul obstacol pe care îl are de înfruntat orice ghid: extratereștrii – cinci la număr – erau în stare s-o recunoască printre celelalte ființe omenești, pentru că toate vizierele erau îndreptate spre ea. Dacă o aleseseră datorită staturii, punând astfel la dispoziția extratereștrilor o caracteristică fizică îngăduindu-le s-o recunoască mai ușor, stellarienii dăduseră dovadă de o pricepere – pentru ei – neobișnuită.

Apoi am fost cuprins de o spaimă nebună. Eram pe punctul de a-i ceda, când mi-am adus aminte de un amănunt pomenit în dosarul referitor la tau-cetieni: se exprimau sub pragul fonic omenește perceptibil și infrasunetele dau frecvent naștere unor senzații de teroare. Acum nu făceau decât să discute despre mine.

M-am regăsit cu greu. Pe punctul de a-l blestema pe Tinescu pentru că nu mă înștiințase că ghidul era o femeie, mi-am dat seama că stellarienii puteau foarte bine să nu fi menționat acest fapt și că, oricum, el nu mai avea importanță.

Am privit-o din nou, mai atent. Fața ei trăda o mare încordare și oboseală; ochii-i străluceau nefiresc, probabil ca efect al unui accelerator de reacții de tipul cronodrinei, fapt confirmat de mișcările ei iuți și sacadate, alternând cu perioade de fixitate. Semăna cu o pasăre care dă neîncetat din cap.

Cu speranța să dovedesc destul tact pentru a nu-i stârni din capul locului reflexul stellarian de împotrivire la orice intervenție a unui pământean, am rostit:

— Am aici un furgon care-i așteaptă pe oaspeți. Li s-au rezervat locuri la C.P.E.T., Centrul de Primire a Extratereștrilor. Poate că binevoiți să mă prezentați delegaților? Veți putea apoi face uz de mașina mea, în timp ce-i voi conduce la C.P.E.T…

— Nu-mi sta în drum, șuieră ea printre dinți. I-am călăuzit încă de pe Tau Ceti și n-am de gând să-i las pe mâna unui nepriceput de

birocrat terestru. Unde ți-e furgonul?

— Dar…

Făcu un pas înainte. Văzând că, la nevoie, era hotărâtă să dea literalmente peste mine, m-am tras într-o parte. Ar fi fost cât se poate de deplasat ca primul contact al tau-cetienilor cu Pământul să le ofere spectacolul unei scene violente între doi oameni. În spatele ei, i-am făcut semn lui Asprey, care aștepta lângă furgon. După cum am mai spus, băiatul era departe de a fi neajutorat. Dădu din cap, și fata îl văzu, dar putea crede că o salutase. Știam că era tot atât de conștient ca și mine de riscul pe care îl implica prezența unui ghid în stare să explodeze din moment în moment.

M-am silit să rămân zâmbitor pentru cazul în care, extratereștrii ar fi putut interpreta expresiile feței omenești, dar aceasta nu schimbă cu nimic agitația de care eram stăpânit.

Din fericire, fata părea să-i vadă cu ochi buni pe Asprey și Kubișev, poate fiindcă erau tehnicieni, ca mai toți stellarienii. Fără a mai pierde vremea, se întoarse spre tau-cetieni, adresându-li-se printr-un transformator sonic agățat de o curea pe care și-o trecuse peste umăr.

Operația debarcării celorlalți pasageri fusese ținută în loc, în timp ce mulțimea se uita la extratereștri… și la mine. Lumea rămânea la distanță și, plină de o bună-cuviință demnă de laudă, îi lăsa pe extratereștri să înainteze, în urma ghidului, cu un fel de grabă reținută (pricinuită de interacțiunea dintre coeficientul timpului lor subiectiv rapid și gravitatea terestră, cu cincisprezece la sută mai ridicată decât cea de pe lumea lor), până la furgon. Intrară în compartimentul etanș, după care Kay Lee Wong își puse haina de protecție pe care i-o întindea Kubișev și pătrunse și ea înăuntru.

De îndată ce n-am mai văzut-o, am început să acționez. Puțin îmi păsa de comentariile pe care le puteam stârni. Sistemul ghizilor se baza pe premisa că extratereștrii aveau a se obișnui cu o singură ființă omenească în cursul experienței traumatizante a unui zbor interplanetar, pentru a se întâlni abia apoi, într-un cadru anume pregătit, cu o mai mare varietate de tipuri omenești. Aleși cu grijă pentru marea lor înțelegere, stabilitate și adaptabilitate, ghizii erau în stare să facă față ritmului necesar chiar atunci când aveau de-a

face cu specii înzestrate cu un metabolism mai rapid. Dar fata era, evident, depășită de situație.

Am alergat spre Asprey. Chipul lui grav arăta că era conștient de totala stare de epuizare în care fata se afla.

— Aveți un telefon în cabină? am întrebat în șoaptă, nesigur de calitatea insonorizării furgonului.

— Da.

— Bine. Cine trebuie să-i ia în primire pe oaspeți la C.P.E.T.?

— Cred că dr. Bin Ishmael.

— Perfect. (Era un om de nădejde. Mai lucrasem cu el de câteva ori.) Ei bine, de îndată ce-o porniți, dă-i un telefon. Chiar la sosire, să-i despartă pe oaspeți de ghid. Aranjează să se afle acolo un medic care să-i facă o injecție cu pacificum; să i se dea, apoi, la nevoie chiar și cu forța, o masă copioasă și să fie dusă la culcare până își vine în fire. O să găsim pe altcineva care să se ocupe de tau-cetieni. Ai priceput?

Asprey clătină din cap.

— S-ar putea ca lui bin Ishmael să nu-i convină că-i dau dispoziții...

— N-are decât. E un ordin al biroului și vine de la mine. Să discute cu Tinescu sau chiar cu ministrul. Deocamdată, dă-i drumul, ca fata să nu intre cumva la bănuială.

Fără a mai aștepta să-l văd pe Asprey trecând la fapte, m-am înapoiat la mașina mea, comandându-i să se îndrepte spre C.P.E.T. Cum porni, am și pus mâna pe telefon și l-am chemat pe Tinescu.

Cu glasul lui de o suavitate care te făcea să-ți ieși din pepeni, secretarul-robot al biroului îmi răspunse că Tinescu nu se afla în clădire.

— Ghinionul dracului! am strigat. (Mașina de la celălalt capăt al firului n-a reacționat, nefiind programată pentru înjurături.) Bine, atunci înregistrează: Domnule director, presupun că ați aflat de stricăciunile suferite de furgon. Au fost reparate la vreme, dar când l-am întâlnit pe ghidul stellarian – fiindcă veni vorba, de ce nu m-ați prevenit că era o femeie? – numai că nu mi-a dat cu ceva în cap.

I-am rezumat faptele, precizând ce măsuri cerusem să fie luate la C.P.E.T. Și am încheiat:

— Acum mă duc glonț la C.P.E.T. Să aplanez eventualele nemulțumiri, dar nu știu, zău, dacă voi fi în stare să le fac față. Găsiți cât de repede un specialist cu experiență în domeniul contactelor cu extratereștri.

Am pus telefonul pe furcă și m-am uitat afară, dându-mi seama că mașina se oprise fără să i-o fi comandat. Am văzut un tractor de remorcare al poliției, care scotea de pe astroport o mașină particulară avariată, pesemne cea folosită pentru atacarea furgonului. Ca și cum tractorul n-ar fi putut aștepta să i-o iau înainte!

Telefonul începu să sune. S-o fi întors Tinescu în birou? Am ridicat receptorul, dar era Rattray.

— Vincent? Aveam de gând să te întâlnesc lângă navă, dar am fost reținut de poliție pentru lămuriri în privința celor trei ageamii pe care i-am arestat. Îmi pare rău. A mers totul bine?

— Încă n-a murit nimeni, i-am răspuns supărat. Dar situația riscă să devină catastrofală.

— Nu mă miră. Stellarienii vor probabil să ne prindă pe picior greșit cu tau-cetienii ăștia, despre care nu știm mare lucru, hai? Ce le-ar mai ridica moralul! Dar uite de ce te-am chemat…

Baliza poliției întrerupse fasciculul de oprire pe care-l emisese pentru a îngădui tractorului de remorcare să treacă, așa că mașina mea se năpusti înainte.

— Da? am întrebat.

— E vorba de acuzația împotriva celor trei neisprăviți. Ce l-a apucat pe directorul dumitale?… Nu vrea în ruptul capului să depună plângere pentru daunele provocate.

— Cum? Ia mai zi o dată, am spus după ce am tras adânc aer în piept.

— Voiam ca poliția să-i aresteze pentru avarierea intenționată a furgonului, dar plângerea trebuie formulată de Tinescu. Numai că a refuzat, nici n-a vrut să stea de vorbă, pretextând că-i nevoit să iasă din birou chiar în clipa aceea.

— Sper că nu le-ați dat drumul? am întrebat alarmat.

— Sigur că nu. Au fost însă arestați doar pentru conducere neregulamentară, datorită comenzilor branșate pe controlul manual.

O asemenea acuzație nu implică proba cu detectorul de minciuni, așa că pot minți în voie ca să iasă basma curată.

— Cred că înțeleg, am șoptit. Pun rămășag că i-ați pomenit lui Tinescu de *Liga „Stelele pentru Om“*…

— Firește.

— Nu vrea s-o ia în serios.

I-am povestit întâmplarea de dimineață, când găsisem în cutia transportorului una dintre operele lor literare și felul cum Tinescu minimalizase Liga, zicând că-i vorba de o bandă de aiuriți care trebuiau trecuți cu vederea.

— Aiuriți sau nu, spuse Rattray, nimeni nu-și poate îngădui să nesocotească indivizi de teapa lor. Eu așa văd lucrurile. Trec peste faptul că logica călătoriilor interstelare face ca ideea cuceririi – și mai ales a menținerii – unui imperiu galactic să fie total absurdă, dar avem și o răspundere față de viitor. Ce știm deocamdată e că suntem singura specie în stare să călătorească printre stele. Într-un fel, asta ne conferă o oarecare superioritate asupra celorlalte specii, dar, după câte aud, tau-cetienii seamănă îndeajuns cu noi ca să ne fi putut descoperi peste câteva secole, dacă n-am fi ajuns mai întâi noi la ei. Se află cu siguranță pe undeva o specie care a descoperit zborurile interstelare mai devreme decât noi. Ce se va întâmpla în ziua când niște capete seci, dar șovine se vor lovi de problema asta?

— Vă înțeleg, am răspuns. În privința tau-cetienilor, nu știam că așa stau lucrurile. Din dosarul referitor la ei am presupus că trebuie să ne semne în bună măsură din punct de vedere psihologic, altminteri stellarienii nu s-ar fi descurcat atât de bine. Cu toate astea…

— Un moment. Ce s-a întâmplat? spuse el adresându-se probabil cuiva care intrase în birou. N-am auzit răspunsul, dar trebuia să fie vorba de o chestiune urgentă pentru că Rattray îmi spuse grăbit: Vincent, voiam doar să discuți cu directorul dumitale… convinge-l să depună plângere. Dacă n-o face el, o fac eu. Pe motivul „împiedicarea circulației normale pe astroport” sau altceva de felul ăsta, dar o plângere care să implice sondajul psihic. Asta ca să-ți dai seama în ce măsură îi iau în serios pe așa-zișii trăsniți!

6

În sala de recepție a C.P.E.T.-ului, cu lumină neutră, difuză, menită unor făpturi obișnuite cu cele mai variate spectre solare, am apucat de braț un bărbat în halat de laborator.

— Tau-cetienii au sosit cu bine?

— Habar n-am, răspunse bărbatul, lucrez la secția Ophiucus. Dar, dacă știți cine se ocupă de ei, vă pot arăta încotro s-o luați.

— Cred că dr. Bin Ishmael.

— Atunci e în blocul G. Al doilea culoar la stânga, apoi la dreapta. Dar fiți cu băgare de seamă, blocul urmează să fie atmosferizat azi, nu știu la ce oră.

Probabil că și fusese atmosferizat, adică umplut cu gazul pe care-l respirau tau-cetienii. I-am mulțumit și am luat-o din loc, trecând prin fața spitalului, singurul din toată galaxia cunoscută care dispunea de medici capabili să vindece un picior rupt, să ajute unui locuitor de pe Gamma din Ophiucus să-și schimbe cochilia sau să pună în stare de funcționare bronhiile ofilite ale unui băștinaș de pe Sigma din Săgetătorul expus din greșeală acțiunii oxigenului de pe Pământ. Am depășit și încăperile producătoare de atmosfere, unde generatoare cu bubuit înfundat difuzau amestecurile gazoase menite să-i țină în viață pe oaspeții de pe alte planete. La un colț al culoarului am schimbat direcția și era cât pe ce să mă lovesc de un cărucior-robot pe care se aflau tăvi cu terci aburind, verzui și dezgustător pentru niște ochi omenești, dar constituind hrana ideală pentru ființele de pe Fomalhaut 5. Am îndreptat un gând recunoscător către cei ce proiectaseră C.P.E.T.-ul în așa fel încât să poată răspunde condițiilor necesare pentru păstrarea oricărei forme de viață. Pregătirea apartamentelor destinate tau-cetienilor se rezumase, probabil, la simpla reglare a unor comenzi.

Poarta etanșă a blocului G mi-a oprit înaintarea. Un iz semnificativ de clor îmi dovedea că mă aflu în locul căutat. Simțind că mă cam înăbuș, am apăsat pe butonul semnalizatorului și am întrebat de dr. Bin Ishmael.

Peste numai câteva secunde, uruitul pompelor care evacuau de cealaltă parte a porții gazele otrăvitoare mă înștiința că cineva se apropia. Era chiar bin Ishmael. Își ridică viziera căștii, descoperindu-și fața arămie, suptă, de arab cu nas acvilin.

— Ah! Așa da, exclamă el. Roald Vincent, nu? Asprey mi-a transmis mesajul. Vino la mine în birou, e la un pas și te pun la curent cu ultimele evenimente.

Strigă unei uși aflate la zece pași pe coridor să se deschidă și mă conduse, începând să se dezbrace din mers. Când ajunserăm în birou nu mai avea pe el decât rufăria de corp, restul veșmintelor putea fi îngrămădit într-un colț.

Tot peretele principal era ocupat de o bibliotecă pe rafturile căreia erau aliniate microfilme și cărți, de la volumele uzate ale clasicilor din secolul XX tratând despre reacțiile omului în spațiu (erau tipărite pe demodata hârtie făcută din pastă fibroasă) și până la cele mai recente lucrări privitoare la enigma contemporană a metabolismului regulienilor, cu fantasticele lor facultăți de adaptare. O copie a dosarului referitor la tau-cetieni se afla, deschisă, pe masa de lucru.

Am fost sigur că bin Ishmael avea să-mi fie simpatic, mai mult decât îmi fusese cu prilejul precedentelor noastre întâlniri, pur mondene. Demodați sau nu, îmi plăceau oamenii care aveau biblioteci personale și nici măcar Patricia – care adoptase punctul de vedere modern potrivit căruia puteai găsi în memoria unui calculator toate elementele de cultură de care aveai nevoie – nu izbutise să-mi zdruncine părerile.

— Îți mulțumesc că ne-ai semnalat starea în care se afla pisica sălbatică pe post de ghid, zise bin Ishmael răvășindu-și cu ambele mâini părul negru și lucios. Am chemat medicul, așa cum ai propus, și ți-a confirmat bănuiala: surmenare nervoasă de cel mai înalt grad. Acum e la spital, drogată. Dacă nu intervin reacții alergice, mâine e sănătoasă tun.

Am oftat ușurat. Îndată însă descoperii o problemă la care nu mă gândisem:

— Dar cum veți stabili contactul cu oaspeții, până se trezește? Dacă ce văd aici pe masă e dosarul biroului privitor la tau-cetieni,

știți că stellarienii nu ne-au furnizat destule date despre limbajul lor pentru a putea…

— Nicio problemă, râse bin Ishmael. Făpturile astea sunt inteligente, foarte inteligente. Poate ai aflat cât sunt de apropiate de mentalitatea noastră?

— Rattray, directorul astroportului, spunea că ar fi în stare să descopere cu propriile lor mijloace zborul interstelar.

— Așa e. Și uite cum se duc de râpă frumoasele teorii privitoare la raportul dintre metabolismul bazat pe oxigen și nevoia de explorare spațială… Totuși, nu despre asta e vorba. Voiam să spun, reluă el mai vioi, că stellarienii, care i-au descoperit din întâmplare, nu aveau în expediția lor nici lingviști, nici semanticieni. De altminteri, cum nu pun preț pe disciplinele umaniste, trebuie să dispună de destul de puțini pe toată planeta… Așa că au ales calea cea mai ușoară și i-au învățat pe tau-cetieni anglica.

— Credeam că vorbesc între ei pe cale subsonică, am obiectat.

— Așa și fac. Stellarienii au înjghebat la repezeală câteva transformatoare sonice și au intrat în contact. Prietena dumitale avea și ea unul, pe care l-am trimis la atelier pentru a fi copiat. Se pare că-i un aparat de concepție deosebit de ingenioasă. Oricum, tau-cetienii se mai află la stadiul multilingual, dar destul de aproape de teoria informației pentru a-și da seama că anglica, limbă concepută artificial pentru a corespunde cât mai bine realității, le poate fi mult mai utilă decât oricare dintre limbile lor, care au urmat o cale de dezvoltare naturală, deci întâmplătoare. Da, da, sunt de departe cele mai inteligente ființe pe care le-am întâlnit până acum.

— Cu excepția, totuși, a regulienilor, am precizat.

— Hm… ei bine, da, deși nu mi-am putut încă da seama dacă regulienii sunt nemaipomenit de inteligenți sau de adaptabili.

Senzația de încordare pe care o încercasem începu să mă părăsească. Nu izbutisem să-i fac pe plac lui Tinescu, înlocuind-o pe Kay Lee Wong la astroport, dar cel puțin evitasem o criză în drum spre C.P.E.T. Și oaspeții se aflau acum în siguranță, sub supravegherea specialiștilor noștri. Așa stând lucrurile, m-aș fi putut

întoarce la birou, dacă n-aș mai fi avut de pus una sau două întrebări.

— Ce aveți de gând să faceți cu ei?

— Cu tau-cetienii? Oh, procedura obișnuită… Le studiem mai întâi biochimia pentru a ne încredința că-i putem hrăni și vindeca, în caz de boală. Între timp, elaborăm un vocabular de bază într-una dintre limbile lor pentru a le verifica orientarea semantică în anglică. E mai mult decât probabil să fie corespunzătoare, dat fiind că tau-cetienii posedă toate caracteristicile noastre generale, inclusiv bisexualitatea. În sfârșit, le organizăm o vizită a Pământului, în colaborare cu un ghid… deși habar n-am când va fi Serviciul Relațiilor Publice în stare s-o organizeze.

— Nu pricep, am spus. În ce constă dificultatea? În faptul că e vorba de prima vizită a unor tau-cetieni?

— Nu. În ultimatumul lansat de *Liga „Stelele pentru Om“*.

Am rămas, pentru câteva clipe, fără grai. Până la urmă, am scos un oftat.

— Ascultă, în definitiv, ce-i cu Liga asta? Mă ciocnesc de ea pentru a treia oară pe ziua de azi, iar până acum nici nu auzisem că există. Și la ce fel de ultimatum te referi?

— E caraghios, bineînțeles, dar ca măsură de prevedere e bine să știm ce învârtesc toate organizațiile astea antropocentrice. Liga a apărut de curând și se pare că are la dispoziție fonduri, nu se știe de unde. A tipărit, în bune condiții, o grămadă de manifeste.

— Ca ăsta? am întrebat arătându-i-l pe cel cules la astroport.

— Da, e din cele pe care le-am văzut de mai multe ori în ultima vreme, încuviință bin Ishmael.

— Bun… dar ce-i cu ultimatumul?

— Au transmis un mesaj anonim, potrivit căruia am face bine să ne păzim cu grijă extratereștrii, pentru că s-au săturat să tot vadă fel de fel de monștri umblând în libertate.

— Dar nu poate fi decât o amenințare în vânt!

— Crezi că ne putem bizui pe noroc? Stellarienii abia așteaptă să vadă că prima delegație de tau-cetieni a fost molestată… de asta ne și fac, cu bună-știință, atâtea greutăți. Gândește-te ce consecințe ar avea atentatul la viața unor extratereștri! Și cu cât ar fi mai

primejdioase în cazul acestor tau-cetieni, specie care, așa cum ai spus, ar putea fi pe cale să realizeze zborul în cosmos.

— Da. Da, înțeleg prea bine. Și mai înțeleg că a sosit momentul să schimb vreo două vorbe cu Tinescu. O ține morțiș că nu face să ne batem capul cu Liga.

— Așa? Păi să vină să stea nițeluș în locul meu, exclamă bin Ishmael bătând cu palma în tăblia biroului.

— Mi-ai vorbit de proiectele dumitale cu privire la tau-cetieni, i-am amintit. Iartă-mi stăruința, dar, cum nu țin de resortul meu, m-ai făcut curios.

— Așa-i, te ocupi mai mult de coloniile noastre decât de relațiile cu extratereștri, nu? Mă miră că Tinescu te-a vârât în… mă rog, are probabil motivele lui. Se lăsă pe spate și-și ridică ochii spre tavan înainte de a continua: Misiunile consacrate cercetărilor culturale vor constitui viitoarea etapă de lucru. Trebuie să știm în care domeniu e bine și în care nu e bine să avem relații cu ei. Mă refer la schimbul de informații. De pildă, cei de pe Săgetătorul colaborează cu noi în cele mai bune condiții, după cum, desigur, știi. Psihologia lor exclude conceptul de concurență și, cu atât mai mult, pe cel de violență. Prin urmare, le furnizăm fără șovăire radio-trasoare, care le sunt deosebit de utile pentru cercetările lor din domeniul geneticii, în vederea creării de făpturi la comandă. Numai că utilizarea radio-trasoarelor presupune cunoașterea întregii fizici nucleare, pe care n-am putea-o da pe mâna unei specii războinice. Mă urmărești?

Sigur că-l urmăream. Nu făcea decât să repete unul dintre principiile fundamentale ale biroului nostru, putând fi prins din zbor și de către cineva care nu se află direct implicat în relațiile cu extratereștri. Nu punem la dispoziție tehnologie potențial primejdioasă și nu intervenim în dezvoltarea normală a unei civilizații, pentru a nu-i altera specificul. Concret, tau-cetienii vor cere cu siguranță formula propulsiei interstelare. Nu le-o vom da. În clipa când vor ajunge la o limbă unică și-și vor construi propriile nave interplanetare, vor ajunge fără îndoială să inventeze chiar ei un mod de propulsie, cine știe, poate încă mai bun decât al nostru, care suferă de tot felul de neajunsuri. Acela, de pildă, de a nu

îngădui folosirea unui rând de motoare decât o singură dată, dintr-o pricină pe care n-o prea pricep, dar care-i legată de efectul câmpurilor de concentrare spațială asupra distanțelor intraatomice.

Era limpede că nu mai aveam multe de aflat. Am dat să mă ridic, când videofonul și-a semnalat prezența. Am rămas pe loc.

— Doctore, am terminat cercetările asupra transformatorului sonic. Avem acum suficiente date pentru a putea începe să-l fabricăm. Dar, cum deocamdată nu dispunem decât de original, ne-am gândit că poate doriți să-l recăpătați.

— Într-adevăr, confirmă bin Ishmael. Mulțumesc. Trimiteți-l, vă rog, în biroul meu.

Puse receptorul pe furcă și mă privi.

— Înainte de a pleca, ia spune, nu crezi c-ar fi nimerit ca tau-cetienii să întâlnească un funcționar de-al nostru? Faptul că au fost despărțiți de ghid i-a impresionat probabil neplăcut, dar lucrurile s-ar putea aranja dacă ai da ochii cu ei și le-ai spune cine ești. Nu și-or fi făcut o idee prea grozavă despre oameni, și nu trebuie să le-o luăm în nume de rău. Așa cum i-au tratat stellarienii, au săvârșit o grămadă de greșeli de tact, până și în privința alegerii delegaților.

— Cum adică?

— Păi dumneata sau eu am fi ales doi oameni de știință și doi psihologi sau echivalentul lor cel mai apropiat. Stellarienii însă s-au hotărât pentru patru înalți funcționari sau, dacă preferi, oameni politici. Numai interpretul și-a dat seama, de pildă, că reacțiile noastre lente nu derivă din tâmpenie, ci se datorează coeficientului nostru metabolic mai scăzut. (Se întoarse spre dulăpiorul aflat în spatele lui.) Ceea ce îmi amintește că nu mai am decât foarte puțină cronodrină. Trebuie să cer să mi se mai dea.

Șovăiam, nesimțind deloc îndemnul de a mă vârî în povestea asta. La birou mă așteptau lucrările începute. Dar mi-am amintit de glumele pe seama rolului meu la *„Relațiile Sărace”* și m-am hotărât. Responsabilitatea biroului fiind angajată, dacă lucrurile nu mergeau bine aveam să am neplăceri, cu toate că nu lucram în domeniul relațiilor cu extratereștri. Am întins brațul pentru ca bin Ishmael să-mi facă injecția cu cronodrină.

N-a fost atât de cumplit cum mă așteptam. După cum mă prevenise bin Ishmael, interpretul – pronunția aproximativă a numelui său era Shvast – se dovedi de departe cel mai inteligent dintre cei cinci delegați. Evoluând în costumul meu presurizat și greoi prin întunecatul amestec de gaze pe care tau-cetienii îl luau drept aer curat și respirabil, bănuiam că Shvast cenzura conversațiile în ambele direcții pentru a le conferi tact și bună-cuviință: uneori viteza normală a debitului său scădea până la simpla bolboroseală, pe când ceilalți oaspeți clămpăneau rapid, ca de obicei. Șeful lor ierarhic părea să fie cel ce se numea Vroazh, pe care mă străduiam să-l identific și să-l recunosc datorită unor particularități ca paloarea pernuțelor plate și prehensibile care-i țineau loc de mâini și pungile de grăsime de sub brațe. Nu mă opream la detalii vestimentare, deși, ca și noi, erau destul de vanitoși pentru a purta haine îngrijite, de diverse culori. Data următoare însă se puteau îmbrăca într-un fel pe care n-aveam să-l mai pot recunoaște.

Ne mărgineam îndeosebi la generalități. Vroazh întrebă, firește, unde era Kay Lee Wong; i-am replicat că nu răspundea de ei decât în timpul călătoriei și că acum importantul și bogatul birou pentru Relații Culturale (tare aș fi vrut să fie așa!) își asuma buna lor îngrijire. Apartamentele le erau pe plac? Shvast spuse că da, deși poate că unele mici modificări… L-am asigurat că vor fi executate. Mâncarea era bună? Shvast spuse că da, deși gustul unuia dintre feluri… Mi-am notat să atrag atenția biologilor că sintetizatorii nu lucrau încă perfect. Bagajele sosiseră în bune condițiuni? Shvast spuse că da, deși un obiect deosebit de prețios fusese ușor zgâriat și… Am făgăduit că va fi reparat de către cei mai buni meseriași.

Cam asta era tot. Pomenind de mâncare, mi-am amintit că nu mă așezasem încă la masă. De îndată ce buna-cuviință mi-o îngădui, am întrerupt așadar vizita și mi-am luat rămas-bun. De cealaltă parte a compartimentului de depresurizare, bin Ishmael îmi mulțumi călduros că-i ușurasem munca, ceea ce mi se păru cu totul exagerat.

— Uite care-i părerea mea, i-am spus. Dacă o treabă care cade în seama biroului iese prost, îți vine mai greu de obicei să te lauzi că lucrezi în cadrul lui. Prezența mea te pune la adăpost. Pricepi?

— Cinic afurisit, zise acru bin Ishmael începând să mă ajute la scoaterea costumului de protecție.

— Nu, am protestat, sunt sincer.

Și, într-adevăr, eram. M-am simțit destul de jignit când mi-a răspuns:

— Atunci ești mai rău decât cinic. Nici nu știu cum să te calific. Stai, te rog, liniștit să desfac capsa asta.

7

A fost pentru mine o mică, dar perversă plăcere să nu mă întorc direct la birou. La urma urmei, aveam dreptul la dejun, chiar dacă depășisem ora la care îl luam de obicei. Așa stând lucrurile, i-am spus mașinii să mă lase la un restaurant din apropiere și am trimis-o singură la garajul biroului.

Aflasem, în cursul dimineții, cel puțin două lucruri pe care mi-am propus să le cercetez mai îndeaproape. Având dinainte o farfurie plină cu supă israeliană de fructe, m-am concentrat asupra ei.

Primul era, poate, mai puțin important. Dacă era de înțeles că biroul mușamaliza cumva problema aroganței stellarienilor pentru a nu învenina relațiile dintre ei și Pământ, lucrurile luau o cu totul altă întorsătură când deveneau destul de cinici (și gândul mi se întoarse la spusele lui bin Ishmael) pentru a implica o altă specie într-un conflict particular. Hotărâi să descopăr de ce Tinescu – răspunzător, în cele din urmă, fie și numai pentru că ministrul Afacerilor Extraterestre îl pusese la curent – îngăduise ca situația să se degradeze în chip atât de alarmant.

A doua problemă mă privea mai îndeaproape. Reacția mea la manifestul găsit dimineață în cutia transportorului fusese instinctiv aceeași ca reacțiile lui Rattray și bin Ishmael, amândoi mult mai legați de realitățile afacerilor interstelare decât noi, cei de la B.R.C. Punctul de vedere potrivit căruia *Liga „Stelele pentru Om”* constituia un grup de excentrici inofensivi nu mai putea fi susținut. Indiferent dacă stricăciunile pricinuite furgonului fuseseră sau nu premeditate, faptul că cei trei, hai să zicem ageamii, cum îi numise Rattray, fuseseră înștiințați de sosirea tau-cetienilor nu mai avea însemnătate, orice convingere delirantă în stare să determine o asemenea acțiune fiind primejdioasă prin ea însăși.

Trebuia să întocmesc un raport despre tot ce făcusem peste zi. Într-un fel sau altul, chiar dând cuvintelor o greutate mai mare decât era cazul, trebuia să-l conving pe Tinescu. Ce pasionant exercițiu de semantică practică! Mai eram cufundat în elaborarea lui, când am ajuns în fața biroului.

Surprins, l-am văzut pe Jacky Demba ieșind de sub portalul boltit pe care era gravată deviza biroului, vechiul precept grecesc care trebuia să preceadă orice contact cu speciile de pe alte lumi: CUNOAȘTE-TE PE TINE ÎNSUȚI! Discuta înflăcărat cu un extraterestru, mai precis un regulian, o ființă de o frumusețe uluitoare, asemeni tuturor semenilor săi.

Conștient de prezența mea cu mult înainte de Jacky, datorită simțurilor lui supradezvoltate, regulianul îmi făcu semn de parcă m-ar fi recunoscut. Era o situație nespus de stânjenitoare, deosebirile îngăduind regulienilor să se identifice fiind prea subtile pentru a putea fi percepute de un om neantrenat. Din punctul meu de vedere, putea fi la fel de bine regulianul cu care stătusem de vorbă azi-dimineață, după accidentul rachetei, sau un altul, întâlnit în cursul vizitei pe care o va fi efectuat la birou cu zece ani în urmă, de pildă.

Am zâmbit de parcă mi-aș fi amintit pe loc de numele lui, bizuindu-mă pe Jacky pentru a mă scoate din încurcătură. Obișnuit cu frecventarea regulienilor, devenise fără îndoială expert în identificarea lor și-și dădea cu siguranță seama de situația în care mă aflam.

Dar nu și-a dat seama, cel puțin nu imediat. Se mulțumi să-și fluture mâna în chip de salut, întrebând doar:

— A mers totul bine, Roald?

— Mai mult sau mai puțin. Încotro?

— Mi-am terminat ziua de lucru, a răspuns, mirat de întrebare.

Uitându-mă la ceas, am constatat că trecuse de 16.30, ora obișnuită a închiderii birourilor. Nu-mi dădusem seama că se făcuse atât de târziu. Am tras o înjurătură în gând.

— Directorul mai e aici?

— Parcă da, deși nu cred să mai întârzie. Poate că-ți așteaptă raportul?

Din fericire, n-a lungit-o pe tema asta, ci și-a îndreptat privirea către regulianul care se ținea de o parte și, din politețe, se prefăcea că nu ascultă.

— Anovel, el e Roald Vincent, un coleg de birou…

L-am întrerupt, fericit.

— Ne-am întâlnit, pentru câteva minute, și azi-dimineață. Sper că nu vă mai resimțiți de pe urma accidentului?

— Nu, mulțumesc. Ar fi nevoie de un fel de explozie atomică ca să-mi zgârie puțin pielea…

Regulianul îmi întinse cel mai gingaș dintre cele două „brațe” drepte de care dispunea și i-am strâns „mâna“ cu opt degete. Specia era de o politețe desăvârșită.

Ca toți membrii ei adulți, Anovel măsura cam 1,80 în și asemănarea lui cu un cal era remarcabilă. Același cap prelung, parcă trist, aceleași nări. Pielea îi era însă de un albastru viu, iar coama lungă, aurie. Avea patru „brațe” cu încheieturi multiple, dintre care două mai gingașe, terminate cu „mâini” neînchipuit de dibace, pe când celelalte două erau musculoase ca picioarele dindărăt ale unui Percheron. Din respect pentru obiceiurile pământești, purta o fustanelă prinsă de mijloc și care cobora până în dreptul genunchilor, îngăduind lungilor lui picioare să se îndoaie invers decât la oameni. Nu purta nimic altceva, la drept vorbind nici n-avea nevoie de nimic altceva, de vreme ce făpturile astea paradoxale suportă variațiuni de temperatură de ordinul a două sute de grade, fiind totodată singura specie cunoscută care poate trăi la fel de bine respirând oxigen, clor sau fluorul lumii ei de baștină.

— V-ați cunoscut? întrebă Jacky mirat.

L-am lămurit pe scurt și a încuviințat din cap.

— Pricep. Ei bine, veți avea diseară prilejul să vă vedeți din nou, pentru că l-am invitat și pe Anovel la petrecere. Mi-am zis că o să-i facă plăcere să-mi cunoască prietenii. Pentru că veni vorba și ca să nu uit, am luat dejunul cu Patricia și veniți amândoi.

Bun băiat, Jacky. I-am zâmbit și mi-am cerut iertare că trebuia să-i părăsesc, ca să nu-l pierd pe Tinescu.

Directorul mai era în birou, dar nu singur. Șovăiam în prag, deși când mă anunțasem îmi spusese să intru.

— Hai, nu mai sta acolo de pomană, îmi strigă. Roald, uite-l pe inspectorul Klabund de la Poliția Mondială, Districtul Coastei Pacificului. Ai picat la țanc, cred că vrea să stea de vorbă cu dumneata.

Cu mine? De ce oare? Am înaintat și m-am așezat pe scaunul pe care Tinescu mi-l arăta. Inspectorul era un bărbat voinic, cu părul castaniu tăiat scurt și cu ochi căprui duși în fundul capului. Părea cu opt sau zece ani mai în vârstă decât mine.

— Până te ia în primire inspectorul, adăugă Tinescu, aș vrea să-ți pun câteva întrebări. Tau-cetienii au ajuns cu bine la C.P.E.T., deci asta e în regulă, dar am primit și un mesaj aproape isteric din partea lui Rattray, directorul astroportului…

Se întrerupse, probabil văzându-mi expresia.

— Isteric? Glumiți, am replicat sec. Cei trei s-au năpustit intenționat asupra furgonului. Sunt absolut sigur.

Tinescu închise ochii și oftă.

— Atunci nu te mai întreb nimic, zise el obosit. De asta e aici și inspectorul Klabund.

— Dar nu ne aflăm în Districtul Coastei Pacificului, am obiectat, uitându-mă mirat la polițist.

— Așa e, interveni el. Numai că anchetez în legătură cu prăbușirea rachetei, din noaptea trecută.

În mintea mea se stabiliră câteva legături. Aplecându-mă spre inspector am întrebat:

— Dumneata l-ai adus aici pe Anovel?

Klabund tresări, surprins.

Regulianul? ocoli el răspunsul. De ce… ei bine, da.

— Atunci încep să înțeleg. Se presupune că racheta a fost sabotată.

— Ai o minte deosebit de ageră, Mr. Vincent, constată netulburat Klabund. De fapt, în stadiul actual mă bizui numai pe mărturia lui Anovel. Susține că ar fi detectat, exact înaintea exploziei motoarelor, un sunet ascuțit, diferit de uruitul reactoarelor. L-am adus aici pentru teste auditive. Le-a trecut în proporție de sută la sută.

— E firesc. Regulienii au însușiri surprinzătoare. Dar… (am șovăit, apoi i-am dat drumul) vrei să spui că s-a procedat la distrugerea rachetei numai pentru a se încerca uciderea unui extraterestru? Păi toată lumea știe că un regulian rezistă la lovituri care pe om l-ar face chiseliță…

— Cineva stăpânit de convingerea dementă a „supremației naturale a Omului” ar putea să nu țină seama de asta, mi-o întoarse Klabund.

Concluzia era îngrozitoare, dar trebuia să-i dau glas.

— Vrei să spui că avem de-a face cu niște fanatici care nu s-ar da în lături să-și ucidă semenii, bărbați și femei, numai pentru a elimina totodată și câțiva extratereștri?

— Nu mă încumet să merg atât de departe, dar e cumplit de verosimil. Klabund se uită într-un carnețel, în sfârșit, Mr. Vincent, înțeleg că ai găsit azi-dimineață în biroul dumitale un manifest editat de Liga „Stelele pentru Om”?

Am încuviințat.

— Eram atât de enervat, încât m-am și plâns directorului. Dar mi-a spus să-l zvârl în dezintegrator și să nu-mi mai bat capul, poliția cercetase cu trei ani în urmă activitatea Ligii și ajunsese la concluzia că era inofensivă.

— Așa a fost… atunci. Între timp, organizația a primit bani grei. Încruntat, Klabund mai întrebă: Era întâia dată când auzeai de Ligă, Mr. Vincent?

— Pe câte îmi amintesc, da. Dar nu și ultima. Indivizii care ne-au avariat furgonul la astroport aveau mașina plină cu asemenea manifeste.

— Da, știu. Care sunt exact atribuțiile dumitale în cadrul biroului?

— Sunt adjunctul directorului și răspund de cercetarea culturală a coloniilor umane.

— N-ai putea fi mai clar?

Am aruncat o privire spre Tinescu, în stare să expună totul mai limpede, ca unul ce nu era implicat, dar Klabund s-a grăbit să intervină:

— Nu, nu, lămurește-mă dumneata.

Luat puțin prin surprindere, am răspuns:

— După cum știi, avem două colonii. Viridis, pe 61 din Lebăda, și Stellaris, pe Epsilon din Eridan. Conform regulamentelor asupra cărora s-a convenit cu privire la întemeierea și subvenționarea lor, avem dreptul de a menține acolo misiuni de observare și există în

cadrul biroului două servicii pentru centralizarea și analizarea datelor pe care ele ni le trimit: al meu, pentru domeniul cultural, și al lui Jacky Demba, pentru domeniul tehnic. Suntem… da… niște intermediari, adică transmitem rapoartele la centrele de integrare, care le analizează.

— Pricep. Așadar, dacă am înțeles bine, natura culturală a preocupărilor dumitale presupune că te ocupi mai mult de Viridis decât de Stellaris?

— Întocmai.

— Fii, te rog, mai explicit.

— Mă rog… Viridis a fost întemeiată acum 110 ani de către o comunitate neo-rousseau-istă care intenționa să se întoarcă la o civilizație pre-tehnologică. Pe Pământ ar fi devenit ridicoli, desigur, dar cum sociologii stăruiau atunci pe lângă guvern să sprijine căutarea unei alte soluții pentru organizarea societății, întemeierea coloniei a fost oficial aprobată și subvenționată.

— Și au scos-o la capăt?

— Oh, foarte bine. Cam jumătate din muzica, poezia și arta noastră teatrală sunt de obârșie viridiană. Societatea lor are (căutam cuvântul potrivit)… o bogăție, o profunzime care ne lipsesc.

— Preferi societatea lor societății stellarienilor?

— Hotărât, da. Stellaris a fost întemeiată pentru a se vedea unde poate duce o societate orientată tehnologic. Firește, în domeniul lor, stellarienii au realizat multe; nivelul lor de mecanizare e uluitor. Și, bineînțeles, serviciul meu se ocupă și de studierea consecințelor sociale ale acestui… hm… experiment.

— Înțeleg, șopti Klabund. Mr. Vincent, ai făcut vreodată parte din *Liga „Stelele pentru Om“?*

8

Am fost întotdeauna mândru de mintea mea ageră, dar viteza reacției m-a mirat de astă dată și pe mine, așa cum i-a mirat pe Tinescu și Klabund. Un ultim efect injecției cu cronodrină pe care bin Ishmael mi-o făcuse pentru a-mi accelera timpul subiectiv până la nivelul timpului tau-cetienilor mă făcu probabil să-mi înghit negația furioasă care-mi stătea pe limbă. Era limpede că întrebarea inspectorului era menită să mă ia prin surprindere pentru a-mi smulge un răspuns pripit. De ce?

În mod logic, nu exista decât un singur motiv: Klabund mă supunea unui detector de minciuni.

Așa că, din principiu, pentru că nu admit dreptul societății de a viola intimitatea mintală a unui ins sănătos, am întins fulgerător mâna peste suprafața lucioasă a biroului și am zvârlit cât colo adresarul, singurul obiect destul de mare pentru a feri detectorul de minciuni de privirile cuiva șezând pe scaunul care-mi fusese indicat.

Și nu mă înșelasem. Aparatul lunguieț și plat era acolo, cu partea luminoasă spre Klabund și firele subțiri, ca ale unei pânze de păianjen, ocolind biroul pentru a se îndrepta spre mine.

M-a cuprins o furie rece.

— Inspectore, am rostit cât mai tăios cu putință, cu ce drept îți permiți să utilizezi aparatul fără încuviințarea mea?

Klabund era vădit încurcat. Înghiți în sec și privi spre Tinescu, cerându-i ajutorul. Directorul tuși.

— Eu i-am cerut să-l utilizeze, Roald.

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că materialele de propagandă ale *Ligii* ne-au invadat transportoarele din pricina dumitale.

Îmi venea cam greu să înghit una ca asta. În cele din urmă, am spus:

— E o presupunere lipsită de sens.

— Zău? Aș fi preferat să nu te pripești, Roald, aș fi preferat să te văd confirmând o negare pe care n-ai binevoit s-o exprimi… (Cu un

gest obosit, Tinescu își trecu palma peste față.) Bine, am să-ți vorbesc pe șleau.

Datele cercetării sociologice privitoare la Stellaris ți-au cam dat dureri de cap, nu-i așa?

— Sigur că da. Integrarea a întârziat supărător de mult preluarea materialului 8c și, dacă nu m-ați fi trimis la astroport, aveam de gând azi să-i scutur zdravăn,

— Știu. Ei bine, întârzierea nu era întâmplătoare. Există la Integrare un cuib de simpatizanți ai *Ligii,* printre care doi programatori. Au falsificat datele culese de echipele noastre de observare. Tomas a descoperit asta abia de câteva zile și mi-a raportat. I-am spus să nu sufle nimic nimănui până n-aveam o imagine mai clară a intervențiilor și a motivelor probabile ale sabotajului. Totodată speram… Da, vrei să spui ceva? Tinescu ridică din sprâncene interogativ.

Mânia începea să mi se mai potolească. Trebuia să bănuiesc că se petrecuse ceva grav pentru ca Tinescu să încalce obișnuințele până într-atât încât să mă supună unui detector de minciuni.

— Micky Torres și-a dat seama de ceva, am zis, de asta voiam să-i telefonez azi. De fapt, e motivul principal pentru care mă duc să-l văd în Anglia, la sfârșitul săptămânii. S-a plâns de anomalii în rapoartele 8a și 8b, pe care i le-am trimis luna trecută. Credeam că exagerează și aveam de gând să revăd cu el dosarele, ca să-l liniștesc. Dar lucrurile se schimbă acum, bineînțeles. Deși încă nu văd ce legătură au toate astea cu mine.

— Tocmai începusem să-ți explic. Lăsând o vreme *Liga* în pace, speram s-o incităm să devină mai cutezătoare. Și cred că am izbutit. Membrii ei au început să caute adepți. Și faptul că ai fost unul dintre cei dintâi asupra cărora și-au aruncat privirile nu-i deloc lipsit de logică.

— Deloc lipsit de logică? am repetat. Cum adică?

— De ce nu? întrebă el cu amărăciune. Roald, ești unul dintre colaboratorii cei mai înzestrați ai biroului, dar preferi să-ți pierzi vremea învârtindu-te în jurul rapoartelor de pe Viridis, cu datele lor culturale plăcute și lipsite de probleme, în loc să faci o muncă pe

măsura posibilităților de care dispui. Într-un cuvânt, să te ocupi de relațiile extraterestre și să îndeplinești, în sfârșit, o treabă utilă.

— Asta-i prea de tot! am explodat.

— Of, taci odată! Chiar dacă nu-ți place, e adevărul adevărat. Și nu-i numai părerea mea. Faptul sare-n ochi în asemenea măsură încât l-au descoperit până și indivizii ăștia fără creier din *Ligă*, trăgând singura concluzie firească: îi urăști pe extratereștri și nu vrei să-ți mânjești mâinile lucrând cu ei. Așa că te-au luat drept simpatizant virtual.

Klabund tuși ca să-și dreagă glasul.

— Cred că nu mai e cazul să zăbovesc aici…

Am constatat că evita să mă privească. Tinescu îl îndemnase să încalce procedura legală de anchetare și, după cum era de așteptat, nu-mi ierta că fusesem cauza indirectă a lipsei lui de bună-cuviință și cauza directă a demascării ei. Speram să nu mai am niciodată de-a face cu bărbatul ăsta cu păr castaniu și eram sigur că și el mă va evita în viitor.

Tinescu îl lăsă să plece, dar în clipa când ușa se închise în urma lui am dat frâu liber furiei pe care mi-o stăpânisem în prezența unui străin. Eram de altfel eu însumi mirat, pentru că niciodată nu îndrăznisem să-i vorbesc superiorului meu cu atâta violență.

— Spuneți ce poftiți despre preferința mea de a rămâne în domeniul cercetării sociologice, în loc de a trece la cel al relațiilor cu extratereștri, dar un fapt rămâne și nu-l puteți nega: serviciul meu lucrează. S-a petrecut cumva la mine vreo porcărie cum e cea ieșită acum la iveală în serviciul relațiilor cu extratereștri? Biroul i-a lăsat pe stellarieni să ne îmbrobodească în așa hal încât a trebuit să primim o delegație de tau-cetieni fără să fi fost înștiințați, ghidul le era pe marginea depresiei nervoase, și nu pomenesc nici jumătate din câte s-au petrecut.

— Roald! spuse Tinescu ridicându-se. Cine răspunde de B.R.C.? Dumneata sau eu? Dacă te simți atât de mândru de felul cum conduci un serviciu lipsit de probleme, de ce nu încerci să te ocupi de un sector mai greu? Aș putea numi în locul dumitale o duzină de oameni competenți, l-aș putea pune chiar pe Micky Torres, venit direct de la universitate și fără măcar un an de practică. Este?

— Micky Torres e o excepție, am replicat moale.

— Excepție? Mă faci să râd... își trecu degetele prin părul lung. Și-i și cu douăzeci de ani mai tânăr decât dumneata... Cum-necum, un fapt rămâne în picioare: n-ai dreptul să mă acuzi că aș fi lăsat biroul – cum ai spus? – „îmbrobodit” de stellarieni, decât dacă dovedești că ai fi fost în stare să rezolvi mai bine situația. Nu neg că nu s-ar fi putut, dar cum dracu să-mi dau seama, eu sau oricare altul, dacă nu ieși o dată din micul dumitale birou călduț pentru a trece, în sfârșit, la fapte?

Răsuflând zgomotos, se așeză din nou. Cred că m-am holbat la el o bună bucată de vreme fără să fi putut scoate o vorbă.

— Du-te acasă și liniștește-te, Roald, oftă el într-un târziu. Și ține minte ce-ți spun: consider că toată lumea are încredere în dumneata, numai dumneata n-ai. Și dacă ajungi să-ți dai seama că așa stau lucrurile, ai să procedezi cum vreau eu, pentru că vei dori să procedezi întocmai.

***

Când am ajuns acasă, adăugasem o nouă învinuire la cele formulate de Tinescu. Nu mai eram supărat. Îmi dădeam seama că directorul se aflase sub presiune datorită grijii de a nu înrăutăți raporturile cu stellarienii, încordarea lui explicând felul în care mă tratase. Mai eram iritat, desigur; mi se întâmpla atât de rar să-mi ies din fire încât, pentru calmare, aveam nevoie de tot atâta timp cât îmi trebuise să mă enervez. Pulsul îmi era cu cincisprezece bătăi mai rapid decât de obicei, dar mi-am spus că o baie fierbinte va rezolva totul.

Învinuirea suplimentară pe care Tinescu se abținuse să mi-o arunce în față mă preocupa din ce în ce mai mult. Probabil că antipatia mea față de Stellaris și încrezuții ei locuitori mă făcuse să nu cercetez cu destulă atenție ultimele rapoarte sociologice și să nu descopăr informațiile false introduse între recepția și retransmiterea lor. Ar fi trebuit să le găsesc înainte ca Tomas să dea de ele, la Integrare.

Cam cât din materialul falsificat se referea la tau-cetieni?

Ajuns aici am început să mă rușinez, într-adevăr, de mine însumi. După cum reieșea din dosarul B.R.C.ului, tau-cetienii se aflau cam la

nivelul pe care omenirea îl atinsese în secolele XIX sau XX. Erau competenți ca ingineri, astronomi, chimiști sau arhitecți și începeau să pună bazele unor discipline mai complexe, ca psihologia. O asemenea specie constituia o adevărată dinamită potențială. În ultimă instanță, ar fi trebuit să-mi dau seama, pe baza rapoartelor trimise de echipele noastre de observare culturală, că stellarienii erau în stare s-o folosească drept armă împotriva Pământului. N-o spusesem niciodată limpede, lăsând doar să se subînțeleagă situația. Bine. Îmi recunoșteam vina și eram hotărât s-o răscumpăr. De ce atunci nu scăpăm de starea asta de încordare nici în cada cu apă fierbinte, unde mă lăsam manipulat de maseurii automați?

Motivul îmi apăru neașteptat de brutal și-l formulai cu glas tare:

— Sigur, mă tem să nu fiu ucis.

Era poate ilogic, dar reflexul se dovedea puternic. Posibilitățile de supraviețuire ale creierului unui om al zilelor noastre se mai aflau în stadiul atins cu multă vreme în urmă de procesul de evoluție și el reacționa instinctual ori de câte ori era amenințat. Singura concesie pe care o făcuse progresului consta în lărgirea evantaiului de indicii la care reacționa, ținând astfel pasul cu prelungirea mediei de viață. Conform datelor statistice, mă puteam aștepta la o sută zece ani de sănătate și viață productivă; bineînțeles, ca toți cei în situația mea, îmi asumam mai puține riscuri și mă observam mai atent decât o făcuseră cei ce acceptaseră să considere, fie și inconștient, că avuseseră noroc supraviețuind propriei lor nașteri.

Elementele conexate și reflexele mele constau în sugestia lui Klabund că accidentul rachetei din noaptea trecută se putea datora unui sabotaj și informației că intrasem în câmpul de atenție al *Ligii*, care purta, poate, răspunderea sabotajului.

Poate! Am subliniat cu putere cuvântul, pentru uz propriu. În viitor mă voi feri și de umbra mea.

Am ieșit din cadă deprimat și am început să-mi caut haine curate. În timp ce mă îmbrăcam a sunat videofonul, era Patricia. Am uitat pe loc de toate grijile, în afara celei că putea fi supărată pe mine pentru că nu ne întâlniserăm la prânz, deși nu eram vinovat cu nimic.

Dar Patricia zâmbi, apropiindu-se mult de obiectivul aparatului și întinzându-și buzele ca pentru sărut, apoi se depărtă arătându-mi că n-avea pe ea decât un prosop uriaș.

— Cum te simți, iubitule?

— Mai bine de când te pot vedea. Știi, la prânz…

— O, nu-i nevoie să te scuzi. (Ochii i se măriră.) Jacky mi-a spus că ai fost trimis undeva urgent, parcă la astroport.

— Da, a trebuit să întâmpin un grup de tau-cetieni însoțiți de un fel de pisică sălbatică de pe Stellaris, care-i ghida.

— Îmi cam umbli cu alte femei, din câte văd.

— Dacă ții neapărat să știi, m-a făcut birocrat pământean nepriceput.

Patricia începu să râdă și fu gata să scape prosopul.

— Ai pomenit de tau-cetieni? Păi nu ne-au vizitat niciodată. Nu-i vorba de extratereștrii ăia descoperiți de stellarieni?

— Întocmai.

Și i-am rezumat câte se petrecuseră peste zi.

— Bine că n-ai avut necazuri mai mari, constată ea. Le-ai putut găsi loc la C.P.E.T.?

— Da, acolo n-am avut probleme.

— Am să caut să-i văd și eu, tot trec prin fața C.P.E.T.-ului când mă duc la lucru. Pot fi văzuți din stradă?

— Nu. Au fost cazați în blocul G, dincolo de clădirile care dau la stradă. La noapte am să mă gândesc cum dorm bine înveliți în paturile lor sau făcând ce vor și am să-mi spun: „Uite cum le țin loc de Natura-Mamă!“

— Te pomenești că vrei să fii și tu un tau-cetian, glumi Patricia.

— În niciun caz. Și mai ales pentru că, dacă aș fi un extraterestru, mi-ai apărea respingătoare, ceea ce, recunoaște, ar fi caraghios.

— Ce lucruri drăguțe ești în stare să spui Roald, când vrei tu cu tot dinadinsul. Vii să mă iei, în drum spre Jacky?

— Cu plăcere. Dar crezi, într-adevăr, că trebuie să te îmbraci…?

— Dacă la asta ți-e gândul, nu era cazul să-i primești invitația, zise ea chicotind. Bine, vino pe la șapte și un sfert și ai să mă găsești pusă la punct.

— Păcat, am oftat. Dar urmează și un „după aia“ nu-i așa?

9

Lucrurile au luat o asemenea întorsătură încât, atunci când am încetat să-i tot spun bună seara, a fost nevoită să se repună la punct – ceea ce nu părea s-o tulbure peste măsură. Am ajuns deci la Jacky mai târziu cu o jumătate de ceas. Madeleine Demba ne întâmpină la ușă: era o femeie drăguță, zveltă, mai în vârstă decât Jacky, de origine olandeză și indoneziană. Înlăturaseră cea mai mare parte a pereților, așa că Jacky, care prepara băuturile la un bar din fundul încăperii, ne zări de îndată ce intrarăm.

— Ați întârziat, ne strigă, dar nu vă necăjiți, nu sunteți cei din urmă. Anovel încă n-a apărut, i-am spus să vină la opt ca să aveți timp să vă cunoașteți, că pe urmă o să monopolizeze atenția tuturor. Beți ceva?

Așa cum spusese, cei de față erau destul de puțini. Pe doi îi cunoșteam, Helga Micaleff care lucra la secția de biochimie a biroului, și Janna, fiica de zece ani a lui Jacky, grijulie deocamdată să se poarte cât mai bine, într-un colț îndepărtat al încăperii, cu un tânăr palid.

Apoi, în vreme ce Jacky se învârtea în jurul Patriciei, așa cum făcea de obicei când avea invitate atrăgătoare, mi-am dat seama că mai era acolo un bărbat ale cărui trăsături îmi erau familiare. Purta un costum de tweed, dar în mintea mea tweedul se prefăcu deodată într-o roșie uniformă de astronaut și-l recunoscui pe ofițerul cu care stătusem de vorbă pe astroport, așteptând ca ascensorul să urce până la ușa astronavei stellariene. M-am dus la el și m-am prezentat și își aminti că ne întâlniserăm.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse el strângându-mi mâna. Mă numesc Martin van Hoff și sunt vărul Madeleinei.

— Ați descoperit, în cele din urmă, prin ce se deosebește nava de pe Stellaris? am întrebat, mai mult de dragul discuției.

— Încă nu. I-am cerut unuia dintre ofițeri să mă lase să urc la bord, dar m-a refuzat cu destulă aroganță. Așa sunt stellarienii de obicei, nu?… Deși, dacă nava reprezintă o mostră a ceea ce sunt în

stare să facă azi, începi să-i înțelegi. E o frumusețe! Și n-o prea văd pierzându-se în spațiu.

— Să se piardă? am repetat. Până azi n-am auzit să se fi pierdut vreo astronavă.

— Ei aș? Chiar noi am pierdut-o pe cea dintâi construită pe Pământ. S-a pierdut departe, dincolo de Alfa din Centaur, cu un echipaj alcătuit din zece oameni. Așa am și descoperit, prin forța lucrurilor, că un propulsor interstelar nu poate fi utilizat decât o singură dată. Înțelegeți, câmpul de propulsie deformează în mod permanent orbitele electronilor în centrul generatoarelor și modifică ireversibil proprietățile fizice ale materiei din care sunt făcute. De asta e zborul printre stele atât de costisitor. Când o astronavă trebuie să transporte cinci sau șase propulsoare de rezervă…

Se întrerupse din vorbă, făcu ochii mari și se bătu cu pumnul în palmă.

— Dar poate că tocmai…

N-am mai auzit sfârșitul frazei. Răsunase sunetul cristalin al anunțătorului, iar, cum nu mai așteptam decât un singur invitat, și unul cu totul neobișnuit, se făcu tăcere și toate privirile se îndreptară spre Jacky, care se ducea să deschidă.

Câtă dreptate avusese afirmând că regulianul avea să monopolizeze atenția tuturor? Cu excepția, poate, a Helgăi Micaleff, niciunul dintre cei de față nu se gândise probabil că-i va fi dat cândva, cu prilejul unei reuniuni mondene, să întâlnească un extraterestru. Era întristător să te gândești că, la mai bine de un secol și jumătate de la descoperirea primei specii extraterestre înzestrat cu rațiune, ființelor născute sub sori diferiți le era încă practic cu neputință să depășească barierele atmosferei și ale hranei.

— Anovel, exclamă Jacky, sunt încântat că ai putut veni. Prieteni, adăugă apoi întorcându-se și conducându-l spre noi, ați auzit de bună seamă că în racheta accidentată noaptea trecută se afla și un pasager de pe Regulus, care a contribuit activ la operațiile de salvare. Ei bine, iată-l.

Culoarea albastră a regulianului deveni mai vie, dacă ar fi fost un om aș fi zis că roșește, dar nu era probabil decât produsul propriei

mele închipuiri. Procesul evolutiv care dăduse naștere acestor minunate ființe ar fi eliminat de mult asemenea reflexe superficiale.

— Bună seara tuturor, zise el cu amabilitate.

Se auzi un cor de răspunsuri cam nervoase. Apoi, solemn, Janna înaintă și, de la înălțimea celor zece ani ai ei, îl privi cu tăcută admirație.

— Sunteți un regulian adevărat? întrebă în cele din urmă.

Zâmbind, m-am întors spre Patricia. Dar nu zâmbea, avea o expresie înghețată. Se temea probabil că purtarea fetiței l-ar putea supăra pe Anovel, ceea ce nu era cazul. El își lăsa capul prelung într-o parte și confirmă grav:

— Da, sunt. Dar tu ești o fetiță adevărată?

Toată lumea începu să râdă, Patricia nițel mai târziu, dar încordarea se risipise. Jacky o prezentă pe Madeleine, apoi pe toți ceilalți, după care se duse la bar.

— Anovel, bei alcool? întrebă el.

— Deși n-are asupra noastră efectul pe care vi-l produce vouă, îmi place gustul vinului roșu. Pot căpăta un pic?

— Bineînțeles. (Jacky apucă un pahar și-l umplu, ascunzându-și nervozitatea sub volubilitate.) Spune-mi, urmă el întinzându-i paharul, ce beți voi când vreți să uitați de griji, o cană cu apă tare?

— Mă tem că n-avem un echivalent al beției, răspunse Anovel imitând la perfecțiune râsul omenesc. Poate că substanța căreia îi spunem darbooja are efectele cele mai apropiate. E un amestec de fluor și carbon, pe care-l folosim pentru sporirea memoriei vizuale.

— Nu vrei să iei loc? șopti Madeleine, oferindu-i un scaun.

— Mulțumesc, dar felul în care mi se îndoaie genunchii nu se potrivește cu mobilele voastre. Am să mă simt mai bine pe jos.

Își alese un loc lângă bar și, printr-o singură mișcare complexă, adoptă o poziție relaxată. Janna se așeză lângă el, întrebându-l ațâțată cum arată planeta de pe care vine.

Toate discuțiile încetară brusc. Invitații își ațintiseră privirile asupra capului prelung și grațios al regulianului, plecat într-un unghi amuzant spre ceafa lui acoperită cu o coamă bogată. Janna fu în cele din urmă convinsă să facă înconjurul încăperii pentru a

spune fiecăruia „noapte bună“. Și, urmărind-o cum se îndrepta cam în silă spre dormitor, Jacky începu să râdă:

— Timp de o săptămână o să se laude acum la școală că te-a cunoscut, îi spuse lui Anovel, care-i răspunse cu unul dintre zâmbetele lui ciudate, puțin triste. Și mă bate gândul că printre colegii ei nu se află, probabil, niciun adept al *Ligii „Stelele pentru Om“*.

Am savurat apoi cu toții minunatele feluri de mâncare pregătite de Madeleine până și pe Anovel, care ne-a explicat că, deși alimentele terestre n-aveau pentru el, practic, nicio valoare nutritivă, gustul lor exotic îl încânta, asemenea vinului. Se știa de mult că metabolismul regulienilor le îngăduia să absoarbă orice substanță organică bazată pe carbon și chiar unele nebazate pe carbon. Anovel îmi spusese mai devreme că prăbușirea unei rachete nu era în stare să-i pricinuiască vătămări corporale, pentru așa ceva fiind nevoie de o explozie nucleară. Se părea că nu putea fi nici otrăvit.

Am ascultat mai târziu muzică Jacky avea o formidabilă colecție de benzi, iar seara s-a scurs într-o suavă nepăsare. Într-una dintre pauze am căutat-o din ochi pe Patricia, dar n-am văzut-o. Presupuneam că se dusese în grădină – ușile erau deschise către blânda noapte de primăvară și o pasăre cânta. Mă simțeam grozav de bine, băutura anulase efectul încordării de peste zi. Aveam de gând să pornesc în căutarea Patriciei, când o frază rostită lângă mine îmi atrase atenția. Cineva întrebase:

— Cât o fi ceasul?

Eram gata să mă uit, dar Anovel mi-o luă înainte:

— Douăzeci și trei trecute.

Jacky îl privi mirat.

— Te… hm… folosești de ceas?

— Nu-i simt nevoia. Voi, oamenii, sunteți singura specie care-l utilizează. Nu știați asta?

— Așa e, interveni Helga. Toate celelalte specii cunoscute se bazează pe o noțiune subiectivă și constantă a timpului. Singură noțiunea noastră temporală variază. Dar spune-mi, Anovel, voiam să te întreb: am impresia că nu ești aici cu vreo treabă legată de

activitatea biroului. Nu ți-am citit numele pe niciuna dintre listele noastre.

— Nu. Fac o călătorie de plăcere, un tur complet al lumilor locuite. Vin de pe Epsilon din Eridan și mă gândesc să vizitez acum Sigma din Săgetătorul.

— Dar cum poți face toate călătoriile astea? întrebă uluită Madeleine.

— Sunt la bordul a ceea ce numiți „un zoo spațial".

Martin, vărul astronaut al Madeleinei, intră și el în vorbă.

— Închiriem nave unor institute de cercetări ca să-i plimbe de la o lume la alta pe reprezentanții diferitelor specii care vor să călătorească. Pasagerii acceptă, în schimb, să fie studiați oriunde se opresc, ceea ce dă oamenilor de știință posibilitatea să cerceteze la fața locului metabolismul celorlalte specii.

— Știu pe cineva care a procedat la fel, am spus. O fată care s-a dus să studieze tectogenetica pe Sigma din Săgetătorul.

— Mildred Bilinska? întrebă Helga. Da, o cunosc și eu.

— I-a plăcut călătoria? întrebă Anovel.

— Zice că i-a mers bine, am răspuns. Dar la întoarcere s-a bucurat că poate scăpa de costumul de protecție. Voi, regulienii, aveți în privința asta noroc: nu cunoașteți asemenea neplăceri.

Anovel imită din nou la perfecțiune un hohot de râs.

— Da, mult noroc, ce-i drept.

— O asemenea călătorie durează, probabil, constată Madeleine. Nu-ți vine greu… ei bine, să rămâi atâta vreme departe de casă?

Capul prelung al lui Anovel făcu un semn negativ.

— Vedeți, trăim mult mai mult decât voi. Cei opt sau zece ani cât durează călătoria nu reprezintă decât o perioadă de vacanță.

— Dar cât timp trăiți? strigă Jacky.

— În ritmul nostru normal, adică respirând fluor, o mie două sute de ani ai voștri. Dar, cum timpul nostru subiectiv e mai rapid decât al vostru, durata ni se pare chiar mai mare.

— Și ce vârstă ai, dacă-mi îngădui să te întreb? se interesă Jacky.

— La scara voastră, cam două sute de ani. Sunt încă foarte tânăr.

Năuciți, tăcurăm cu toții. Aruncând o privire în jur, am văzut că Patricia se înapoiase și ședea singură în fundul încăperii. Anovel goli

paharul și se ridică.

— Ei bine, mâine dimineață trebuie să fiu înapoi la „zoo“, zise el gesticulând cu toate cele patru brațe pentru a înlătura obiecțiile lui Jacky. Nu, trebuie, într-adevăr, să plec.

Și plecă, năpădit de invitații de a reveni cât mai curând.

— Iată o realizare grozavă, îmi spuse Helga, visătoare.

— Ce anume? am întrebat, neînțelegând la ce se gândea.

— Dar bine, Roald, dă-ți seama, poate respira la fel de bine fluor, oxigen, clor și nu mai știu ce. Poate mânca practic orice. Iar, pe deasupra, mai trăiește și o mie două sute de ani. Și nu crezi că-i o realizare grozavă?

— Cu toate avantajele astea naturale, șopti Martin van Hoff, nu noi, ci ei ar fi trebuit să descopere zborul spațial.

Apoi se pierdu în contemplarea paharului pe care-l ținea în mână. Patricia veni și mi se așeză pe genunchi, așa că pentru o vreme nu m-am mai interesat de cei din jur. În cele din urmă se ridică oftând. Șopti:

— Îmi pare bine că a plecat dihania.

— De ce? Pentru că am fost mai atent cu Anovel decât cu tine? Nu te prosti, iubito!

Îmi mozoli urechea.

— Ce voia să spună cu înapoierea lui la „zoo“?

— Așa-i, nu erai aici când a vorbit de asta. I-am povestit atunci despre astronavele „zoo“ și am încheiat gânditor: De fapt, trebuie să fie plăcut să călătorești așa. M-aș duce și eu pe Regulus.

Patricia se depărta de mine.

— Sper că nu vorbești serios?

— De ce nu? (Eram probabil mai beat decât credeam.) Mi-ar plăcea să văd planeta Regulus și, dacă numai în felul ăsta…

— Vrei să spui că ai accepta să te prefaci într-un animal de laborator pipăit și supus la tot felul de probe de către toate soiurile de…?

Soneria videofonului îi acoperi glasul. L-am văzut pe Jacky ridicându-se din fotoliu și ducându-se să răspundă, dar – ca de obicei – eram atent numai la Patricia.

— Spune-mi că glumești, ceru ea cu o vehemență pe care, amețit de băutură, nu mi-o puteam explica.
— Sigur că glumesc, am liniștit-o. Crezi că aș putea sta atâta vreme departe de tine? A, dacă am putea pleca împreună…
Se smulse de lângă mine și rămase în picioare, făcându-mi față. Era lividă. Uluit de reacția ei, am dat să replic, când strigătul lui Jacky a răsunat în încăpere:
— Roald! Vino repede.
Spaima din vocea lui m-a făcut să-mi uit descumpănirea. Scuzându-mă în șoaptă față de Patricia și amânând explicațiile pentru mai târziu, m-am repezit la videofonul pe ecranul căruia am recunoscut fața încruntată a lui bin Ishmael.
— Bine că dau de unul dintre voi… L-am căutat pe director în tot orașul, dar, în sfârșit, acum ai să te ocupi dumneata de asta. Vino cât poți de repede. Cineva a încercat să-i ucidă pe tau-cetieni!

10

Cuvintele explodară în mintea mea ca o bombă. Ceilalți le resimțiră la fel, și-n încăpere răsunară exclamații neîncrezătoare. Am făcut un efort pentru a accepta faptul îngrozitor pe care bin Ishmael mi-l comunicase, dar înainte de a-mi putea veni în fire Jacky și preluase comanda. Poruncitor, îi făcu pe ceilalți să tacă, îi puse lui bin Ishmael câteva întrebări precise, apoi întrerupse convorbirea, făgăduind că se va acționa de îndată.

— Madeleine, strigă el, câte o doză de antale pentru Roald și pentru mine, te rog!

Își scoase haina de seară și-și îmbrăcă una obișnuită, apăsând totodată pe butonul care chema mașina scoțând-o din garaj și făcând-o să tragă în fața porții.

— O doză și pentru mine, dacă vrei, zise Helga părăsindu-l pe Martin van Hoff, căruia părea să-i fi făcut o excelentă impresie. Cred că aș putea fi de folos, acolo.

Madeleine aduse trei păhărele pline ochi cu anti-alcool. L-am dat pe al meu peste cap și mi s-a părut că un vifor îmi trece prin stomac. Am străbătut apoi încăperea apropiindu-mă de Patricia, care mă ignora ostentativ, întorcându-și spre grădină fața frumoasă, acum împietrită și cu totul lipsită de expresie.

— Iubito, îmi pare nespus de rău că trebuie să te părăsesc, dar ai auzit și tu…

— Dacă vrei să știi, îmi tăie vorba, puțin îmi pasă.

— Patricia!

— Of, du-te la afurisiții tăi de extratereștri, du-te și înfrânează-ți sentimentele! Sau poate că te simți atât de bine cu ei că nici nu mai ai ce înfrâna.

Tonul cu care-mi zvârlise insultele era lipsit de inflexiuni, de parcă ar fi comandat peste Oregon o ploaie de zece minute.

Nu-mi închipuisem că voi trăi ziua în care îmi va veni să pălmuiesc o femeie, și cu atât mai puțin pe Patricia. Eram totuși pe punctul de a ridica mâna, când Jacky mă strigă cu glas tare și furia mi se risipi. Antalcul începea să-și facă efectul, clătindu-mi creierul.

Conștient doar de valul de disperare care mă copleșea, m-am răsucit pe călcâie.

***

Niciunul dintre noi n-a prea vorbit în timp ce mașina străbătea în goană străzile scăldate în lumină. Helga își privea mâinile încleștate. Mi-a pus câteva întrebări la care am răspuns pe cât îmi îngăduia tulburarea. Insistențele ei m-au supărat la început, apoi mi-am amintit consternat că, datorită dosarului nostru privitor la tau-cetieni, știam probabil despre ei tot atât de mult ca oricare locuitor al Pământului. Și m-am bucurat gândindu-mă că nu eram nevoit să fac față problemelor ce o așteptau pe Helga și pe ceilalți biochimiști convocați. Stellarienii nu erau echipați pentru a furniza date cu privire la metabolismul tau-cetienilor; personalul de la C.P.E.T. Nu avusese răgazul să-i examineze pentru a strânge cunoștințe temeinice, iar medicina tau-cetienilor înșiși, dacă se aflau la nivelul secolului nostru XX, trebuia să mai fie pe jumătate bazată pe superstiții.

În orice caz, după bin Ishmael, se aflau cu toții în stare gravă.

Jacky nu micșoră niciun moment viteza impusă de situație. Sirena biroului îi deschidea drumul, celelalte vehicule lăsându-ne să trecem, așa că la sosire mi se păru că nu se scurseseră decât câteva clipe.

La C.P.E.T. domnea o zăpăceală cumplită. Mai multe lămpi fuseseră instalate pe niște stâlpi ridicați în jurul porții și fasciculul opritor al unei balize a poliției ne imobiliza în mijlocul mulțimii de bărbați și femei gonind de colo-colo. Un glas agitat răcnea comenzi pe fundalul uruitului unui generator suplimentar de atmosferă. De o parte și de alta a intrării erau parcate mașini ale poliției, iar ceva mai încolo, două echipe de salvare demontau, la lumina unei lămpi spânzurate de un copac, echipamentul de reoxigenare care se dovedise inutil.

Un polițist nădușit întrerupse fasciculul opritor și Jacky izbuti să-și strecoare mașina între un furgon pentru extratereștri și o ambulanță pentru oameni. Am sărit tustrei din mașină și ne-am repezit în clădire.

Nimeni nu ne opri până ajunserăm la blocul G, unde o fată – am considerat-o așa după voce, costumul presurizat ascunzându-mi formele – ne întrebă ce căutam acolo. I-am dat lămuririle în șoaptă, pentru că becurile roșii de pe panoul luminos fixat deasupra ușii etanșe indicau ALARMĂ, și ne spuse că bin Ishmael conducea operațiile din propriul lui birou.

La început nici nu-și dădu seama că sosisem. În picioare, urmărea atent scena de pe ecranul legat de sala cu clor a spitalului, unde oameni în haine presurizate se mișcau stângaci în jurul meselor pe care zăceau tau-cetienii. Când își îndreptă privirile spre noi, fața lui nu vădi pic de bucurie.

— Ați ajuns, în sfârșit! N-aș zice că prea devreme… Și dumneata cine naiba mai ești? o întrebă pe Helga.

— Helga Micaleff. Biochimistă a biroului. Am crezut că pot fi de folos.

— Și încă cum! Aveam nevoie de un personal de două ori mai numeros decât cel de care dispunem. Cu făpturile astea mergem pe ghicite, mai spuse arătând spre ecran. Nu-i atât o operație, cât o experiență. Ieși pe culoar. Laboratorul e a treia ușă pe dreapta. Lucrează acum la un echivalent al hemoglobinei, cu care să le putem face amărâților ăstora o transfuzie. S-ar zice că-i specialitatea dumitale?

Helga încuviință din cap și ieși. În timp ce ușa se închidea în urma ei, cineva se ivi pe ecran și rosti cu glas iritat câteva cuvinte de neînțeles, privitoare la interpretul Shvast, apoi se făcu nevăzut.

— Tot e ceva, oftă din greu bin Ishmael. Dar mai avem mult de furcă până mâine dimineață.

— Ce s-a întâmplat, de fapt? am întrebat.

— Cineva a spart una dintre conductele de atmosferizare de lângă odaia lui Vroazh. Oxigenul a pătruns înăuntru și sărmanii erau să ardă de vii. Tocmai l-ați auzit pe Gobind spunând că au izbutit să-l pună pe picioare pe Shvast, care se afla cel mai departe de spărtură și a fost deci mai puțin atins. Se pare că ne poate comunica în ce constă primul ajutor de care au nevoie.

Pe ecranul legat de sala cu clor apăru chipul cunoscut al lui Shvast. Interpretul se mișca anevoie, dar se putea ține pe picioare.

Gesticulând, arăta chirurgilor în haine presurizate ce au de făcut pentru a-i ajuta semenii.

Fața lui Gobind se ivi apoi din nou și biochimistul raportă că, dacă echipa de chirurgi era în stare să țină victimele în viață încă o oră, echivalentul hemoglobinei putea fi sintetizat. După care dispăru iarăși.

— Încă o oră, șopti bin Ishmael. Allah, ce muncă… Ar fi o minune să reușim. Te previn, Vincent, adăugă aspru, am să fac o anchetă și am să declanșez un tărăboi cum nu s-a mai pomenit de cincizeci de ani încoace. Vreau să știu cine de la biroul vostru afurisit ne-a vârât în încurcătura asta, trimițându-ne niște extratereștri fără date biologice, fără medicamente, fără medic de pe planeta lor… Au să cadă câteva capete, ascultă ce-ți spun!

— Ia-o încet, am protestat. Nu uita că nu lucrez la relațiile cu extratereștri.

— Mda… și cel puțin ești aici… deși nu prea văd cum ai să ne ajuți. Nu pot da de directorul dumitale, nu pot da de responsabila pentru relațiile cu extratereștri, femeia aia cu nume imposibil…

— Indowegiatuk, spuse Jacky.

Se pare că numele însemna ceva într-un dialect eschimos, dar n-am aflat niciodată ce anume.

— Da, la ea mă gândeam, încuviință bin Ishmael și mai aruncă o privire spre ecran înainte de a exploda din nou: Vă dați seama că trebuie să ghicim funcțiile pe care le îndeplinesc organele lor? Dacă mor sub cuțit, fie și dintr-o simplă greșeală, credeți că relațiile dintre Pământ și Tau Ceti mai au viitor? Ei…

Un zgomot asurzitor ieși din difuzorul de sub ecran, făcând să tremure obiectele de pe biroul lui bin Ishmael. El se strâmbă, închise ochii.

— Un urlet de durere. Firește, n-avem cu ce să-i anesteziem. N-am făcut decât să ne rugăm să rămână în nesimțire până vom izbuti să-i cârpăcim. Gobind! Gobind!

Dar din laborator răspunse Helga, care ne arătă un flacon cu o substanță gelatinoasă, albastră.

— Un anesteziant, zise ea. Sperăm. L-am încercat pe cel mai grav atins, pentru eventualitatea că s-ar produce o reacție alergică sau de

altă natură.

Pe când bin Ishmael dădea dispoziții, ca urmare a noii descoperiri, Jacky se aplecă spre mine și-mi șopti:

— Roald, ce păzim aici? Ăsta a chemat niște oameni de la B.R.C. Numai ca să aibă la cine se răsti?

— Pune-ți creierul la contribuție, i-am răspuns, tot în șoaptă. Dacă vreuna dintre ființele astea își vine în fire și face o plângere, cine îi prezintă oficial scuze?

— M-am gândit la asta. Dar cum să procedăm? Nu-i putem spune pur și simplu: „Iertați-ne, cineva a încercat să vă ucidă".

— Cum? interveni bin Ishmael întorcând spatele ecranului. Nu credeți că-i vorba de o încercare de asasinat? Eu așa cred. Dovada e absolut…

— O secundă, l-am întrerupt. Asta nu le-o putem spune tau-cetienilor, nu-i așa? Mă tem că reputația C.P.E.T.ului va avea de suferit, dar e clar că va trebui să dăm vina pe un accident mecanic… niște supape care au cedat sau mai știu eu ce.

— Ai probabil dreptate, recunoscu bin Ishmael. Dar să acoperi niște ticăloși care…

— Ssst, nu uita că Shvast știe anglica, am zis îngrozit. Trebuie să-și dea seama că facem tot ce ne stă în puteri pentru a drege lucrurile. De pildă, lasă-l să vadă cum lucrează specialiștii echipei de salvare care furnizează clor. E spectaculos…

— Shvast e destul de deștept ca să înțeleagă că simulăm.

— Ce se face în momentul de față nu-i un simulacru, măcar că o oarecare regie n-ar fi o idee rea. (Mintea mi se limpezise și gândeam acum repede). După câte îmi pot da seama, ambasadorul Vroazh trebuie să știe ce înseamnă un țap ispășitor. Să înscenăm pedepsirea unui tehnician, chipurile pentru neglijență. Găsește pe cineva care urmează să fie transferat sau scos la pensie și fă-te că-l dai afară în mod spectaculos.

— Da, ar fi cu putință, zise gânditor bin Ishmael. Avem un inginer de la atmosferizare care urmează să fie transferat în Australia…

Chirurgii ne întrerupseră pentru a raporta că anestezicul avea efect și pentru a cere cantități suficiente spre a fi administrate

tuturor pacienților. Jacky și cu mine așteptarăm în tăcere ca bin Ishmael să rezolve problema, dar, de îndată ce termină, Jacky luă din nou cuvântul:

— M-am tot gândit la calificarea de asasinat pe care o dăm întregii povești… Până noaptea trecută nici măcar biroul nu știa că tau-cetienii urmau să sosească. Atunci, cum putea un ucigaș…?

— N-are a face, mormăi bin Ishmael. Du-te și te uită la conducta stricată și, dacă poți lămuri cum s-a putut sparge în mod accidental… ei bine, o înghit toată, metru cu metru. De altfel, cine spune că tau-cetienii au fost vizați în mod special? Cred că s-a încercat asasinarea unor extratereștri, oricare ar fi fost.

— Dar cine ar face una ca asta? întrebă Jacky.

Îmi venea să urlu la bin Ishmael, știam ce va răspunde și știam că mă va implica pe mine, și nu pe Jacky.

— M-aș gândi la cei ce deteriorează furgoanele pentru extratereștri… consideră inferioare ființele de pe alte lumi… pretind că oamenii au dreptul sfânt de a conduce universul…

— *Liga „Stelele pentru Om“?* am spus cu amărăciune și, spre mirarea mea, Jacky încuviință plecându-și capul negru.

— Banda care a provocat accidentul rachetei în care se afla Anovel?

— Au făcut-o și pe asta? exclamă bin Ishmael.

— Oh, în privința… (I-aș fi sucit gâtul lui Jacky. Nu știu cine scornise ideea asta dementă, poate chiar Klabund, care părea să subscrie la ea.) Ascultă Jacky, adineauri încă te întrebai dacă ce s-a petrecut aici era o tentativă de asasinat și acum răspândești zvonuri fanteziste, de parcă ar fi literă de evanghelie. Cred că-i mai bine să-l lăsăm singur pe bin Ishmael. Poate e cazul să ne uităm puțin la conducta cu pricina, nu? (Mi-am întors privirile spre bin Ishmael). Pe unde s-o luăm?

— Oh, chiar prin blocul G, apoi drept înainte. Nu mai e atmosferizat.

11

Încăperile ocupate pentru atât de scurtă vreme de către tau-cetieni fuseseră umplute cu aer umed. Ne-am croit drum printre mobile carbonizate, anume făcute pentru extratereștri, rezistente la clor, dar constituind un adevărat combustibil pentru oxigen. Pompierii stropeau gaze inerte peste jăraticul care, pe alocuri, încă mocnea.

La extremitatea opusă a încăperii în care mă întâlnisem cu Shvast, Vroazh și însoțitorii lor, ușa de ieșire în caz de pericol era deschisă. Un reflector al poliției lumina ieșirea, iar un polițist în uniformă neagră se ivi de dincolo și răcni la noi atunci când încercarăm să trecem. I-am explicat cine eram și ne-a răspuns scurt:

— Urmați-mă.

Apoi, călăuzindu-ne printr-un talmeș-balmeș de aparatură polițistă, ne-a dus până la un punct al zidului exterior unde se aflau patru conducte metalice de formă paralelipipedică, sprijinite din metru în metru pe niște console de forma literei F și legate de generatorul de atmosferă. Vreo șase bărbați le examinau minuțios. Am crezut întâi că cercetează o porțiune intactă, partea metalică a conductelor opusă zidului – singura pe care o puteam vedea, apropiindu-ne – părând neatinsă. Dar polițistul le ceru lucrătorilor să se dea pentru o clipă în lături și ne făcu semn să ne uităm la partea conductelor dinspre zid.

Una dintre ele era spartă și gaura cu margini neregulate avea un diametru de aproape zece centimetri.

— Fantastic, exclamă Jacky, dându-se îndărăt. Cum au făcut-o?

— Aș vrea să știu și eu, recunoscu polițistul. Vedeți, conductele se află doar la câțiva centimetri de zid și gaura e totuși în partea asta. Mai mult, zidul a rămas neatins, dacă nu punem la socoteală cele câteva zgârieturi provocate de așchiile sărite chiar din conductă. Aveți vreo idee?

— O… o bombă? am spus, cam la întâmplare.

— Nici vorbă, replică unul dintre cei ce lucrau la conducte. (Purta o cască prevăzută cu vizieră pentru vedere nocturnă și un

proiector de lumină neagră.) O bombă lasă urme de reactivitate sau compuși rezultând din combustie. Singurele substanțe detectate deocamdată provin din acțiunea aerului asupra gazului din conductă. N-a fost o bombă.

— Poate un aparat de sudură? sugeră Jacky.

Dar ipoteza nu stătea în picioare, până și eu îmi dădeam seama. Marginile găurii dovedeau că metalul fusese sfârtecat dinăuntru.

— Singura posibilitate, și am mai spus-o, interveni polițistul, ar fi o împușcătură cu un corp de vreo jumătate de kilogram. Dar, dacă sunteți în stare să-mi arătați cum se poate trage un proiectil din partea dinspre zid a conductei fără a atinge și partea cealaltă, aș fi încântat. Și unde a dispărut proiectilul? Nu s-au găsit în jur decât fragmente din metalul conductei.

— De ce sunt conductele atât de expuse? întrebă Jacky.

O femeie îngrijorată, între două vârste și purtând o haină presurizată, pesemne una dintre tehniciene, răspunse:

— Ca să le putem supraveghea și în timpul atmosferizării. Toată instalația e dublă… de asta sunt patru conducte… De îndată ce am descoperit spărtura am trecut pe perechea de rezervă, dar e prea târziu.

— Aveți un aesthograf? întrebă polițistul adresându-se bărbatului cu cască.

— De ce? Credeți că-i nevoie de o aesthogramă? răspunse celălalt fără să-și ridice privirile.

— Nu se știe niciodată. Apoi, întorcându-se către tehniciană: Aveți așa ceva pe-aici?

— Bineînțeles. Mă duc să-l aduc.

Și porni în grabă să caute unul dintre complicatele aparate utilizate pentru obținerea reproducerilor tactil-însuflețite puse la punct de stellarieni. Avusesem dimineață una dintre ele în mâini, se afla și acum în dosarul referitor la tau-cetieni. Tehniciana era atât de zorită, încât fu gata să se ciocnească de cineva care ne căuta.

— Mr. Vincent, strigă acesta. Doctorul bin Ishmael vă roagă să veniți să stați de vorbă cu Shvast.

La ora 16 în după-amiaza următoare mi se părea că mă aflu încă în primele ceasuri ale dimineții. Trebuia să iau la miezul nopții

racheta-expres pentru Anglia, unde urma să-mi petrec sfârșitul de săptămână împreună cu Micky Torres și doream din tot sufletul ca acele ceasornicului să se învârtă cât mai repede pentru ca ziua să ia sfârșit.

Îi comunicasem lui Shvast povestea ticluită de mine, dar habar n-aveam dacă-l convinsesem sau numai se prefăcuse convins. Și nu știam nici ce le spusese lui Vroazh și celorlalți. Stellarienii evitaseră poate unele dificultăți învățându-i pe tau-cetieni anglica, în loc să le învețe limba, dar faptul nu ne îngăduia să tragem cu urechea atunci când vorbeau între ei. Jacky și cu mine scăpaserăm pe la 3 dimineața, biata Helga însă tot mai lucra. Formula pentru elementul necesar transfuziilor fusese între timp îmbunătățită, iar ultimele știri arătau că era de așteptat ca toți tau-cetienii să supraviețuiască.

De fapt, se simțeau probabil mai bine decât mine. Ajunsesem acasă la timp pentru a mai apuca să dorm câteva ore, dar nu fusesem în stare să-mi alung din minte tot ce se petrecuse și, treaz, mă perpelisem în continuare. După aceea, în tot cursul zilei, fusesem nevoit să fac față unui șir de întrebări, mai întâi din partea celor de la relațiile cu extratereștri, care doreau să afle unele aspecte mai subtile ale comportamentului tau-cetienilor pe care nu eram calificat nici să le recunosc și nici să le rețin, apoi din partea lui Tinescu.

Și, în cazul lui, m-am izbit de un fapt de neînțeles. Ancheta cu care ne amenința bin Ishmael avea să ducă, fără doar și poate, la blamarea lui Tinescu pentru felul greșit în care se procedase cu tau-cetienii, de vreme ce era directorul nostru și purta, în ultimă instanță, răspunderea pentru activitatea subalternilor săi. Ajunsesem hotărât la concluzia că Tinescu nu fusese niciun moment stăpân pe situație.

Cum era cu putință? Se presupunea că B.R.C.-ul avea în seamă toate schimburile culturale cu celelalte lumi și depindea direct de Ministerul Afacerilor Extraterestre. Ar fi trebuit să le impunem de la bun început stellarienilor condiții riguroase, precizând ce trebuiau să facă înainte de a-i pune pe tau-cetieni în legătură cu rețeaua noastră interstelară destinată schimbului de informații.

Iar lucrurile nu se petrecuseră deloc așa.

Istovit și descumpănit, am format la ora 16 codul buletinului de știri. Toți cei cinci membri ai delegației tau-cetiene erau pe cale de însănătoșire, foarte bine. Totul era prezentat drept un accident, și mai bine Inspectorul Klabund fusese însărcinat să inițieze concomitent trei anchete care, căpătând acum un caracter juridic, erau supuse secretului și nu mai puteau fi deci aduse la cunoștința publicului: accidentul rachetei, avarierea furgonului pentru extratereștri și neglijența – da, neglijența – care pusese în primejdie viețile tau-cetienilor.

Fluierând, m-am întrebat dacă se procedase înțelept. Legătura dintre cele trei întâmplări era prea bătătoare la ochi pentru a nu fi făcută de multă lume. Dar dacă guvernul înțelegea să trateze astfel lucrurile, nu mai aveam nimic de zis. Pentru mine afacerea era încheiată.

Ceea ce însă nu se încheiase era cearta mea cu Patricia. Încă nu eram în stare să pricep cu ce o supărasem. Am chemat-o acasă, nu era acolo. Am chemat-o la Centrul Meteo, unde lucra, mi s-a răspuns că era „indisponibilă pentru comunicări personale”.

Fir-ar să fie!

Ca să-mi schimb gândurile, am încercat să mă cufund din nou în treburile biroului. Metoda era de obicei încununată de succes. De data asta, totuși, problemele pașnicei, aproape primitivei Viridis, cu muzica ei comunitară și democrația orașelor sale libere, mi se păreau serbede și lipsite de semnificație. Îmi puteam închipui foarte bine o civilizație umană trăind la nesfârșit și fără ultima lor născocire, sculpturile de plastic taculo-însuflețit, dar posibilitatea ca tau-cetienii să ajungă dușmanii omenirii mă înspăimânta.

Mă căzneam tocmai să studiez dialectul viridian, pornind de la un aspect inedit, când m-am pomenit cu o vizită neașteptată – ghidul stellarian Kay Lee Wong.

Purta o pelerină bărbătească și pantaloni de un roșu închis. Odihna îi luase de pe față masca de încordare și, cu ochii ei migdalați, era atât de frumoasă încât abia am recunoscut-o. I-am arătat un fotoliu, invitând-o să ia loc.

— Am venit să-mi cer scuze pentru felul cum m-am purtat ieri, începu, așezându-se.

— Nu-i nevoie, am zâmbit. Încep să-mi dau seama prin câte ai trecut. N-am dormit toată noaptea și în după-amiaza asta i-am trântit directorului meu niște adevăruri care… în sfârșit, să trecem peste asta, dar ce mi-ai spus dumneata, comparativ, e un fleac.

— Mulțumesc, ești foarte amabil. Presupun că înțelegi mai bine decât mulți alții greutățile deosebite cărora a trebuit să le fac față. Răspunzi de rapoartele cercetărilor sociologice întreprinse pe Stellaris, nu-i așa?

Am încuviințat în tăcere.

— Atunci îmi închipui că, odată ajuns pe Stellaris, totul ți s-ar părea foarte cunoscut?

— O, nu cine știe cât. Deși m-aș descurca, probabil, mai ușor decât un stellarian sosit pe Pământ.

Pentru o clipă fața i se înăspri; se întreba, de bună seamă, dacă nu trebuia să ia observația drept o critică la adresa ei. Dar se destinse și începu să râdă.

— Într-adevăr, comportarea degajată a pământenilor te cam pune în încurcătură, când ești obișnuit cu Stellaris. Avem… cum să spun… un fel de conștiinciozitate care ne disciplinează pe toți. Dar dumneata, care deții o funcție atât de importantă, semeni probabil cu noi.

Mi-am ciulit urechile. Așadar, nu venise pentru o simplă vizită protocolară (ar fi fost, de altfel, cu totul neverosimil din partea unui stellarian), acum eram sigur de asta. Am încercat s-o sondez:

— Sistemul vostru a realizat lucruri deosebite, de care se poate mândri. Nava *Algenib,* de pildă. Chiar aseară am vorbit cu un ofițer astronaut, care urmărise aterizarea.

Din nou, pe fața ei, aceeași încordare.

— A făcut vreo remarcă? Recunosc că suntem foarte mândri de ea.

— Spunea că e o realizare minunată, deși nu era în stare să precizeze prin ce se deosebește de o astronavă terestră.

Aha, pusesem degetul pe ceva. Le mulțumii în gând stellarienilor pentru faptul că arta disimulării li se părea una dintre practicile „decadente” ale oamenilor și, deci, nedemnă de atenția lor. Dovadă, felul *penibil* în care Kay Lee Wong încercă să schimbe vorba:

— Mr. Vincent, mi se pare că în cursul nopții ai fost chemat din nou la C.P.E.T. Din cauza asta n-ai mai apucat să dormi?

— Da.

— În schimb, cât a durat toată harababura asta, eu… am dormit buștean. (în pofida încercării de a o face să pară firească, vocea îi *suna puțin răgușit.*) Doctorul bin Ishmael mi-a spus azi-dimineață cât de mult l-ai ajutat… Te interesează tau-cetienii?

— Indirect, da. Deși mă ocup îndeosebi de coloniile umane.

— Așa am dedus și eu. (își încrucișă picioarele, fără a uita să-și controleze dunga de la pantaloni.) Presupun că munca dumitale îți oferă… multe satisfacții?

— O, da… cred că da.

Răspunsesem cu o oarecare șovăială, încercând s-o fac să-și dea intențiile pe față. Bănuiam că era subiectul la care voia să ajungă, deși nu înțelegeam încă de ce.

— Nu pari prea entuziast, observă ea, și într-adevăr nu eram, pentru că nici nu voisem să fiu. Continuă deci: Ca oricine în locul dumitale, îmi închipui atunci că, dacă ți s-ar oferi în altă parte un post mai bun, l-ai accepta?

— Destul de improbabil. Mi-am închinat aproape toată viața schimburilor culturale și nu m-ar ispiti să trec la o altă activitate.

— Înțeleg. Ai ceea ce numiți voi vocație. Pe Stellaris am spune „aptitudine preferențială”.

Of, treci odată la subiect, fetițo! Și așa și făcu.

— Între noi fie vorba, Mr. Vincent, dacă ți-ar conveni condițiile, ai primi să emigrezi pe Stellaris?

Dar era ridicol! Uluit, am replicat:

— Stellaris? Ce să fac pe Stellaris?

— Deocamdată nimic, așa e. Dar ne propunem să înființăm un organism de tipul B.R.C.-ului, chiar și mai perfecționat, și căutăm un om potrivit pentru funcția de director.

Eram atât de buimăcit, încât îmi veni greu să mă prefac până și că iau ideea în considerație. Ce ascundea proiectul dedublării biroului? Toate arhivele noastre erau puse gratuit la dispoziția oricui, inclusiv a stellarienilor.

— Sigur, urmă ea, îmi dau seama că nu poți lua pe loc o hotărâre. Crede-mă însă, când spun că noul birou va fi mai perfecționat decât B.R.C., va fi într-adevăr așa. Organizarea noastră socială e mult mai eficace decât… în sfârșit, nu-i nevoie să-ți spun toate astea tocmai dumitale.

Blestemata îngâmfare stellariană!

— Și condițiile noastre sunt generoase. De fapt, și mă privi drept în ochi, suntem gata să acceptăm omul potrivit la prețul pe care și-l fixează el însuși.

Trebuia să aflu neapărat ce se ascundea după toate astea. Am spus tărăgănat:

— Ai dreptate. Fără timp de gândire nu pot spune nici da, nici nu. Rămâi mai multă vreme pe Pământ?

— Astronava pleacă peste zece zile. Săptămâna viitoare trebuie să trec pe la toate oficiile de recrutare pentru verificarea datelor privind emigrarea, dar până luni voi fi la adresa asta și apoi, din nou, începând de vineri dimineața. (îmi întinse un dreptunghi de plastic.) Dacă te oprești la un răspuns pozitiv – așa cum nădăjduiesc – cheamă-mă și, la nevoie, lasă vorbă. Abia aștept să te revăd.

Și-și luă rămas-bun.

12

Se făcuse 16.30, ora la care roboții veneau să facă vineri curățenie. Până luni la 9 dimineața biroul avea să fie virtual mort, cu excepția secției de Integrare, ale cărei calculatoare, prea prețioase ca să lâncezească, lucrau zi și noapte, de la începutul și până la sfârșitul anului.

Am lăsat biroul pe seama mașinilor și m-am îndreptat spre casă, frământat de trei probleme: Liga, Patricia și propunerea lui Kay Lee Wong.

În legătură cu niciuna nu eram dumirit. Ideea de a concura biroul era idioată, mai ales venind din partea stellarienilor. Într-un fel, o recunoșteau chiar ei de vreme ce se străduiau că recruteze un director de pe Pământ, dar a pune pe picioare o organizație stellariană pornind de la zero era o sarcină pe care nu i-aș fi încredințat-o nici lui Tinescu.

Tot atât de incredibil era felul în care, cel puțin pentru mine, Liga ieșise la iveală într-o singură zi, transformându-se dintr-o bandă de aiuriți, cum o calificase Tinescu, într-o amenințătoare hoardă de fanatici gata să distrugă rachete și să ucidă extratereștri.

Iar ultima problemă, dar nu cea mai lipsită de însemnătate, consta în faptul că nu pricepeam ce naiba o apucase pe Patricia.

Am chemat-o de îndată ce am ajuns acasă. Era acolo, dar crainicul automat fusese branșat și, când mi-am rostit numele, circuitul de politețe mi-a răspuns cu răceală:

— Îmi pare rău, Mr. Vincent, instrucțiunile prevăd să nu vă dau legătura.

Și am rămas cu ochii pironiți pe ecranul gol.

Furios, mi-am depănat în minte tot ce se petrecuse în cursul nopții trecute, de parcă simpla repetare ar fi putut da sens întâmplărilor căzute în unitare îndată după intervenția lui bin Ishmael. Înainte de a pleca în Anglia mă simțeam îndemnat să-mi petrec seara într-una dintre instituțiile specializate în limpezirea percepțiilor. O oră-două erau de ajuns pentru a-mi stimula facultățile cerebrale, îngăduindu-mi să revăd tot ce se petrecuse.

Și totuși, paradoxal, nu simțeam că-mi scăpase ceva important. Pur și simplu, nu pătrundeam semnificația lucrurilor de care îmi aminteam.

Gândul că o puteam pierde pe Patricia mă scotea din minți. Nu-mi dădusem încă niciodată seama în ce măsură subconștientul meu acceptase ideea permanentizării legăturii noastre. Privind în gol, mă prăbușii într-un fotoliu.

Să fi început totul atunci când o amenințasem, fie și în glumă, că m-aș înscrie voluntar pe o navă-zoo pentru a pleca pe Regulus? Nu era chiar atât de legată de mine pentru a reacționa astfel. Sigur, dacă Patricia și-ar fi manifestat intenția de a pleca, gândul despărțirii m-ar fi chinuit îngrozitor. Din partea ei însă, nu scontam decât o ridicare nepăsătoare din umeri, în așteptarea ivirii unui alt bărbat. La urma urmei, nu însemnam nimic pentru ea. Sau, poate, totuși?

De fapt, cinstit vorbind, nu-mi explicasem niciodată ce găsise la mine. Avusesem câte fete atrăgătoare puteam spera să am. Patricia însă era spectaculoasă, un trup extraordinar, cununa părului de aur, finețea pielii fără cusur… întâlnind-o, prima mea reacție fusese s-o evit de teama marii concurențe probabile, iar acum s-ar fi zis că atârnam de fiecare vorbă a ei.

Ah, destul! Mai aveam cinci ore până la plecarea rachetei. Doar nu era să le petrec chinuindu-mă în fotoliu!

Am sărit în picioare și m-am învârtit prin odaie. La al treilea tur, pocneam din degete: îmi venise o idee. Am căutat cartea de vizită pe care mi-o dăduse Kay Lee Wong și m-am apropiat de videofon.

Mi-a răspuns chiar ea. Își schimbase îmbrăcămintea bărbătească de peste zi pentru obișnuita ținută stellariană, simplă tunică neagră fără mâneci și pantaloni albi.

Contrastul absolut al culorilor îl scotea în evidență și pe cel dintre părul și ochii ei negri și pielea palidă, ceea ce m-a făcut să mă gândesc la o pasăre flămândă.

Cu Patricia în gând, Kay nu mă prea interesa ca femeie. Dar, dacă tot trebuia să omor câteva ore, măcar s-o fac încercând să rezolv unul dintre misterele de care mă izbisem.

— O, Mr. Vincent! Te-ai hotărât uimitor de repede…

Pentru o clipă am rămas descumpănit și n-am prins nota de ironie din glasul ei. Apoi am început să râd:

— Lucrurile nu stau chiar așa. De fapt, mi-am dat seama că știu foarte puțin despre Stellaris. Rapoartele sociologice de a doua mână nu pot înlocui experiența directă. Cum plec în Anglia pentru sfârșitul ăsta de săptămână, m-am întrebat dacă n-am putea lua masa împreună. Am mai discuta câte ceva și despre propunerea dumitale…

— Cred că mi-ar face multă plăcere.

— Înseamnă că n-ai ceva mai bun de făcut? Scăpând nițel de obsesia Patriciei, mi-am putut da seama, după inflexiunile vocii, că se bucura de chemarea mea, fiindu-i totodată rușine s-o recunoască. Dar se agăță deodată de vorbele mele.

— Nu, nimic. Ca să fiu sinceră, Mr. Vincent, e prima mea călătorie pe Pământ și mă simt încă și mai dezorientată decât mi se spusese că voi fi. Știu că aveți multe feluri în care vă puteți petrece plăcut timpul liber, dar, pur și simplu, nu-s în stare să aleg.

Era un mod elegant de a prezenta lucrurile. La birou avusesem nu o dată de-a face cu stellarieni – veniți cu multe reticențe, numai o mare tensiune împingându-i să-mi facă mărturisiri – care-mi puneau întrebări uluitoare pentru orice pământean. Stellarienii se dăruiau într-atât muncii lor, încât până și timpul liber le era strict organizat. Pe Pământ, lipsa de activitate le dădea un simțământ de plictiseală și neajutorare care putea duce, în cazuri extreme, la un sindrom de anxietate provocat de nevoia luării prea multor hotărâri neobișnuite. Criza putea fi declanșată de un fapt minor, ca alegerea felului în care urmau să-și petreacă seara. Să meargă la un bal, la un concert, să ia masa la restaurant sau să plece cu o fată într-un zbor de agrement sau… sau… sau…

Mi s-a făcut deodată milă de fata asta, străină pe planeta mea. Trecuse probabil printr-o perioadă istovitoare cu tau-cetienii și, deși ajunsă în pragul epuizării nervoase, nu se prăbușise, ceea ce presupunea o personalitate deosebit de puternică. Intenția mea inițială de a o descoase cu privire la proiectul stellarian de înlocuire a B.R.C.ului trecu pe planul al doilea. Și mi-am dat seama că mă gândeam mai degrabă la ideile pe care i le puteam sugera pentru ca

să-și organizeze plăcut timpul liber, în răstimpul cât urma să mai rămână printre noi.

Am dus-o, mai mult sau mai puțin automat, la King-dom. Era locul meu obișnuit de întâlnire cu Patricia, dar îl frecventam încă înainte de a o cunoaște (și anume de când începusem să lucrez în cadrul biroului) pentru că era cel mai bun restaurant din cartier. Se întâmplase să le convină și celor de la Centrul Meteo, și faptul dădu naștere unui mic incident pe care nu știam dacă să-l consider amuzant sau supărător. La masa vecină se afla o colegă a Patriciei, care mă recunoscu îndată și făcu ochii mari văzându-mă cu o altă femeie.

Fie ce-o fi! mi-am spus. Chiar dacă întâlnirea avea să aibă urmări, nu mai puteam îndrepta nimic.

Destul de repede, seara se dovedi plăcută. O mare parte din rigiditatea și aroganța stellariană afișate de Kay nu constituiau decât o mască a timidității. Când am convins-o să-mi spună Roald a început să se simtă mai în largul ei. Nu isprăvisem masa și ne și prinsesem într-o convorbire aprinsă despre valoarea socială a individului. Eu eram de părere că dezvoltarea inițiativei personale era hotărâtoare, ea susținea că, dimpotrivă, integrarea individului în societate era primordială. Faptul mă miră nespus. Îmi venea mult mai ușor să discut cu ea decât cu Patricia! Față de Kay mă puteam purta așa cum mă purtam cu oricare dintre vechii mei prieteni, Jacky sau Tomas, de la birou. Și când își dădea seama că susține un punct de vedere lipsit de logică, începea să râdă și renunța la luptă. Cu Patricia eram tot timpul grijuliu s-o aprob, mă sileam să ghicesc răspunsurile pe care le dorea și mă temeam s-o contrazic. Ce schimbare odihnitoare…

Văzând făgașul pe care-mi alunecau gândurile, am rămas consternat. Ce se petrecea cu mine? Eram dezamăgit de Patricia, la atât de scurtă vreme după ce descoperisem că era femeia cu care doream să-mi petrec restul zilelor?

Absurd. Am dat din cap și am alungat gândul ăsta prostesc.

După cină, ca o concesie făcută ideii ei de recreere colectivă, am dus-o pe Kay într-un local unde se dansa și am făcut în așa fel încât să fie invitată de cât mai mulți parteneri. N-a fost prea greu! Se

detașa printre fetele noastre, ca o perlă printre diamante. Experții susțineau că generația actuală era, din punct de vedere fizic, cea mai desăvârșită care populase vreodată Pământul. Geneticienii cultivau frumusețea de atâta vreme și ne bucuram de un nivel de trai atât de ridicat încât rezultatul era inevitabil. Mi-am spus că, tot inevitabil, trebuia să ni se schimbe și conceptul de atractivitate. Toate femeile aflate acolo erau înalte, perfect proporționate, cu talie subțire și bust dezvoltat, toate erau îmbrăcate și coafate cu rafinament și gust. Kay părea slabă pe lângă ele, dar dansa cu o grație unduitoare care atrăgea privirile a zeci de bărbați. De la o vreme, începu chiar să se umfle în pene, dar nu i-o puteam lua în nume de rău. M-am dus să beau ceva la bar.

Într-un fel, îmi spuneam sorbind din pahar, deosebirea dintre Patricia și Kay simboliza deosebirea dintre Pământ și Stellaris. Kay era... nu dură, cuvântul nu i se potrivea. Tenace? Da, poate, cu o personalitate precisă și flexibilă aidoma trupului ei, zvelt sub îmbrăcămintea ușoară. Patricia avea o trăsătură mai catifelată, dar era și – ei, da! – mai încăpățânată: produsul unei societăți destul de stabile pentru a înflori și a se mulțumi să crească. Stellaris era îmbibată de spiritul revoluționar, care murise de vreo două sute de ani pe Pământ.

Ciudat, nu mă mai gândisem așa la toate astea. Contrar neadaptatului, eram, din proprie voință, un adaptat; așa, cel puțin, îmi închipuisem dintotdeauna. Cunoșteam teoretic viața de pe Stellaris, pentru că mă ocupam de rapoartele sociologice pe care misiunile noastre de observare le trimiteau pe Pământ. Dar, înainte de a o întâlni pe Kay, nu luasem niciodată în considerare un punct de vedere totuși evident și hotărâtor: trebuiau să fie acolo o mulțime de oameni care aprobau efectiv modul de viață stellarian și se simțeau bine în cadrul lui, altminteri societatea lor n-ar fi putut dăinui.

Se făcuse târziu. M-am dus s-o caut pe Kay și am găsit-o înconjurată de un roi de parteneri de dans. I-am amintit că trebuia să prind racheta și i-am propus să rămână, dacă voia, localul neînchizându-se decât cu o jumătate de oră după miezul nopții.

Mi-a răspuns că preferă s-o conduc acasă. Pe drum îmi mulțumi cu recunoștință pentru presupusa osteneală pe care mi-o dădusem spre a-i oferi o seară atât de plăcută și n-am izbutit s-o conving cu niciun preț că seara nu însemnase pentru mine o corvoadă.

În fața ușii apartamentului se întoarse spre mine, plină de sfială:

— Ai fost foarte drăguț, Roald. Eu… obiceiurile voastre sunt cu totul altele decât la noi. Când un bărbat a invitat o femeie să petreacă seara în oraș, nu obișnuiți ca el… ei… în sfârșit, vrei să mă săruți spunându-mi noapte bună?

Mi-a venit să râd, dar am izbutit să mă stăpânesc. Tot atât de grav cum vorbise, i-am răspuns:

— Da, așa se obișnuiește. Dar depinde numai de tine. Dacă vrei…

— Cred că vreau, zise ea cu o voce slabă, dar hotărâtă și-și trecu brațele pe după gâtul meu.

Dacă așa stăteau lucrurile…

Gura ei era proaspătă și fermă, surprinzător de diferită de a Patriciei; ușoara încordare a mușchilor sub pielea umerilor ei goi, care-mi aminti că era la fel de puternică, probabil, ca și mine – din nou, spre deosebire de Patricia. În clipa aceea mă gândii cu amărăciune cât de prins eram de Patricia, de vreme ce, îmbrățișând o altă fată, tot la ea mă gândeam.

Cu toate astea, ducându-mă acasă să-mi iau bagajul și îndreptându-mă apoi spre rachetoport, eram cât se poate de mulțumit. Firește, după o noapte albă mă simțeam istovit: am adormit cu mult înainte ca accelerația regulată a rachetei să-mi apese trupul pe cușetă.

Cred că zâmbeam în somn.

13

Am auzit glasul lui Micky încă înainte de a apuca să acționez anunțătorul.

— Intră, Roald. Pune valiza unde o pui de obicei. Vin într-o clipă.

M-a pufnit râsul. Micky avea un auz nemaipomenit, care-i îngăduia să recunoască pașii prietenilor și să-i identifice înainte de a-i vedea. Ușa lunecă într-o parte și l-am zărit în fața mașinii de scris. Își mișca mâinile mai iute decât le puteam urmări cu privirea.

Venisem aici de destule ori pentru a ști încotro s-o apuc. M-am dus în mica anexă rezervată oaspeților, unde m-am spălat pe mâini și pe față. M-am întors apoi în vârful picioarelor în odaia în care Micky trecea o ciornă pe curat. Ajunsese la ultima filă.

Încăperile făceau parte din clădirile „noii“ universități, veche de vreun secol, dar ultramodernă în comparație cu arhitectura clădirilor într-adevăr vechi din Cambridge. M-am prăbușit într-un fotoliu, gustând atmosfera pașnică care mă înconjura.

De jos și până în tavan, pereții erau acoperiți cu rafturi pline cu cărți și benzi cu microfilme, de la cele mai noi culegeri de poezie viridiană, tipărite cam ostentativ cu litere de mână pe hârtie făcută tot cu mâna, și până la un grup de trei volume, deopotrivă legate în roșu și acoperite de un strat gros de praf, exemplare din romanul *Chemarea stelelor*, scris chiar de Micky, o povestire romantică închinată primelor zile ale colonizării pe Venus.

Obiectele adunate acolo reflectau o fantastică diversitate de preocupări. Sub fereastra principală se afla un theremin al cărui cablu era înfășurat în jurul unei chitare antice, de o nemăsurată valoare. Teancuri de dosare pline cu note semantice și sociologice erau pe jumătate ascunse de reproduceri după sculpturi clasice, un Rodin, un Henry Moore, Venus din Milo și Virtutea lui Kasneky.

Lângă mine, pe o măsuță, trona un in-folio admirabil legat, ale cărui pagini cu marginile îngălbenite dovedeau că hârtia le era făcută din pastă de lemn, și nu din plastic inalterabil. Curios, l-am deschis. Era o colecție de gravuri executate de un desenator din secolul XXI, Laszlo Curtin, de care nu auzisem niciodată. Mi s-au

părut de o calitate surprinzătoare. Am răsfoit întreg volumul și m-am întors apoi la pagina de gardă pentru a vedea dacă nu poartă vreo mențiune arătând de unde îl cumpărase Micky. Fixată cu o gumă pseudo-magnetică, spre a nu lăsa urme pe carte micșorând astfel valoarea vechiului exemplar, o etichetă purta numele răsunător de Miguel Fernando Jose Maria de Madrigal de las Altas Torres.

— Ai dat de Curtin-ul meu? întrebă Micky acoperindu-și mașina de scris. Mama l-a găsit luna trecută la Buenos Aires și mi l-a trimis.

Am arătat spre șirul numelor făloase.

— Sunt toate ale tale?

Începu să râdă.

— Da, ale mele. Mama, fie binecuvântată, se mândrește cu străbunii mei spanioli mai mult decât ar fi cu cale, ținând seama de ascendența ei îndeosebi norvegiană. Presupun că, dacă moștenești o lungă tradiție de socialism mic-burghez, începi să tânjești după fasturile aristocrației. Madrigal de las Altas Torres – sună ca un vers dintr-un cântec, nu crezi? – e locul unde s-a născut regina Isabella. Și Scandinavia a cunoscut totuși o regalitate destul de pitorească, ceea ce mă face să-mi pun uneori întrebări cu privire la vraja exotismului. (își îndoi în fața mea trupul dizgrațios, așezându-se într-un fotoliu). Încolo, cum îți merge?

— Destul de prost. Am avut câteva zile de groază.

Micky plescăi din limbă în semn de compătimire. Era înalt și osos. Părul negru și ochii de tăciune moșteniți de la taică-său contrastau cu pielea lui albă ca laptele. Combinația de gene care-l produsese dăduse totodată naștere, puteam jura, exemplarului celui mai apropiat cu putință de acel *uomo universale* de care ne bucuram cam o dată la o sută de ani. Făcea parte din echipa de sociologi a universității și-și pregătea teza de doctorat. Deși era cu douăzeci de ani mai tânăr decât mine, după cum Tinescu îmi amintise fără menajamente, își și făcuse un nume, iar la momentul oportun ar fi putut alege orice post ar fi dorit. Pe deasupra, constituia o autoritate în toate problemele privind evoluția societății de pe Stellaris.

— Am vești proaste pentru tine, mă înștiință. Îți amintești de anomaliile pe care le-am semnalat în ultimele rapoarte de pe

Stellaris? Ei bine, nu erau întâmplătoare. Sunt aproape sigur că e vorba de falsuri intenționate.

— Știu, i-am răspuns, explicându-i apoi tot ce se petrecuse.

— Liga „Stelele pentru Om “? se întrebă cu glas tare. Și de ce ar ține banda asta să falsifice datele ca privire la Stellaris?

— S-ar zice că ai auzit de ea…

— Mai mult sau mai puțin… A apărut acum vreo opt sau zece ani în Transvaal, în sânul unei comunități patriarhale care predica întoarcerea la moravurile din vremea burilor. Există o secție și aici – universitățile au tendința de a atrage organizațiile a tot felul de lunatici – și cred că are adepți în mai toate marile orașe europene. Dar, tot așa, există Bunii Pământeni care cred că zborul cosmic stârnește mânia lui Dumnezeu și-și petrec zilele rugându-se să fie cruțați de răzbunarea care nu va întârzia, pentru a-i pedepsi pe astronauții lipsiți de credință… îți închipui poate că s-au plictisit, tot așteptând? Da de unde!… Nu mai vorbesc de Frații și Surorile întru Rodul Vieții care susțin că îmbrăcămintea, credința, căsătoria reprezintă tot atâtea păcate, că a fi cast înseamnă a fi criminal și că până și sobrietatea e socialmente indezirabilă. Sunt sigur că grupul s-a născut dintr-o glumă, dar e una dintre cele mai strașnice păcăleli ale istoriei.

— Cum se face că știi atâtea despre sectele astea bizare?

— Le-am studiat pentru teza mea de doctorat. E greu de crezut că în epoca noastră, presupusă a fi teafără la minte, mai există asemenea aiureli. Dar cele mai multe dintre sectele astea sunt plicticoase la culme, și la fel sunt și manifestele lor, cu toate că Frații și Surorile fac să circule pentru uz propriu o versiune a Cântării Cântărilor lui Solomon care… dar parcă vorbeam de Ligă, nu-i așa? Voiam să spun că se îmbată cu apă chioară.

— Acum trei ani Tinescu a cerut poliției să-i cerceteze activitatea. Atunci poliția a fost de aceeași părere. Ulterior însă, din câte am înțeles, cineva i-a îndopat cu bani grei.

— Atunci să fie scoși în afara legii, și repede, zise hotărât Micky. Ai tu grijă de asta, nu?

Și, cu o iuțeală care mă lăsă cu gura căscată, trecu la un alt subiect: un nou proiect de alcătuire a unei societăți de muzică folk și

de reînviere a unor vechi instrumente ca saxofonul și clavecinul.

Nimeni n-ar putea spune că Micky are un creier de fluture. Aduce mai degrabă cu o albină trecând de la un subiect la altul pe măsură ce interesul lui pentru respectivele teme crește sau dispare, nu însă înainte de a le cerceta până la epuizare. Îmi plăcea în măsura în care îl admiram, ceea ce nu era puțin. Diferența noastră de vârstă nu prea mai avea însemnătate în lumea modernă, unde, după o adolescență năvalnică și o primă tinerețe, oamenii pătrundeau într-un fel de mare lac al experiențelor împărtășite de-a lungul a vreo optzeci de ani. Micky și cu mine eram cât de prieteni puteau fi doi oameni locuind pe continente diferite.

Privindu-i fața albă și nervoasă, mi-am spus că Tinescu n-avea dreptate. Micky nu mi-ar râvni postul, dacă m-aș transfera la sectorul relațiilor cu extratereștri. Era prea înzestrat pentru a se concentra asupra unei singure laturi a unei munci atât de ample. În decurs de cincizeci de ani avea să-și pună pecetea pe dezvoltarea istoriei, poate prin modificarea structurii sociale a Pământului, poate prin crearea unei noi forme de artă, poate prin realizarea – în domeniul încă rudimentar al sociologiei – a ceea ce teoria câmpului unificat adusese în fizică… poate în toate trei domeniile, concomitent, în mod inevitabil, dar nedemn, am simțit că-l invidiez.

— A, mi se pare că încă nu ți-am arătat asta, zise el schimbând din nou vorba cu aceeași viteză amețitoare.

Întinse mâna la spate și luă o carte mică, destul de uzată. Acoperi cu palma partea de sus a copertei, așa că tot ce puteam vedea era ilustrația, un peisaj marțian și, în prim-plan, o astronavă.

— Ce-i asta? am întrebat.

— Tu ce crezi?

— Firește, o astronavă. Pare a fi unul dintre primele modele, propulsate doar de rachete, dar nu mă prea pricep la chestiile astea.

— Ia uită-te nițel la dată. Dar umblă cu grijă!

Am luat cartea cu băgare de seamă. Era veche, tipărită pe foi de hârtie din pastă lemnoasă, acum învelite în plastic, pentru protecție, dar chiar și așa părea gata să se pulverizeze. Am căutat data pomenită de Micky și am găsit-o pe cotor: 1959.

— Păi bine… am început, m-am oprit însă la timp, dându-mi seama că făcusem o greșeală cât mine de mare.

— Întocmai, zise Micky. În 1959 astronavele nu zburau spre Marte. Cineva care a citit Chemarea stelelor a găsit o grămadă de tipărituri dintr-astea în podul casei bunicului său, cărți și reviste descriind ceea ce, pentru vremea de atunci, reprezenta viitorul. Trebuie să fi constituit o formă de literatură populară tare răspândită, cu toate că, sincer să fiu, n-aș fi crezut niciodată că s-au publicat atât de multe asemenea lucrări.

Uluit, răsfoiam vechile pagini.

— Și ce credeau ei că le va aduce viitorul? S-au realizat vreunele din profețiile lor? Erau cumva… cum le zice?… astrologi?

— Doamne ferește. Nu preziceau într-adevăr viitorul, sociologia și psihologia maselor erau abia la început și asta dovedește, cred, cât de vane sunt profețiile dacă n-ai la îndemână calculatoare și nu cunoști tehnica programării lor. Nu, nu făceau decât să-și lase fantezia să zburde. Oricum, e un aspect fascinant, chiar dacă lăturalnic, al epocii respective… Cred că am să includ materialul în teza mea, dacă găsesc un pretext potrivit. Dar, adăugă dând să se ridice, poate că trebuia să-ți propun o gustare? Când vii de la birou, uit mereu de decalajul orar.

— Nu-i nevoie, mulțumesc. Am luat ceva la rachetoport, înainte de a veni încoace…

— Asta-mi amintește de ceva. (Se plecă primejdios de mult pe spate, cu fotoliu cu tot, apucă un microfon mobil legat de un magnetofon și urmă să vorbească, în parte pentru mine și în parte pentru imprimare.) Trebuie să rezerv un loc în racheta-expres de mâine noapte. Mă întorc cu tine la birou, am de discutat câteva lucruri într-adevăr importante cu Tinescu. Vrei să le asculți acum sau mai târziu? Țin de serviciul tău, dar deocamdată e bine să nu se vorbească de ele.

Cum „într-adevăr important” însemna pentru Micky ceea ce pentru cei mai mulți era „senzațional”, am început să mă neliniștesc.

— Zi-mi, l-am îndemnat nerăbdător.

— Mă rog, dacă vrei. Pământul a trecut pe locul al doilea.

— Cum?

— Da, Pământul nu mai e în fruntea planetelor ocupate de oameni. Stellaris i-a luat-o înainte.

Știam că ne puteam aștepta la una ca asta. O știam cu toții, de ani de zile. Dar mă aflam în ultimul loc și era și ultima împrejurare în care m-aș fi așteptat să primesc o asemenea știre. M-am mulțumit să clatin din cap.

— Am să fiu mai clar, zise Micky sărind din fotoliu și începând să umble prin încăpere. După mine, nici stellarienii încă nu știu că balanța s-a înclinat în favoarea lor… și n-aș fi aflat nici eu, dacă datele falsificate de care am pomenit nu m-ar fi îndemnat să reiau și să reexaminez unele rezultate anterioare. Cum bine știi, Stellaris e o societate întemeiată pe forță. Poate că nu e chiar „înregimentată”, dar e cu siguranță foarte disciplinată. Știu că expresia „înregimentată” e infamantă, dar corespunde realității. Țelul lor suprem e eficiența, iar societatea, compromisul cel mai funcțional între jocul libertății individuale și rigiditatea unui stat corporativ. Mai important încă, structura lor e mult mai eficace decât a noastră.

E drept că avem o societate foarte stabilă și că, în ultimele secole, n-a fost prea departe de perfecțiune. Nimeni nu moare de foame; dacă vrea, oricine găsește de lucru și, dacă nu vrea, nimeni nu e silit să muncească; criminalitatea e neglijabilă, așa că poliția nu mai e înarmată… și așa mai departe. Dar orice societate stabilă și nu total perfectă poate fi depășită. Stellaris s-a consacrat de la bun început utilizării maxime a resurselor umane de care dispune. Noi ne ferim de asta… spunem „înregimentare” și o luăm la goană.

Câtă vreme Stellaris s-a aflat în faza de pionierat, câtă vreme a înregistrat tulburări de creștere, superioritatea noastră s-a menținut intactă. Dar, dacă evoluția noastră socială s-a încheiat, cel puțin pentru ciclul ăsta, Stellaris abia o începe. Mai devreme sau mai târziu avansul nostru era menit să dispară și sunt sigur că, de fapt, acum a și dispărut, într-adevăr.

Mi-am spus, în chip irațional, că aș fi putut afla toate astea încă în cursul nopții trecute. Reieșeau din deosebirile pe care le descoperisem între Patricia și Kay.

Și m-am întrebat deodată cum te simți știindu-te cetățeanul unei planete înapoiate.

14

Nici vorbă să pun la îndoială afirmațiile lui Micky. Dacă spusese că balanța se înclina în favoarea stellarienilor, atunci se înclina efectiv. Dar simțeam nevoia să rumeg vestea în liniște acasă. Am întrebat doar:

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Vezi tu… și se așeză din nou, zâmbind chinuit. Am întrebuințat o matriță inventată de mine, care pare înzestrată cu stabilitate remarcabilă pentru o foarte largă gamă de factori. Ți-o pot arăta, dacă vrei, dar cred că biroul o va integra în calculatoarele lui, ca să-mi verifice rezultatele.

— Atunci treci peste asta. (Mai văzusem matrițele lui Micky, era în stare să opereze cu două sute de variabile deodată, iar eu nu.) Spune-mi, mai bine, ce urmări pot avea toate astea… în mod concret.

— Depinde numai de repeziciunea cu care stellarienii vor prinde de veste. Sigur, deocamdată nu posedă nici tehnica necesară pentru a-și analiza propria lor societate… deși unii indici arată că bănuiesc adevărul. Aterizarea astronavei Algenib, de pildă. Ar putea fi un balon de încercare, menit să le arate dincotro bate vântul.

— Și dacă încă nu știu?

— Ei bine, atunci mai avem o șansă de a ne adapta situației pentru a părăsi scena cu eleganță. Dimpotrivă, dacă știu, ne vor răpi locul sub soare și lucrurile se vor încurca urât. O mulțime de oameni au și aflat, de altfel, toate astea, fie și numai subconștient.

— Cine, anume?

— Toată populația Pământului.

— Înțeleg ce vrei să spui, am încuviințat, fiind logic ca membrii unei societăți stagnante să-și dea seama că ar putea fi depășiți. Și crezi că e una dintre pricinile pentru care Liga a pornit la acțiune?

— Fără îndoială. În definitiv, ar putea căuta ultima șansă de a înfiripa pe Pământ o societate evolutivă, cu prețul distrugerii societății actuale. Dar nu va izbuti. Nu te poți război cu Istoria. (întinse mâna și luă o foaie din teancul de lângă mașina de scris.)

Uite, asta-i ecuația mea fundamentală. Pentru simplificare, să considerăm indicele cultural al Pământului drept unitate constantă. De fapt, în cursul ultimilor o sută cincizeci de ani, media dintre progres și regres e de + 0,08.

— Atât de scăzută? m-am mirat.

Orice evoluție aflată sub 0,1 era, în genere, considerată drept neglijabilă. Am studiat ecuația și am ajuns, în minte, la un rezultat aproximativ.

— Pe baza unității date, am anunțat, reiese că au trecut între 20 și 40 de ani de când balanța s-a și înclinat în favoarea stellarienilor.

— Cam așa. Am putut amâna întrucâtva procesul, dar acum s-a isprăvit. Viitorul pas al stellarienilor va fi probabil încercarea de a se descotorosi de echipele noastre de observare culturală. Când își vor da seama de realitate, nu vor mai răbda să fie conduși de la distanță… pentru că așa stau lucrurile, oricât de abil le-am masca.

O amintire cumplită mă făcu să pocnesc din degete și să strig:

— Au aflat!

— Cum? (Micky clipi neliniștit). Atunci echipele noastre nu și-au dat seama. Chiar după curățirea rapoartelor de pasajele falsificate, n-am găsit în ele nimic care să dovedească una ca asta.

I-am împărtășit propunerea pe care Kay mi-o făcuse, de a prelua conducerea unui birou stellarian urmând să rivalizeze cu B. R.C.-ul.

— Așadar, s-au hotărât să ne smulgă din mâini și ultimul domeniu în care Pământul mai deține o supremație indiscutabilă. Intenția se înscrie în tabloul general… Și totuși, strigă sărind din nou în picioare, Roald, n-au putut ajunge la certitudinea asta pe calea pe care am ajuns eu, pentru că nu dispun de personal calificat. Au procedat altminteri. Da, și se va dovedi că au dreptate. Nu-ți dai seama? Au ascuns adevărul față de echipele noastre de observare și asta presupune o abilitate pe care nu le-am bănuit-o niciodată.

Așa era. Fără a mai vorbi de planificarea pe termen lung și de nemaipomenitul lor autocontrol. Dar nimeni n-a negat vreodată vocația specială a stellarienilor pentru acesta din urmă.

— Coloniștii preiau deci inițiativa, oftă Micky: înțelegi, Roald? Se repetă povestea Angliei și a Statelor Unite…

Paralela era, într-adevăr, izbitoare. Dar izbitoare mai erau și altele, îndeosebi cele petrecute cu tau-cetienii. Timp de generații stellarienii disprețuiseră disciplinele „abstracte”, de felul psihologiei, considerându-le minore; își făcuseră fără îndoială socoteala să ia contact cu tau-cetienii pe cale empirică. Dându-și seama însă că lucrurile erau mai complicate decât crezuseră, au reacționat într-un mod care-i caracterizează: încercând mai întâi să pună B.R.C.-ul într-o situație imposibilă și totodată împingându-l să comită greșeli, apoi, punând pe picioare un program de urgență menit să le remedieze deficiențele.

— Cred că Tinescu bănuiește ceva, am spus încet.

Micky se întoarse spre mine și mă privi în ochi.

— Un om extraordinar! Un geniu în domeniul lui. Ce intuiție fantastică… Dar ce te face să crezi că știe?

I-am împărtășit impresia mea că, în afacerea cu tau-cetienii, Tinescu fusese supus unor forțe pe care nu le putea controla.

— Da! Da! Da! strigă Micky bătând cu pumnul în palma celeilalte mâini pentru a-și sublinia cuvintele. Părerea mea, Roald, e că într-un an sau cel mult 18 luni stellarienii vor pune piciorul în prag. Dacă Tinescu le-a cedat, e aproape sigur că a făcut-o pentru a nu-i înfrunta și a nu-i determina să pornească la acțiune înainte de a fi pregătit. Doamne, un an e atât de puțin! Se opri șovăind, apoi reluă: Nu crezi că aș face bine să mă mut la birou, ce zici?

— Și teza de doctorat?

— S-o ia dracu! Dacă o scoatem la capăt cu bine au să-mi decearnă la doctorate de n-am să le pot duce, e causis non disputandis, din motive indiscutabile. În definitiv, gândește-te ce ne așteaptă: să facem în așa fel încât Pământul să se împace cu locul al doilea, să-i ajutăm pe stellarieni să-și pună pe picioare schimburile culturale…

— Crezi asta?

— Nu le datorăm oare extratereștrilor ca Stellaris să fie mai bun decât Pământul, și asta în toate domeniile? Apoi mai avem de lucru chiar pe Stellaris, pentru a împiedica degenerarea mândriei celor de acolo față de propriile lor realizări în grandomania care dă naștere unor mișcări de tipul Ligii „Stelele pentru Om“…

Ascultându-l, mă simțeam cuprins de o calmă certitudine, ca și cum mi-ar fi vorbit însuși destinul impersonal. Iată, mi-am spus, ceea ce-i va asigura lui Micky – ba nu, lui Miguel de Madrigal de las Atlas Torres – un loc în Istorie. Poate că o mie de ani vor trebui să treacă până să i se recunoască aportul și, dintre ființele pe care le cunoaștem, doar Anovel va mai fi de față. Dar, pentru mine, faptul era incontestabil.

M-am înfiorat. Cuvintele purtând pecetea adevărului îmi veneau în minte:

Mă aflu în prezența celei dintâi făpturi omenești căreia toate popoarele celorlalte lumi îi vor fi recunoscătoare și căreia nu-i vor precupeți recunoștința lor.

Era măreață și cutremurătoare senzația că se putea zămisli o lume superioară Pământului din toate punctele de vedere. Le dădeam poate un exemplu și stellarienilor, nevoiți cândva, într-un viitor îndepărtat, să cedeze la rândul lor în fața unei noi civilizații, ivite pentru a-i depăși. Conștiința faptului că săvârșeam ceva pentru a modela în timp destinul omenirii mă amețea...

***

Noutatea îmi alungă din minte orice alt gând. De-abia urcându-mă, târziu duminică noaptea, în cușeta pe care o rezervasem la bordul rachetei-expres îmi amintii că n-o chemasem pe Patricia.

Nimic grav, o puteam chema de îndată ce aveam să pun piciorul pe Pământ. Dar, nu știu de ce, telefonul ăsta nu mi se mai părea atât de important.

Cum rezervasem locurile foarte târziu, fusesem nevoiți să luăm o cabină pentru două persoane, dar aveam cel puțin cușete, și nu simple relaxatoare. Dincolo de perdeaua care împărțea în două cabina l-am auzit pe Micky culcându-se. Am apucat să-i urez noapte bună și m-am cufundat într-o dulce somnolență.

Într-un prim vis incoerent mi-am găsit numele trecut în ceva ce trecea drept carte de istorie, fără a fi totuși o carte. Era plăcut și măgulitor, iar când m-am uitat mai departe și am dat peste numele lui Micky tipărit cu litere groase și de două ori mai mari m-am mișcat în somn și mi-am amintit că era drept să fie așa. Nu dormeam prea adânc. I-am căutat din nou numele.

De data asta însă începu să crească, ivindu-se din ceva ce nu era o carte, ci un obiect negru, o formă lungă și flexibilă care se repezi la mine pe neașteptate și mi se lipi de față.

Începeam să mă înăbuș!

Spaima m-a deșteptat și mi-am dat seama că nu fusese un coșmar. Luptam deznădăjduit să pot răsufla. Și, pentru prima dată, iuțeala reflexelor mi-a salvat viața.

De la rădăcina nasului și până la bărbie, fața îmi era acoperită de ceva moale, cald și lunecos, lat de două palme. Luptându-mă să trag aer în piept, am simțit cum substanța mi se strecoară în nări. Atunci am înțeles ce trebuia să fac și am expirat puținul aer ce-mi rămânea în plămâni, scoțând un fel de horcăit care răsună îngrozitor. Eram pe punctul de a mă înăbuși, dar obținusem rezultatul dorit. Materia care-mi astupase nasul se retrase. Am scos o mână de sub pătură și am apucat ceea ce mi se lipise de față.

Acum se contracta încercând să-mi scape, dar mi-am vârât vârfurile degetelor între pielea feței și materia respingătoare, dezlipind-o ca pe un fel de chit încă neuscat. Mă dureau plămânii și anoxia mă amețea.

Cu ultimele puteri am smuls-o de pe față și brațul mi-a zvâcnit, cât era de lung. Materia îmi scăpă din mână; cu un plescăit înfundat, căzu în mijlocul cabinei, lângă perdeaua despărțitoare.

Spaima mă sleise și deocamdată nu mă simțeam în stare să mă mișc. Zăceam, pur și simplu, respirând cu nesaț. Atunci am auzit un zgomot venit de alături – Micky se ridica în cușetă, aprindea lumina, dădea perdeaua de o parte.

— Nu coborî, am strigat răgușit proptindu-mă într-un cot.

— Ce s-a întâmplat? întrebă în șoaptă cu fața la fel de albă ca fața mea.

I-am arătat, pe jos, ceea ce mi se lipise de obraz, un bulgăre de gelatină albastră translucid și străbătut de vine roșii, care pulsa rar. Acum, când se închircise, avea un diametru de vreo cincisprezece centimetri. Părea să se contracte oscilând ca și cum ar fi căutat ceva, apoi începu să se târască spre cușeta mea. Am simțit că mi se întoarce stomacul. Trebuia să ne descotorosim de bulzul ăsta dezgustător.

— Micky, am întrebat, n-ai la tine ceva care poate lua foc?

— Sigur că nu, tot ce am e neinflamabil. Fără a-și desprinde privirile de la scârboșenia de pe jos, adăugă: Roald, ce dracu-i asta?

Ca să termin odată cu gelatina vie și cu spaima care nu mă părăsise, m-am întins după pantofi.

— Îți spun când mă întorc. Stai în cușetă – nu văd cum s-ar cățăra pe o pantă verticală – dar, mai ales, nu-i înfățișa vreo porțiune de piele descoperită.

Deplasându-mă în patru labe pe cușetă, m-am apropiat de ușă. Clanța nu ceda și, pentru o clipă, m-am înspăimântat din nou, apoi am descoperit că ușa se deschidea. Cineva blocase clanța, firește, de vreme ce intrase în cabină pentru a introduce porcăria aia gelatinoasă. Nu era însă momentul să-mi bat capul cu identificări și motive. Știam ce căutam. Numai de-aș găsi…

Observasem, la căpătui culoarului îngust, un dulăpior cu scule pentru caz de pericol. Dacă ar fi și un aparat de sudură, mi-am spus alergând într-acolo. Și, într-adevăr, am văzut unul îndărătul ușiței transparente.

Am spart panoul deasupra broaștei dulăpiorului și am pus mâna pe aparat. Când stewardul, singurul reprezentant al echipajului pe nava complet automatizată, veni speriat de semnalul de alarmă declanșat odată cu forțarea dulăpiorului, mă găsi ținând în mână o spadă de foc cu lama de vreo treizeci de centimetri.

— Stai! strigă el în timp ce intram în cabină și i-am auzit tocurile zdupăind în urma mea.

Dar nu m-am oprit. Îmbătat de un primitiv simțământ de răzbunare, am îndreptat spre gelatina vie aparatul cu flacără duduitoare. Bulgărele se trase îndărăt, dar flacăra îl izbi și se înălță o duhoare cumplită. Suprafața lui moale se întări ca un fel de scoarță. Bulzul nu mai mișcă. Unduind sub puterea căldurii, plasticul neinflamabil al perdelei părea mai viu decât el.

Când întreaga suprafață vizibilă se înnegri, am îndepărtat pentru o clipă aparatul de sudură. O crăpătură se ivi atunci în scoarța înnegrită și din ea se prelinse un filament albastru, care bâjbâia ca și cum ar fi căutat ceva. Mi-am stăpânit nevoia de a voma și am ațintit din nou flacăra până ce podeaua metalică s-a făcut roșie, iar aerul

cabinei aproape irespirabil din cauza duhorii. Până la urmă nu mai rămase pe jos decât ceva carbonizat, semănând cu o bucată de carne prea friptă.

Am rămas o clipă locului. Tremuram. Am stins aparatul și l-am dat stewardului, care asistase la sfârșitul gelatinei vii. Apoi l-am împins în lături și m-am repezit afară.

De astă dată nu mi-am mai stăpânit sila.

15

Când mi-am mai venit în fire, m-am înapoiat. Ușa era acum închisă și a trebuit să verific biletele de călătorie pentru a fi sigur că nu greșisem cabina.

Aparatele de aer condiționat eliminaseră între timp duhoarea și Micky încerca să dea explicații stewardului buimăcit. Când m-a zărit, s-a oprit din vorbă.

— Te simți mai bine? m-a întrebat neliniștit.

Am dat din cap și, caraghios, i-am cerut scuze stewardului care, cu mâna mult depărtată de trup, ținea aparatul de sudură încins.

— Puțină răbdare și vă lămuresc…

M-am întors să închid ușa, dar clanța tot nu funcționa.

— N-avea nimic când ne-am urcat la bord, am șoptit fără să mă adresez cuiva anume.

Mă simțeam încă năucit de cele întâmplate. Ieșind pe culoar, am pipăit partea de jos a broaștei și, după cum, mă așteptam, am dat peste un disc mărunt, prins ca o scoică de stâncă. L-am împins, iar clanța începu să se miște.

— Știi ce-i asta? l-am întrebat pe steward, arătându-i discul.

— Da, un nulificator. Imobilizează magnetic siguranța și o împiedică să funcționeze după închiderea ușii.

Istovit, m-am lăsat să cad pe marginea cușetei. Stewardul își dădu seama că nu-mi puteam reveni și, lăsând jos aparatul de sudură, se căută prin buzunare pentru a scoate, în cele din urmă, o cutiuță.

— Poftim, spuse întinzându-mi o pilulă verde. E un euforizant. O să vă facă bine.

Am mestecat-o recunoscător și pilula își făcu, într-adevăr, efectul. Într-o jumătate de minut m-am simțit destul de liniștit ca să încerc să lămuresc lucrurile.

— Micky, m-ai întrebat ce era bulzul de gelatină. Un parazit de pe Săgetătorul. În stare naturală, are un metabolism bazat pe siliciu, dar cercetătorii noștri au izbutit să realizeze de curând unele exemplare bazate pe carbon, pentru experimente în vederea refacerii țesuturilor. S-a pornit de la ideea că ar putea fi aplicat pe

răni, asemeni unui plasture, urmând să fie resorbit pe măsura cicatrizării plăgii. Ideea era foarte bună… numai că n-a dat rezultate.

Oamenii s-au dovedit alergici. (Mi-am plimbat degetele pe pielea obrazului. Nu apăruse deocamdată niciun fel de erupție, dar eram sigur că mă voi spuzi încă înainte de aterizare.) Cineva a plasat nulificatorul lângă broască, a intrat în cabină în timp ce dormeam amândoi și mi-a aplicat parazitul pe nas și pe gură. Dacă, din nefericire, n-aș fi înțeles că trebuia să expir, și nu să inspir, m-aș fi înăbușit în cea mai deplină tăcere. Iar, când aș fi fost găsit mort, n-ar fi rămas nicio urmă din arma folosită. Absorbită de mucoasa nazală, ar fi fost asimilată de organism.

Când aș fi fost găsit mort. Buimăcit de șocul la care fusesem supus, apoi euforic datorită stimulentului, nu realizam încă întreaga grozăvie. Mai devreme sau mai târziu, însă, trebuia s-o înfrunt.

Micky îmi aruncă o privire compătimitoare și se adresă stewardului:

— Ar fi bine să anunți poliția. La aterizare, să ne aștepte cu un detector de minciuni. Probabil că toți pasagerii vor trebui interogați.

— Dar nu se poate, se împotrivi stewardul. Nu știm dacă vor fi de acord.

— Cu atât mai rău, i-o trânti Micky sărind în picioare. Vor trebui să fie. Nu-ți dai seama că-i vorba de încercarea de a ucide un funcționar guvernamental?

Stewardul păli. Ca și cum ar fi înțeles abia acum că un asasinat, delict neobișnuit de rar, fusese pe punctul de a fi săvârșit la bordul rachetei sale, se năpusti pe ușa care se închise după el, șuierând.

— Mulțumesc, am spus. E exact ce aș fi vrut să spun, dacă aș fi fost în stare să-mi găsesc cuvintele. Dar…

Șovăiam să continui.

— Dar ce? mă zori Micky.

— Te înșeli, am rostit încet. Tentativa de asasinat nu era îndreptată împotriva unui funcționar guvernamental.

— Roald, nu te mai înțeleg. E limpede ca lumina zilei că e vorba de o încercare de ucidere.

— Nu zic nu. *(Și nici că era cât pe ce să-i cad victimă, am adăugat în gând, cutremurându-mă.)* Dar tu, Micky nu ești un funcționar guvernamental.

Căscă ochii mari și răsuflarea i se făcu șuierătoare.

— Vrei să spui că voiau să mă ucidă pe mine? Dar de ce naiba…?

— Sunt sigur. Nu mi-am dat seama când ne-am urcat la bord, dar adineauri am verificat biletele pentru a controla numărul cabinei. Și am văzut că ne-am culcat unul în locul celuilalt. Cușeta de jos e pe numele tău.

— Și, pe întuneric, ucigașul n-a prins de veste… Pricep. Dar, ia stai… putea folosi lumina neagră!

— Ți-l închipui plimbându-se pe culoarele rachetei cu casca de văzut noaptea pe cap? Parazitul, în schimb, e destul de mic pentru ca să-l fi putut vârî în buzunar. Bineînțeles, învelit în ceva, ca să nu-i atingă pielea.

Urmă o lungă tăcere. Uitându-mă la Micky, îi puteam citi gândurile. *Și dacă ucigașul nu se înșela? Nici n-aș fi bănuit ce se întâmplă. Aș fi zăcut acum aici, mort, și nimeni n-ar fi știut cum s-ar fi întâmplat…*

Pentru un om modern, care se putea aștepta la încă optzeci de ani de viață, moartea prematură părea nu mai îngrozitoare, moartea a fost întotdeauna îngrozitoare, cât mai tristă decât pentru omul de pe vremuri, a cărui supraviețuire însemna un lung șir de riscuri evitate doar întâmplător. Așa cum despre un sfânt se spunea că-și înțelege tot mai bine păcatele pe măsură ce numărul lor scădea, oamenii care se bucură de o viață lungă știu tot mai bine cât e de vulnerabilă.

În cele din urmă, Micky își înălță privirile și-mi zâmbi chinuit.

— Măturat, dat la gunoi, inutilizabil, șopti el. Roald, cine să fi urmărit una ca asta? Și de ce?

— Presupunând că am dreptate, i-am replicat, pe cine bănuiești?

— Nu întrevăd decât o ipoteză, dar cam trasă de păr. Dacă stellarienii s-au hotărât să acționeze, preferă poate să ia Pământul prin surprindere. Și ar putea crede că înlăturarea mea le-ar fi de folos.

— Și încă cum! am exclamat. (Mi-am întins picioarele, dar, dându-mi seama că le apropiam de parazitul mort, le-am retras

degrabă.) Câți oameni știu de concluziile la care ai ajuns?

— Echipa calculatorului care mi-a utilizat matrițele… dacă cei din echipă ar fi destul de ageri la minte pentru a înțelege tot ce implică, lucru de care mă îndoiesc.

— Mă întreb dacă cineva n-a adunat totuși doi cu x pentru a ajunge la rezultatul corect, am spus atunci gânditor. Mă întreb, cu alte cuvinte, dacă – nefiind sigur că deții dovezi pozitive dar aflând că vii cu mine la birou – cineva nu a tras totuși concluzia că ești pe drumul cel bun și, intrând în panică, n-a ținut să te reducă la tăcere.

Un nou răstimp. După care Micky spuse:

— S-ar părea că te gândești la o legătură între Ligă și stellarieni!

Am rămas cu gura căscată. Îmi venise aceeași idee și tocmai o cântăream în minte, întrebându-mă dacă trebuia s-o enunț cu glas tare.

— Și tu, și poliția, și Tinescu, toți ați crezut că Liga nu va trece niciodată de la vorbe la fapte. Dar cineva le-a injectat o nouă vitalitate. Din afara Pământului, mai știi?… Mă urmărești?

Așa, cu bărbia în palmă și gândindu-se la ce spusesem, Micky semăna cu un Mefisto fără barbă. Deodată se ridică ațâțat.

— Am fost orb. Sigur că ai dreptate! Ce mijloc mai bun de a stârni neîncredere în B.R.C. Și, prin asta, în nepriceperea Pământului de a se ocupa de problemele coloniilor și ale extratereștrilor? În plus, stellarienii pregătesc înființarea propriului lor B.R.C., mi-ai spus-o chiar tu. Totul se leagă.

— Și mai e și avantajul că, pe măsură ce ideile Ligii se răspândesc, cetățenii cinstiți și inteligenți încep să se îndoiască de capacitățile Pământului în domeniul schimburilor culturale. De pe acum, nu-i așa, simpatizanții Ligii s-au infiltrat în B.R.C… (Micky scoase un fluierat și am vorbit mai departe.) De cum aterizăm, trebuie să pun mâna pe polițistul care anchetează incidentele în care se presupune că Liga ar fi amestecată. Cum îi spune…? Da, inspectorul Klabund!

Cineva bătu la ușă, amândoi am tresărit și Micky se duse să deschidă. Nu era decât stewardul.

— Am luat legătura cu poliția, vesti el. Au să interogheze toți pasagerii. Nimeni nu poate părăsi racheta înainte de deblocarea

porților etanșe, așa că individul e ca și prins. Tulburător lucru, așa-i, adăugă înfiorându-se, să călătorești cu un ucigaș…

Mi-am trecut palma peste față. Începuse să mă usture, era erupția așteptată. Am evitat să mă scarpin, ca să n-o stârnesc mai rău.

— Cum își închipuia că poate să scape? se întrebă mai departe stewardul.

— S-a înscris probabil sub un nume fals, am răspuns. Dacă izbutea ce-și propusese, nimeni n-ar fi bănuit nimic atâta vreme cât nu se proceda la o autopsie. Până atunci avea toate posibilitățile să dispară.

— Acum, în schimb, va trebui să treacă printr-un sondaj psihic, zise Micky întunecat. Dar nu te teme, mai adăugă pentru steward, nu va mai întreprinde nimic. E cu siguranță convins că a izbutit, iar ultimul lucru pe care l-ar face e să atragă atenția asupra lui.

— Așa zic și eu, încuviință cam îndoit stewardul. Nu părea prea liniștit nici când plecă, urându-ne automat: Noapte bună.

— Încearcă să dormi puțin, Roald, mă îndemnă Micky.

Cuminte, i-am dat ascultare și m-am întins pe cușetă.

Judecând după zgomotele venind din cealaltă jumătate a cabinei, Micky adormi repede, dar se zbuciuma în somn. Eu n-am putut nici să ațipesc și, după o jumătate de ceas, am renunțat, în parte datorită erupției de pe față care mă ustura tot mai tare, dar mai ales din pricina hotărârii de fier, rece și necruțătoare, care, presimțeam, nu-mi va lăsa o clipă de răgaz înainte de a fi dusă la îndeplinire.

Distrugerea *Ligii „Stelele pentru Om.“*

***

Cu fețe posomorâte, polițiștii ne așteptau la sosirea rachetei. Deși crima – fie și ratată – ținea de domeniul lor, devenise atât de neobișnuită încât simpla ei pomenire făcea să apese asupra noastră un fel de nor de fum întunecat.

Calmi și competenți, opriră fiecare pasager explicându-i pe scurt cele întâmplate și însoțindu-l până în dreptul unei mese pe care fusese instalat detectorul de minciuni. O singură întrebare era de ajuns pentru a-i elimina pe nevinovați. La a șaptesprezecea încercare, un bărbat cu fața lividă și care-și pierduse sângele rece văzând că omul pe care îl credea mort stătea de cealaltă parte a

mesei pe care se afla detectorul făcu să sară acul aparatului de la ADEVĂR la MINCIUNĂ.

Doi agenți mătăhăloși se postaseră la dreapta și la stânga lui pentru a-l împiedica să fugă, iar bărbatul își dădu seama de zădărnicia oricărei încercări de a scăpa și-și lăsă brațele să-i atârne, ca moarte, de-a lungul trupului.

Luptând cu oboseala, consecința șocului prin care trecusem, și cu durerea provocată de erupție, i-am șoptit ceva sergentului care conducea operațiile și el îi puse necunoscutului întrebarea:

— Sunteți membru al *Ligii „Stelele pentru Om”?*

Bărbatul clătină capul, negând cu hotărâre, dar acul implacabil săltă din nou la MINCIUNĂ.

— Uită-te la el, îmi șopti Micky, cineva l-a pus să acționeze și n-ar fi exclus să fie vorba de un stellarian. Omul e pământean… și, dacă n-ar fi suferit o influență din afară, n-ar fi dovedit atâta indiferență față de viața unui semen.

Poliția înregistră mărturia pentru susținerea acuzării și adună, de pe podeaua cabinei, rămășițele parazitului. O analiză organică urma să-i precizeze nu numai originea, dar și tipul genetic, ceea ce avea să indice sursa de unde se aprovizionase criminalul.

— Ăsta nu rezistă la proces nici zece minute, își dădu cu părerea sergentul, în timp ce, buimăcit, prizonierul era luat. Aș vrea să vă întreb totuși, Mr. Vincent… ce v-a făcut să pomeniți de *Liga „Stelele pentru Om*“? Am crezut întotdeauna că indivizii ăștia bat apa în piuă și nu trec la fapte… De data asta însă, au făcut-o lată!

— Ai să mai auzi multe despre *Ligă*, am mormăit cu greu.

Îmi simțeam buzele umflate și țepene. Reacția alergică la parazitul de pe Săgetătorul nu se traducea numai prin durerile cumplite de pe față, mă dureau și mâinile cu care abia îl atinsesem. Dându-și seama de starea în care mă aflam, sergentul făcu semn unui agent care purta insigna secției de medicină legală. Omul mă privi cu milă și cotrobăi prin trusa lui de prim ajutor.

— Asta are să vă ajute, până una alta, spuse el întinzând un strat de plastipiele peste zonele afectate. Aș putea să vă mai dau niște histaminoide care ar reduce alergia, dar ar însemna să vă amețesc pentru tot restul zilei și ar trebui să nu vă obosiți.

— Păcat, i-am răspuns printre dinți, azi trebuie să mă cam obosesc. Hai, Micky, sunt sigur că Tinescu ne așteaptă.

16

Tinescu închise sertarul biroului, poruncind secretarului-automat să înregistreze apelurile telefonice și apăsă pe butonul care aprindea pe ușă tăblița cu mențiunea OCUPAT.

— Luați loc, ne pofti arătându-ne două fotolii. (Privirea i se opri pe plasti-pielea, destul de proaspătă pentru a fi încă vizibilă, care-mi acoperea fața, dar nu făcu niciun comentariu.) Ei bine, Torres? Presupun că doar o împrejurare de natură să zguduie întreaga galaxie te-a făcut să-ți părăsești bârlogul călduț din Cambridge, așa că dă-i drumul. Sper numai să nu fie vești proaste!

— Depinde cum le privești, mormăi Micky îndoindu-și în fotoliu trupul slab și deșirat și așezându-și la picioare servieta cu documente. După ultimele mele calcule, Stellaris ne-a luat-o înainte și de acum încolo va merge cu pași mari în frunte.

Urmăream fiecare mișcare a lui Tinescu. Habar n-aveam cum avea să primească bomba, dar reacția lui fu cea la care mă așteptam cel mai puțin.

Brusc, păru că întinerește cu zece ani. Pentru întâia dată îl vedeam într-adevăr fericit și se uita mândru la Micky, cu ochi de părinte.

— Torres, îmi vine să te sărut! Așteptarea asta mă scotea din minți.

— Eram aproape sigur că erați la curent, spuse Micky.

— Sigur, e mult spus… Dar trebuie să recunoști că, mai devreme sau mai târziu, faptul era inevitabil. Și în ultima vreme s-au ivit atâtea semne încât ajunsesem să-mi rod unghiile de neliniște la gândul că evenimentele ne puteau găsi nepregătiți. Ce te-a făcut să-ți dai seama? Rapoartele misiunilor noastre, pe care au încercat să le măsluiască?

— Ele și alte câteva lucruri.

Tinescu dădu din cap.

— N-au neglijat disciplinele abstracte chiar în măsura în care am crezut noi, asta e sigur. Dar, de când și-au propus să ascundă echipelor noastre de observare progresele pe care le înregistrau, nu

mai primeam decât informații trunchiate. Ei bine, iată niște vești minunate! Și poate, adăugă aruncându-mi o privire batjocoritoare, Roald îmi va lua mai puțin în nume de rău faptul că-i lăsam pe stellarieni să mă calce pe bătătură.

Încurcat, evitam să-l privesc în ochi. Dar mai aveam unele obiecții.

— I-ați fi putut spune ministrului întreaga problemă.. S-ar fi putut lua atunci măsuri care…

— Le-ar fi dezvăluit indirect stellarienilor ceea ce încă nu știu. (Tinescu clătină din cap.) Roald, atâta lipsă de subtilitate mă miră… Dar, fiindcă veni vorba de subtilitate, ați dedus de bună seamă că stellarienii subvenționează *Liga „Stelele pentru Om“?*

— Am ajuns la concluzia asta pe altă cale, spuse Micky. Un membru al *Ligii* a încercat să mă omoare în timpul călătoriei. A greșit și s-a legat de Roald.

— De asta arăți atât de îngrozitor? întrebă Tinescu privindu-mă cu îngrijorare. Dacă au ajuns la asemenea manifestări disperate va trebui… Dar, mai întâi, povestiți-mi ce-ați pățit.

I-am rezumat întâmplarea cu parazitul. Tinescu se încrunta tot mai tare.

— Ingenioasă alegerea armei, constată apoi. Dar ne va fi totodată mai ușor să dăm de urma vinovaților. Toți paraziții trimiși pe Pământ au fost repertoriați și codificați genetic înainte de a fi distribuiți laboratoarelor de cercetare. Uite, chiar acum mi s-a adus ultimul raport. Vreți să-l vedeți?

Gândindu-mă că nu era rău să aflu tot ce puteam despre vietatea ce fusese pe punctul de a-mi pune capăt zilelor, am întins mâna spre dosarul pe care Tinescu mi-l întindea. Cuprindea copia unei note informative adresate secției de biochimie a biroului de către departamentul de patologie al Universității din Melbourne, prin care se arăta că paraziții de pe Săgetătorul trimiși universității erau restituiți deoarece un anumit compus – era anexată și diagrama structurii lui moleculare – provoca reacția epidermei umane. Urma rugămintea de a se cere cercetătorilor de pe Săgetătorul să încerce dezvoltarea unei alte tulpini.

După ce se aplecase peste umărul meu pentru a citi și el nota, Micky îl întrebă pe Tinescu:

— Știți unde au mai fost trimiși, în afară de Melbourne?

— N-am văzut lista completă a destinatarilor, dar îmi aduc aminte că au fost expediați câțiva și Facultății de Medicină din Cambridge. Clătinând din cap cu un fel de admirație, adăugă: Să recurgi la un parazit pentru a comite o crimă! Numai unui geniu diabolic poate să-i vină o asemenea idee… N-am replicat și Tinescu a urmat: Roald, cine ți-a vorbit de ei? Oricum, ți-a salvat viața. Și trebuie să-ți fi dat destule amănunte ca să poți înțelege, într-un timp atât de scurt, cu ce aveai de-a face.

— Mi s-a părut o veșnicie, am șoptit. Cine mi-a spus? M-am gândit nițel și deodată mi-am amintit: Helga Micaleff!… Secția lor a avut de furcă, pe la începutul anului, cu paraziții. A aflat asta de la Matkievici, care-și trâmbițează greutățile celui dintâi venit. Helga a țâșnit furioasă din laborator și s-a nimerit să-i fiu cel în fața căruia a simțit nevoia să se descarce.

M-am înfiorat retrospectiv, dându-mi seama cât de subțire era firul de care îmi atârnase viața.

— În definitiv, n-avea de ce să facă un secret din informațiile privitoare la paraziți, hotărî Tinescu. Dar văd că începi să fii nerăbdător, Torres. Iartă-mă și dă-i drumul.

Micky se aplecă năvalnic și-și împrăștie notele pe tot biroul.

— Până acum, Roald și cu mine am avut doar răgazul să schițăm un plan de acțiune. Dar un lucru e sigur, în cel mult optsprezece luni stellarienii vor trece la fapte. Să zicem, mai bine, într-un an. Iar aici (apucă o foaie plină de cifre) e matrița cazului extrem: efectul știrii asupra unei opinii publice pământene nepregătite. Vedeți diagramele astea? Reprezintă Liga și celelalte organizații de același tip. Iată șase diferite ramuri de evoluție, toate negative. Cea mai puțin supărătoare constă în alcătuirea la nivel guvernamental a unui puternic grup de influență cerând boicotarea economică a stellarienilor.

— Cea mai puțin supărătoare? repetă consternat Tinescu.

Micky făcu o mutră acră.

— Ar trebui să vedeți extrapolările într-adevăr negative! Și iată acum diagrama care ne precizează avantajele. Am calculat-o pentru o durată minimă; cel mult un an. Știm cu certitudine că balanța s-a înclinat, pe când stellarienii sunt încă în faza presupunerilor. E o situație pe care trebuie s-o exploatăm pe cât putem. Bugetul se va ridica la vreo șase miliarde și jumătate numai la capitolul propagandă, jumătatea sumei urmând să fie cheltuită la nivel guvernamental.

— Chiar jumătate? tresări Tinescu.

— Cu ușurință. Primul lucru – vedeți linia care se desfășoară în josul diagramei? – pe care stellarienii îl vor întreprinde când vor ști cât sunt de puternici va fi să ceară abrogarea acordurilor coloniale. Și nu le va face nicio plăcere să le opunem o rezistență prea dârză.

— Trebuie să intervin chiar de pe acum pe lângă ministru, șopti Tinescu.

— Nu uitați nevoia de a acționa și asupra opiniei publice. Buletine speciale de știri, educație de masă și toate celelalte. Trebuie să convingem oamenii că vor trăi mai departe pe aceeași planetă, pe Pământ.

— Și stellarienii? am intervenit. Trebuie să-i convingem că dobândirea autonomiei nu înseamnă că totul va începe să meargă pentru ei ca pe roate.

— Aici voiam să ajung, încuviință Micky. Partea cea mai anevoioasă a muncii noastre va consta în compensarea deficiențelor stellariene în domeniul științelor umane. Treaba asta ne poate lua și cincizeci de ani. Din fericire, și-au și dat seama de lipsurile lor. Roald v-a spus că au de gând să înființeze un echivalent al B.R.C.ului?

— Nu, nu mi-a spus, răspunse Tinescu fulgerându-mă cu privirea.

— Iertați-mă, am protestat, dar am aflat asta, de la ghidul lor, abia vineri după-amiază. Fiind trecut de ora 16, plecaserăți.

— Ce legătură are ea cu toată povestea?… în sfârșit, presupun că era de așteptat. Continuă, i se adresă apoi lui Micky.

Atunci mi-am zis că e mai bine să-mi țin gura. Comentariile mele, oricum, erau de prisos. La capătul unei ore mă miram odată mai mult de anvergura gândirii lui Micky și de lărgimea vederilor sale.

Sub rezerva verificării lui de către un calculator la Integrare, planul pe care-l propusese a fost pus la punct în așa fel încât să poată fi aplicat.

Dar totul era simplu doar în aparență. Opinia publică are o înspăimântătoare forță de inerție, iar – pentru a o zgudui – nu ne puteam îngădui fapte spectaculoase, de felul sabotării unor rachete, la care stellarienii nu șovăiau să recurgă.

Și totuși… dacă cineva era în stare s-o scoată la capăt, acela era Micky Torres. I-am zâmbit strâmb.

— Cum te simți în chip de cel mai important om de pe Pământ?

Se mulțumi și el să se strâmbe la mine și nu-mi răspunse.

în cele din urmă, Tinescu puse mâna pe videofon și-i porunci lui Tomas de la Integrare să isprăvească programele în curs, dar să nu mai primească niciun program nou până la sosirea lui Micky, deoarece se ivise o sarcină prioritară. Tomas răspunse, cu un val de proteste, dar Tinescu îl înjură pe românește, ceea ce păru să-l convingă.

— Acum, ce ai de gând, Roald? întrebă directorul.

Pentru o clipă m-am bâlbâit. Apoi:

— Cred că am să-l caut pe Klabund, am spus. E cel mai indicat să se ocupe de Ligă, are pe cap trei anchete în care Liga poate fi implicată și toate trei sunt apărate de secretul judiciar, așa că deocamdată nu există riscul ca rezultatele lor să fie date în vileag.

— Vrei să-i deschizi ochii în privința legăturii dintre Ligă și Stellaris, așa-i?

— Întocmai.

— Crezi că e bine, Torres?

Micky stătu nițel pe gânduri înainte de a răspunde:

— Da, cred că-i o mișcare abilă. Cu condiția să evităm cu orice preț ca stellarienii să-și dea seama cine a descoperit legătura. Să-i lăsăm să creadă că au fost atât de neîndemânatici încât un simplu polițist le-a dat de urmă. Vor fi nevoiți să caute o altă linie de atac, ceea ce ne va lăsa un oarecare câmp de manevră.

Apoi își strânse frumos dosarele și se îndreptă spre secția de Integrare pentru a lansa cea mai vastă campanie educativă de masă întreprinsă vreodată de omenire.

<u>17</u>

Nu lipsise mult să-mi pierd viața și aflasem că voi deveni cetățeanul unei planete de mâna a doua. Nimic prea îmbucurător, deci, și totuși mă bucuram. Mă stăpânea un simțământ pe care l-aș fi numit al datoriei, făgăduind confruntări mai serioase și mai pline de satisfacții decât lucrările cu care îmi bătusem capul de când intrasem la B.R.C. Un prim efect al noii atitudini: începeam să-mi dau seama de ordinea priorităților, la mod obișnuit, dând cu ochii de muntele de dosare îngrămădite în perioada sfârșitului de săptămână în cutia transportorului, aș fi oftat și aș fi început să le parcurg cu migală înainte de a mă apuca de alte treburi. Acum, nici nu le-am dat atenție și am pus mâna pe videofon.

Secretarul-automat începu să-mi recite lista lucrărilor în curs. L-am oprit și am întrebat centrala:

— Cum pot intra în legătură cu inspectorul Klabund de la districtul de poliție al Coastei Pacificului?

— Vom încerca să stabilim unde se află, răspunse cumplit de suav glasul mecanic de la celălalt capăt al firului și, după o clipă de așteptare, am auzit din nou: Inspectorul Klabund nu-i de găsit la sediul poliției. Cercetările privind recentul accident al unei rachete sunt în curs și se presupune că inspectorul anchetează la astroport. Dacă doriți să înregistrați un mesaj… *Începeți să vorbiți după al treilea semnal.*

M-am uitat încruntat la ecranul gol de deasupra videofonului.

— Află când poate fi de găsit. Vreau să-i vorbesc în direct.

Un nou timp de așteptare. Din fericire, Klabund nu uitase să-și informeze secretarul-automat. Mi s-a spus că va reveni la ora 14.

— Înregistrați, vă rog: Inspectore Klabund, Roald Vincent de la B.R.C. Vă cheamă astăzi la ora 14 pentru a vă comunica noi informații importante privind cercetările în curs.

Am întrerupt legătura, lăsându-mă pe spătarul fotoliului. Și acum, Patricia. Faptul mărunt al asasinării mele nereușite mă făcuse să uit că aveam de gând s-o chem la întoarcere, de pe rachetoport. Uitasem atât de ușor, încât începeam să mă simt îngrijorat.

Fără să sper în acceptarea convorbirii, am cerut videofonului să-mi facă legătura cu Centrul Meteo. Așteptând, mă întrebam cam să dau de Patricia… poate să trec diseară pe la ea…

— Roald! O, cât mă bucur că nu ești supărat pe mine!

O vedeam – păr blond și mătăsos, fructul gurii, ochi jucăuși – încadrată ca o miniatură artistică în micul ecran al videofonului. Timp de multe secunde n-am făcut decât s-o privesc, stăpânit din nou de sentimentele pe care frumusețea ei mi le stârnise încă din clipa când o întâlnisem.

— Supărat? am repetat, în cele din urmă.

— Așa credeam, de vreme ce nu mi-ai mai dat niciun semn de viață.

— A existat totuși un aparat instruit să-mi refuze chemările, am amintit.

Încurcată, dădu din cap.

— Urât din partea mea, nu? Dar, înțelegi… ei bine, începusem să-mi spun că vom rămâne pentru multă vreme împreună și gluma ta la petrecerea de la Demba, când ai zis că vrei să pleci pentru cine știe cât timp pe Regulus, zău… m-a cam… zguduit.

Era acum rândul meu să mă simt zguduit. Nu-mi închipuisem niciodată că se gândea, ca și mine, la o legătură de durată. M-a năpădit un val de căldură.

— N-ai vrea să uiți și să mă ierți? se rugă ea.

— Știi foarte bine că-ți iert orice.

— Și nu mai ești supărat?

— Sigur că nu.

— Ce fericire! (Zâmbi și fața i se lumină ca o nova.) Am anulat de mult dispoziția urâcioasă pe care o dădusem videofonului și n-ai încercat totuși să mă cauți… Ce s-a întâmplat?

— Destul de multe. Mai întâi, am fost la Cambridge să-l văd pe Micky Torres, apoi, la întoarcere, cineva a încercat să mă ucidă.

— Cum? Iubitule, glumești?

— Crezi? (Cu băgare de seamă, mi-am pipăit fața.) Nu se vede la videofon, dar tot obrazul mi-e acoperit cu plastipiele.

Și i-am povestit pe scurt peripețiile călătoriei de întoarcere.

— Dar e îngrozitor! (Cu ochii măriți, se apleacă spre obiectivul aparatului.) Ascultă, vino negreșit diseară.

Pregătesc ceva de mâncare și ai să petreci o seară plăcută. Să zicem la 19.30, bine?

Nu m-am lăsat rugat și m-am învoit, iar la sfârșitul convorbirii simțeam că plutesc.

Am mai pierdut vreo zece minute până să-mi dau seama că aveam totuși o treabă de făcut și, resemnat, m-am întors la grămada de dosare din cutia transportorului.

Cele mai multe urmau să aștepte, de vreme ce echipa lui Micky monopoliza calculatoarele secției de Integrare. Fără strângere de inimă, am trimis îndărăt la registratură șapte dosare cu date privind cercetările sociologice de pe Viridis. Dar se aflau acolo și unele informații de pe acum prelucrate, care trebuiau să ajungă în locuri apropiate ca Montreal sau depărtate ca Auckland, în Noua Zeelandă.

Tocmai mă uitam la ceas și descopeream, spre marea mea mirare, că rămăseseră doar zece minute până la pauza de prânz, când anunțătorul se făcu auzit.

— Vincent? Sunt Martin van Hoff. Mă poți primi pentru câteva minute?

Vărul astronaut al Madeleinei. Da, de ce nu? Am apăsat butonul care deschidea ușa și silueta cunoscută, în uniformă roșie, se ivi în prag.

— Sper că nu te deranjez, zise el întinzându-mi mâna. Îmi luam tocmai rămas-bun de la Jacky. Mi-a spus că ușa de alături e a biroului dumitale și, dacă tot eram aici, m-am gândit să trec pentru o clipă.

— Felicitări! Văd că ai fost înaintat în grad.

Mândru de el, se uită la insigna nou-nouță de navigator-șef, care luase locul celei mai mici, de simplu navigator.

— Da, mulțumesc. De fapt, de asta și plec. Am primit știrea duminică și, odată cu ea, transferul pe o altă navă. Plec diseară spre Viridis. Aud că vom transporta și câțiva dintre oamenii biroului.

— Într-adevăr, o parte dintre membrii echipelor de observare care și-au petrecut concediul pe Pământ.

Atunci, pleci cu *Mizar*? Parcă asta-i astronava care pornește azi…

— Întocmai, răspunse mulțumit. Jacky mi-a spus că ai prieteni pe Viridis. Vrei să le comunici ceva?

— Salută-l, dacă vrei, pe Wlaclaw Soong, ofițerul de legătură al astroportului Viridis-Centru. Am fost colegi de școală.

— În regulă. (Se scotoci printr-unul dintre buzunarele lui încăpătoare și scoase un carnețel pe care figurau de pe acum o mulțime de nume.) La drept vorbind, urmă adăugând noul nume pe listă, morala verișoarei mele începe să mă cam îngrijoreze: m-a rugat să-i încredințez de dragostea ei pe vreo treizeci și unu de bărbați de pe Viridis. În sfârșit, atâta vreme cât se află la distanță cred că Jacky n-are de ce să-și facă sânge rău... își vârî carnețelul în buzunar și adăugă: Ah, nu dumneata mi-ai vorbit de *Algenib* la serata la care lua parte regulianul?

— Ba da. (Vedeam că stă ca pe ace, deși părea dornic să mai spună ceva; înțelegând că se grăbea, m-am ridicat.) Uite ce e, în cinci minute trebuie, oricum, să mă duc la masă... Văd că nu prea mai ai timp. Dacă vrei, te însoțesc până jos, la intrare...

— Ești tare drăguț, într-adevăr, mă cam zoresc.

I-am spus secretarului-automat că plec și am comandat o mașină ca să mă ducă la 13.15 la Klabund. Ne-am îndreptat apoi spre ascensoare și, așteptând ivirea unei cabine, i-am amintit lui Martin ultimele cuvinte pe care le rostise.

— Ah, da! Tocmai îmi dăduse ceva prin minte, când a sosit Anovel. M-am dus apoi la astroport, să văd dacă ghicisem. Apucaseră să vâre nava în hangar și, cum tractorul se mai afla acolo, iar stellarienii își păzeau în continuare secretele, n-am văzut mare lucru. Nimeni nu părea să aibă acces la bord... au adus cu ei până și personal de întreținere. (Ascensorul se opri în dreptul nostru și am pătruns în cabină.) Cu toate astea, urmă Martin, am văzut câte ceva, care mi-ar putea confirma teoria. Particularitatea esențială a lui *Algenib* constă în concepția spațiului rezervat motoarelor. Cred că ți-am spus de ce suntem nevoiți să cărăm cinci sau șase motoare de rezervă, nu-i așa? Ei bine, pun rămășag pe tot ce vrei că în spațiul disponibil pe *Algenib* nu încap mai mult de două motoare.

— Vrei să spui că au descoperit o modalitate de reducere a dimensiunilor motorului afectat zborurilor interstelare? m-am

încumetat să spun, pentru că se uita la mine de parcă ar fi trebuit să fiu teribil de impresionat.

Liftul se opri și intrarăm în vestibul.

— Nu, în niciun caz, dacă n-au inventat și un tip de propulsare cu totul nou. Toleranțele sunt de pe acum reduse la nivel monomolecular și limita inferioară a dimensiunilor câmpului magnetic trebuie să rămână proporțională cu masa astronavei. Cred că *Algenib* cântărește pe puțin 14.000 de tone.

— 15.000, am precizat.

— Nu mai spune! își crâmpoți buzele și adăugă: Asta lămurește totul. Au descoperit un procedeu care anulează distorsiunile orbitale produse de câmpul magnetic. Cu alte cuvinte, își pot reutiliza propulsoarele interstelare.

Toate astea nu-mi spuneau mare lucru și Martin îmi citi probabil nedumerirea pe față, fiindcă urmă aprig:

— Chiar nu-ți dai seama ce înseamnă asta? Află că nu sunt nici eu inginer, dar examenele pe care le-am dat pentru obținerea diplomei de navigator m-au silit să învăț destule lucruri cu privire la teoria zborului interstelar. Câmpul magnetic deformează întruna orbitele electronilor din focarul generatoarelor… sau le deforma întruna, până acum. Dacă au descoperit într-adevăr cum se poate evita una ca asta, stellarienii trebuie să fie pe calea descoperirii antigravitației! Și vor construi curând astronave care nu vor mai avea nevoie de reactoare pentru a ateriza, ci vor coborî plutind ca niște baloane.

Pe de altă parte, vor putea produce nucleonium, o materie condensată de felul celei din nucleul stelelor pitice. Din moment ce nu masa urmând să fie deplasată contează efectiv la o astronavă, ci raza câmpului nulificator ce trebuie produs, gândește-te cu cât poate crește încărcătura pe care vor fi în stare s-o transporte. Pe câte-mi dau seama, au deschis poarta unui domeniu cu totul nou al fizicii!

Ajunsesem pe treptele de afară ducând spre intrarea biroului, peste care străjuiau literele uriașe ale devizei noastre. Sub privirile ironice ale lui Martin, rămăsesem tăcut.

— Îți cam ia piuitul, așa-i? zise el într-un sfârșit. Când mă gândesc că aș putea avea cândva prilejul să zbor pe o navă care se

ridică de pe o planetă ca un fulg de păpădie și trece la viteză hiperfotonică de îndată ce iese din atmosferă, mi se pune un nod în gât... Dar acum, chiar că trebuie s-o șterg. Uite-mi și mașina. La revedere... sper să ne mai întâlnim, la viitorul meu popas pe Pământ.

O luă la goană spre mașina care-l aștepta în fața treptelor, la fel de strălucitoare și de roșie ca uniforma lui. L-am urmărit cu privirea, dar mintea mi-era stăpânită de tot ce spusese.

Mă mai aflam acolo, încă buimăcit, când o mână mi se lăsă pe umăr. Era Jacky.

— Roald, parcă ai fi lovit de trăsnet!

M-am scuturat și am revenit pe pământ.

— Oh, salut! Iei masa la cantină?

— Bineînțeles. Dejunul cu Patricia, când ți-am ținut locul, mi-a epuizat bugetul pe toată luna la capitolul mese în oraș. Nu sunt în situația ta, fericitule burlac, am de întreținut o nevastă și un copil.

Frumoasă și neagră, fața lui avea o expresie zeflemitoare. Am făcut tot ce puteam pentru a-i răspunde printr-un zâmbet și am trecut amândoi strada spre clădirea anexă în care se aflau cantina biroului și locuințele personalului. În mod normal, ar fi trebuit să coborâm în tunelul subteran care lega cele două clădiri, dar circulația scădea în afara orelor de vârf și, pe deasupra, era o zi minunată.

În timp ce ne așezam la una dintre mese și Jacky fluiera ascuțit pentru a-l chema pe chelnerul-robot, am spus:

— Am vorbit adineauri cu Martin van Hoff.

— Cum?... Ah, da, mi-a spus că vrea să treacă pe la tine.

— Ți-a pomenit ceva în legătură cu Algenib, astronava stellariană care i-a adus pe tau-cetieni?

Fața lui Jacky se întunecă. El își ascunse încordarea încercând să studieze cu mare atenție meniul pe care robotul ni-l înfățișa pe micul lui ecran.

— Da, nu se mai gândește decât la asta. Are niște teorii vagi în legătură cu o nouă formulă revoluționară.

— Nu mi s-au părut vagi deloc, am stăruit.

Își alese felurile de mâncare apăsând furios pe câteva dintre butoanele robotului și chelnerul lunecă tăcut pe rotile până în dreptul meu, așteptând atât încât Jacky se simți silit să răspundă.

— Dă-o încolo de treabă, izbucni el. Era neapărată nevoie să aduci chestia asta pe tapet?

Cutremurat, mi-am dat seama de ceea ce o prostească orbire mă împiedicase să înțeleg: dacă stellarienii făcuseră într-adevăr un asemenea salt înainte, Jacky urma să răspundă de lipsurile echipelor de observare care nu ne preveniseră din timp, de vreme ce era însărcinat cu centralizarea datelor tehnice ale coloniilor, așa cum eu răspundeam de cele culturale și sociologice.

— Iartă-mă, Jacky, am exclamat.

— Nu, eu ar trebui să-ți cer iertare, a oftat el. Nu e cazul să mă răstesc la tine când, de fapt, sunt supărat pe stellarieni. Dar nu vrei să mănânci?

Am tresărit și în grabă, mai mult la întâmplare, mi-am ales felurile de mâncare, îngăduindu-i astfel chelnerului să se retragă.

— Cine e șeful analizelor tehnice de pe Stellaris? am mai întrebat. Și ce a făcut în ultima vreme de a putut să-i scape o știre atât de importantă?

— A căzut victimă unui virus și și-a luat un concediu medical. Nu-l știu pe cel care l-a înlocuit. Vreun începător, probabil… De asta și sunt supărat pe Charisse Wasawati, supraveghetoarea care l-a numit în funcție. Mi-am pus reputația în joc recomandând-o ca pe unul dintre cei mai buni specialiști de care dispunem… Roald, mai spuse el trecându-și degetele prin părul aspru și creț, am impresia că stellarienii ne-au dus de nas. Nu ne-au furnizat decât informațiile pe care voiau să ni le dea, păstrând secretul asupra celor pe care nu voiau să le aflăm și pe care, dracu să-i ia, ar fi trebuit să le aflăm demult!

Pentru o clipă m-am simțit îndemnat să-i împărtășesc descoperirea lui Micky, faptul că Stellaris ne depășise, dar m-am stăpânit: materialele se mai aflau în curs de tratare la calculator și, odată verificate, aveau să fie comunicate tuturor celor ce lucrau la B.R.C.

Căznindu-se să schimbe vorba, Jacky începu să-mi povestească ceva în legătură cu un poem simfonic viridian pe care tocmai îl ascultase, și m-am străduit să-i țin isonul. Dar la 13.10, când ne-am întors în clădirea biroului, fiecare dintre noi știa că vorbele celuilalt nu-l interesează.

18

Am plecat la 13.15, tocmai bine pentru a ajunge la districtul de poliție al Coastei Pacificului, aflat la vreo sută de kilometri. I-am spus mașinii s-o ia pe autostrada-expres și să meargă pe banda de 240 km pe oră, apoi m-am lăsat pe spate pe bancheta capitonată și am început să mă gândesc la tot ce voiam să-i spun lui Klabund.

Trebuia să țin seama de efectele primei noastre întâlniri. Tinescu îl împinsese atunci să violeze regulamentele poliției privind utilizarea detectorului de minciuni și ar fi fost neomenesc să-mi închipui că umilirea la care-l supusesem nu-l ustura încă. Prin urmare, era de așteptat să subestimeze tot ce voiam să-i spun, mai ales că nu-i puteam aduce decât un șir de bănuieli lipsite de dovezi concrete.

Cum să procedez pentru a-l convinge, făcându-l totodată să nu întreprindă nimic înainte de a primi încuviințarea biroului? Am decis că cel mai bine era să nu dramatizez și să mă limitez la fapte. În primul rând, să nu las să se vadă cât mă zguduise încercarea de asasinat, pentru ca să nu-și închipuie cumva că exagerez încercând să compensez șocul suferit.

Am ajuns cu trei minute mai devreme. Klabund se și afla acolo și am fost imediat introdus în biroul lui.

Tocmai asculta buletinul de știri, care comenta indignat ultima amânare a anchetei cu privire la accidentul rachetei.

Klabund mă salută politicos și mă pofti să iau loc.

— Bănuiesc că doriți să-mi vorbiți despre atentatul la viața dumneavoastră din cursul dimineții de azi, începu el.

Al dimineții? Mi se părea că trecuseră zile și zile. Am încuviințat.

— Aveți ceva împotriva înregistrării convorbirii? urmă el.

Mâna i se oprise deasupra unui buton încorporat în tăblia biroului.

— Mă tem că va trebui să rămână secretă… dar sunt de acord, dacă o puteți bruia.

Buletinul de știri făcu loc previziunilor meteorologice. Klabund întrerupse emisiunea și începu să înregistreze, declanșând totodată

sistemul de bruiaj.

— Vă rog…

Fără să vreau mi-am trecut palma peste stratul artificial și neted de pe față.

— Atentatul la viața mea? am spus. Nu cred că eu eram cel vizat. Cred că era vorba de tovarășul meu de drum, numai că, din întâmplare, odată ajunși la bord ne-am schimbat cușetele.

Klabund dădu din cap.

— Și cine era tovarășul de drum?

— Micky Torres. Poate că ați auzit de el?

— Același cu Miguel Torres care a scris *Chemarea stelelor*?

— Da, el e. Dar nu-i atât scriitor, cât specialistul nostru numărul unu în studiul evoluției sociale de pe Stellaris. Era în drum spre B.R.C., unde urma să înainteze un raport deosebit de important cu privire la Stellaris și suntem de părere că s-a încercat reducerea lui la tăcere. De asemenea, diverse indicii ne fac să credem că există o legătură între Liga „*Stelele pentru Om*“ și Stellaris.

Klabund rămase o clipă pe gânduri. Apoi spuse:

— E verosimil. Ar trebui să fiți ceva mai concret, dar în cursul anchetei ne-am lovit de un zid atunci când ne-am întrebat cum se face că *Liga* a devenit o primejdie reală și n-a rămas un simplu prilej de pălăvrăgeli pentru fanatici. Nici noilor mijloace financiare de care dispun și nici schimbării lor de tactică nu li s-au putut găsi vreo proveniență terestră.

Își ridică fruntea așteptând să-mi concretizez teoria.

— Încă nu știm de ce vor stellarienii să încurajeze *Liga*, am recunoscut. Dar avem o bănuială. Vineri am aflat că au de gând să înființeze un organism care să rivalizeze cu B.R.C.-ul și, după cum știți probabil, e tocmai domeniul în care au rămas cel mai mult în urmă. Avem impresia că vor să provoace îndoieli cu privire la competența Pământului în sfera relațiilor cu extratereștri, pentru a suscita un curent de opinie favorabil dorinței lor de a se ocupa de asemenea probleme.

— Sunteți experți în materie și, dacă așa vedeți lucrurile, trebuie să vă cred pe cuvânt, spuse el cam cu îndoială. Dar nu prea stă în

picioare… Presupun că nu-mi puteți dezvălui natura importantului raport al lui Torres?

— Îmi pare rău, dar efectiv nu pot, n-am dreptul să vorbesc atâta vreme cât concluziile n-au fost încă verificate de calculatoare.

Ridică din umeri.

— Admițând că aveți dreptate, cine putea cunoaște situația alarmându-se în asemenea măsură încât să încerce… expresia vă aparține… să-l „reducă la tăcere“ pe Torres?

— Echipa de operatori ai calculatoarelor de la Cambridge, care i-a verificat datele. Întâmplător, există acolo o secție a *Ligii*.

— Indicația nu-i mai puțin serioasă decât altele, așa că o voi lua cu siguranță în considerare. Dar nu pot făgădui vreun rezultat, sper să mă înțelegeți.

Am dat afirmativ din cap.

— Oricum, ar trebui să fie destul de simplu să se cerceteze influența pe care stellarienii o exercită asupra *Ligii*.

— Nu prea. Stellarienii se bucură de aceleași drepturi ca pământenii. Nimeni nu le urmărește deplasările.

Klabund își mușcă buza de jos și adăugă: Vă mulțumesc, oricum, că ați trecut pe la mine. Și, cum tot voiam să-i pun o întrebare directorului Tinescu, v-aș adresa-o acum, dacă tot sunteți aici. Nimic confidențial. (Opri înregistrarea.) Vă amintiți că doctorul bin Ishmael a primit din partea *Ligii* o scrisoare anonimă cu amenințări pentru cazul când extratereștrii ar fi lăsați să umble în libertate?

— Da, mi-a spus și mie.

— Considerăm că deteriorarea conductei de atmosferizare din blocul tau-cetienilor a reprezentat felul în care *Liga* și-a pus în practică amenințările. Dr. Bin Ishmael susține că nu întâmplător specia atacată a fost cea care dă cel mai mult de furcă biroului. Aș fi ispitit să-i dau dreptate, dar nicio pistă nu arată că cineva ar fi lăsat să-i scape informația cu privire la blocul în care fusese cazată delegația. Personalul biroului era la curent?

— Amănuntul nu figura, cu siguranță, în dosarul nostru consacrat tau-cetienilor. L-am citit chiar în dimineața sosirii delegației. (M-am încruntat, pentru că vorbele lui Klabund îmi treziseră o amintire în străfundul memoriei, fără să fiu în stare s-o precizez.) Poate că

informația a fost furnizată din întâmplare, am mai spus tărăgănat, deși nu vorbim despre treburile noastre în afara biroului și e deci puțin probabil ca faptul să fi fost divulgat în cursul unei convorbiri cu vreun străin.

— Înțeleg, zise Klabund împingându-și scaunul îndărăt. Ei bine, vom continua cercetările până vom da de originea informației… dacă a fost, într-adevăr, vorba de o informație.

Era limpede că voia să scape de mine, și n-aveam nimic împotrivă. Îi spusesem tot ce aveam de spus.

Cu toate astea, întors la birou, nu m-am putut concentra în tot restul zilei asupra lucrărilor curente. Ultima întrebare a lui Klabund nu-mi dădea pace. Era într-adevăr anormal ca, dintre cele cinci specii extraterestre găzduite la C.P.E.T., să fi fost atacată tocmai ultima cu care se luase contact, cea cu care încă nu știam cum să ne purtăm, al cărei metabolism era insuficient cunoscut și care era deci cea mai vulnerabilă, medicii noștri nefiind în stare s-o trateze.

De vreme ce faptul se petrecuse totuși, însemna că ucigașul știa împotriva cui acționa. Știa, cu alte cuvinte, că tau-cetienii se aflau în blocul G.

Ciudat. Foarte ciudat. În cel mai rău caz, ne-am fi putut aștepta la un atac pornit la întâmplare, din dreptul șoselei principale care trecea prin fața C.P.E.T.ului. Dar blocul G se afla în spatele clădirilor…

Din nou simțământul imprecis al unui fapt cuibărit în amintire, dar care piere ca un tipar ce-ți lunecă printre degete. Dând din cap, am răspuns la chemarea videofonului.

Era profesorul de literatură anglică modernă de la universitatea din Montreal. Am pierdut zece minute ca să-l conving că studiul lui consacrat noii opere dramatice viridiene putea și, mai mult decât atât, trebuia să aștepte – asemenea tuturor lucrărilor urmând să fie prelucrate la Integrare – deoarece secția era mobilizată în vederea rezolvării lucrării prioritare a lui Micky, apoi alte cinci minute pentru a-i explica de ce, fără a pomeni adevăratul motiv. Eram destul de mândru de mine: profesorul încheie convorbirea cu impresia vagă, dar nu mai puțin certă, că i se făcuse favoarea de a fi lăsat să întrezărească unul dintre marile proiecte guvernamentale,

datoria lui de cetățean trebuind să-l împiedice să ceară lămuriri suplimentare.

La ora 16.30 încă nu limpezisem mica enigmă pe care mi-o pusese întrebarea lui Klabund, care nu-mi dădea pace. Mi-am strâns lucrurile și am pornit spre casă.

Fața nu mă mai durea. Îndrăznind așadar să dezlipesc stratul de plastipiele, am constatat cu plăcere că-și îndeplinise menirea: erupția fusese oprită înainte de a se agrava, pielea era din nou netedă și moale. Mâna mi se vindeca cu repeziciune.

Dornic s-o văd pe Patricia, m-am grăbit să fac o baie și să mă schimb. De atâta grabă am sosit la ea cu cinci minute mai devreme și a trebuit să omor timpul plimbându-mă prin fața clădirii, pe stradă. Știam câtă osteneală își dădea cu pregătirea cinei și mă temeam s-o întrerup sunând prea devreme și riscând să compromit cine știe ce operație importantă din procesul de elaborare a vreunui sos.

La un minut după ora stabilită mă aflam în fața ușii. Patricia m-a întâmpinat într-o bluză ce-i lăsa spatele gol și în pantaloni strânși pe coapse, de un verde atât de palid încât părea alb în lumina strălucitoare a culoarului.

— Iubitule! Te simți bine? a întrebat cercetându-mi fața, cu îngrijorare.

— Minunat, i-am răspuns.

— Așa te vreau. (M-a sărutat cu foc și m-a tras înăuntru.) Oh, Roald, dacă ai ști cât mă bucur că s-a terminat cu bătăile de cap!

— Nu s-ar zice, mi-am dat cu părerea aruncând o privire prin apartament.

Făcuse pregătiri într-adevăr impresionante: luminile erau acoperite cu filtre colorate care-i schimbau nuanțele veșmintelor pe măsură ce se mișca, iar în aer pluteau miresme îmbietoare.

— Prostule! mă certă, dar observația îi făcuse plăcere. Nu m-am referit la asta. Nimic din ce fac ca să te simți bine nu-mi dă bătăi de cap.

— Dacă m-aș lua după cum te-ai îmbrăcat, aș zice că te-ai gândit și la altceva decât să-mi urezi bun venit…

Plecând privirile, își cercetă pantalonii și bluza.

— Îți plac? Le-am cumpărat anume.

— Dacă-mi plac? Sunt aproape la fel de frumoase ca și tine.

— Roald, ești încântător.

M-a strâns în brațe, apoi, cu mâinile pe umerii mei, s-a dat îndărăt și s-a uitat la mine cu o urmă de neliniște.

— M-ai iertat, într-adevăr?

I-am dovedit-o.

— Mmm… hm, făcu ea gâfâind. Ți-ai revenit foarte repede. Mă așteptam la un invalid și când colo… Hai, stai jos. Îți aduc ceva de băut și în exact unsprezece minute e gata și masa.

Ar fi trebuit să trăiesc o seară desăvârșită… o noapte desăvârșită. De obicei îmi dădeam eu osteneala să-i fac pe plac, de teamă să n-o supăr, depărtând-o de mine. În seara asta, ca niciodată, s-a silit ea să mă mulțumească: mâncarea era minunată, vinurile și „tăriile" atât de scumpe că am rămas uluit. Și când, trecând peste protestele ei glumețe, am refuzat să mă comport „potolit, ca unul care trecuse prin lucruri cumplite la întoarcerea din Anglia", s-a dezlănțuit cu o patimă și o violență pe care nu i le cunoscusem.

Cu toate astea, când adormi istovită și se ghemui lângă mine în patul încăpător și moale, două gânduri caraghioase și obsedante mă ținură încă multă vreme treaz.

Cel dintâi își avea poate rădăcina în caracterizarea lui Tinescu, după care aveam mai puțină încredere în mine decât aveau ceilalți. În mod paradoxal, mă tulbura gândul că se arătase *mult* prea doritoare să-mi fie pe plac.

Stupid, m-am bruftuluit singur.

Dar nu puteam eluda la fel de ușor al doilea gând, deși era la fel de neînsemnat. Cu o clipă înainte de a mă pierde în îmbrățișarea ei mă întrebasem cum ar fi fost dacă aș fi ținut-o în brațe pe Kay, și nu pe Patricia.

I-am privit îndelung pletele răvășite. Ar fi trebuit să știu despre ea mai mult decât știam. Aflasem că e orfană, că nu-i place să vorbească de pierderea părinților, așa că n-o plictiseam niciodată cu întrebările. Cândva totuși, va trebui… cândva…

Am adormit, în sfârșit.

În cursul nopții am avut un vis îngrozitor. Se făcea că zăceam pe spate și Patricia se apleca peste mine, mă săruta cu nesaț, obrazul ei se muia apoi, se lățea întinzându-se peste obrazul meu ca parazitul de pe Săgetătorul, îmi astupa nările cu gelatina lui respingătoare, mă înăbușea.

Senzația era atât de cumplită încât m-am deșteptat gemând, cât pe ce s-o trezesc și pe ea. Dar și-a încolăcit brațul în jurul meu rostindu-mi numele în șoaptă și, recunoscător, m-am prăbușit din nou în neființă.

19

Soarele după-amiezii întindea degete galbene prin ferestrele sălii tribunalului, pipăia talgerele de alamă lustruită ale balanței simbolice de pe masa judecătorului și zvârlea pete de lumină la picioarele martorilor. Nu eram decât patru: Micky, care citea degajat un teanc de rapoarte sociologice, stewardul rachetei-expres, sergentul de poliție răspunzând de echipa detectorului de minciuni care ne așteptase la aterizare și cu mine.

Mă gândeam cu neplăcere la ora ce avea să urmeze. Nu luasem încă niciodată parte la un proces de igienă mintală – deși, ca fiecăruia, mi se predaseră la școală noțiuni de procedură judiciară – și nu mi-aș fi închipuit că prilejul avea să-mi fie dat în asemenea împrejurări.

Rândurile pentru public erau pe jumătate goale. Faptul m-a surprins la început, dat fiind caracterul senzațional al procesului; mi-am spus apoi că ne civilizasem îndeajuns pentru a rezista tentației bolnăvicioase de a asista la distrugerea unui om. Dacă nu e crudă, psihotomia e totuși departe de a fi plăcută, iar în cazul de față constituia singurul verdict cu putință.

În primul dintre rândurile rezervate publicului am remarcat o femeie palidă și frumoasă. Mâinile-i frământau întruna o batistă și m-am întrebat dacă e soția, sora sau prietena acuzatului.

Se numea Hugues Castle și fusesem informat că lucra la secția de la Cambridge a *Ligii*, ca organizator și propagandist. Încă o noutate, deci: cu un an în urmă, *Liga* dispunea de atât de puține fonduri încât trebuia să se bizuie pe munca voluntară a membrilor ei.

Tocmai fusese adus în sală și, flancat de avocatul lui și de un polițist, stătea acum cu fața spre masa judecătorului. Grefierul tribunalului și un inspector guvernamental verificau, între timp, detectorul de minciuni aflat lângă scaunul rezervat martorilor. În cele din urmă, inspectorul își apăsă degetul mare, amprenta lui făcând oficiu de sigiliu, certificând astfel că aparatul funcționa conform normelor legale. Urmă o clipă de așteptare încordată.

Nu fără oarecare rușine mi-am dat seama că, asemenea celor mai mulți, habar n-aveam cum funcționa un detector de minciuni. Era pentru mine un simplu obiect, la fel de obișnuit ca mașinile sau videofoanele. Atunci când mă pregăteam să mă aplec spre Micky pentru a-i cere lămuriri, ușa dinspre încăperea judecătorului se deschise și am fost nevoiți să ne ridicăm în picioare.

Judecătorul era o femeie între două vârste – să fi avut vreo șaptezeci și cinci de ani – și purta roba de doctor în sociologie criminală. Își luă locul în primire, ne făcu semn cu capul să ne așezăm și apucă formularul care rezuma obiectul procesului.

— Specia umană cheamă în judecată pe numitul Hugues Castle, rosti ea sever. Acuzatul e de față?

M-am înfiorat. Noțiunea era cumplită: întreaga specie umană împotriva unui singur individ?

Grefierul se ridică:

— Da, e de față.

— Dați vă rog citire actului de acuzare.

— Acuzarea, începu grefierul întorcându-se către Castle, susține că Hugues Castle s-a aflat în ziua de 4 martie anul curent în calitate de pasager la bordul rachetei-expres transatlantice cu numărul 191905 și că aproximativ la ora 1.15 a plasat peste gura și nasul lui Roald Savage Vincent, funcționar al biroului pentru Relații Culturale, un organism provenind de pe a treia planetă a lui Sigma din Săgetătorul, și anume un *dokeri* pseudoaminoid mutant, știind bine că o asemenea faptă poate pricinui moartea.

Urmă apoi audierea mărturiilor înregistrate de Micky, de steward și de mine la sosirea pe rachetoport. Pe rând, fiecare dintre noi am fost chemați în fața detectorului de minciuni pentru a certifica exactitatea înregistrărilor. Confirmând că el fusese cel care luase depozițiile, sergentul de poliție a descris apoi cum i-a cercetat pe pasageri și a descoperit că vinovatul era Castle. Vorbea cu glas limpede și monoton; nicio clipă acul detectorului nu se urni dincolo de linia despărțind adevărul de minciună.

Faptul era astfel stabilit. Rămânea să se hotărască dacă acuzatul săvârșise conștient sau nu tentativa de ucidere. În timp ce grefierul

îl conducea pe Castle spre scaunul rezervat martorilor, judecătoarea interveni pentru prima dată.

— Donald!

— Da, Mrs. Gladshaw? întrebă grefierul, întorcându-se.

— Dă, te rog, hârtia asta avocatului apărării, zise ea întinzându-i un document împăturit. Poliția mi-a cerut să pun câteva întrebări neformulate în audierile prealabile.

Le consider legale, dar aș dori să am și încuviințarea avocatului.

Un murmur de surprindere străbătu sala tribunalului. Aruncând o nouă privire spre băncile rezervate publicului am văzut că femeia palidă plângea în batistă. Lacrimile o îmbătrâneau și mi-am spus că, în definitiv, putea fi chiar mama lui Castle.

Avocatul se ridică pentru a restitui grefierului documentul. Avea o misiune ingrată, tot ce putea face fiind să invoce circumstanțe atenuante.

— Apărarea e de acord cu întrebările.

— Mulțumesc. Și acum, Mr. Castle…

Foarte politicoasă, judecătoarea puse întrebările. Castle răspundea cu glas stins, abia auzit. Da, era de așteptat ca parazitul să blocheze căile respiratorii. Da, un om împiedicat să respire trebuia să moară. Da, săvârșind fapta fusese conștient de toate astea.

Nu izbuteam să-l urăsc. Îmi făcea mai degrabă milă. O făptură cu un orizont atât de îngust și de deformat nu putea fi decât o jumătate de om, un nenorocit.

Fără veste, judecătoarea întrebă:

— Aveai de gând să-l ucizi pe Roald Vincent?

Publicul se aștepta să recunoască. Dar, resemnat, Castle spuse:

— Nu.

Acul detectorului de minciuni rămase în zona ADEVĂR. Un murmur de nedumerire se ridică din sală.

— Nu cumva victima trebuia să fie Miguel Torres, pe care-l vezi acum pe banca martorilor, lângă sergentul de poliție?

Fără a se obosi să-si înalțe privirile, Castle șopti:

— Da.

Avocatul apărării se ridică.

— Aș dori să amintesc respectuos curții că asemenea întrebări se referă la fapte care fac obiectul unei anchete supuse secretului judiciar.

— Mulțumesc, spuse judecătoarea. N-am de gând să merg mai departe.

Am băgat de seamă că, pentru prima oară, atenția lui Micky fusese stârnită. Pricina era evidentă, nu voia ca stellarienii să afle înainte de vreme că descoperisem legătura lor cu *Liga*. Dar cele spuse până acum părură să-l mulțumească, așa că-și urmă lectura.

Avocatul apărării se ridică pentru a-și rosti pledoaria, și făcu tot ce putu. Zugrăvi tabloul întunecat al unei copilării nefericite și al persecuțiilor la care acuzatul fusese supus din partea unei societăți nemiloase. Nu prea era convingător, dar apărarea trebuia să-și spună cuvântul înainte de rostirea sentinței.

Judecătoarea asculta cu atenție. Nu și publicul. Bănuiam ce-l frământă, faptul că nici o singură dată în cursul procesului nu se pusese problema mobilului care-i împinsese pe Castle să comită încercarea de asasinat.

Speram că nimeni nu va fi destul de perspicace pentru a ghici adevărul.

În cele din urmă, judecătoarea i se adresă lui Castle cu politețea pe care i-o arătase în tot cursul după-amiezii.

— Mr. Castle, considerăm dovedit faptul că ați comis crima de care sunteți acuzat. Considerăm de asemenea că ați cunoscut consecințele probabile, după cum ați știut că o acțiune tinzând să provoace moartea cuiva constituie un delict denumit omor, care atrage după sine pedepse de notorietate publică. În conformitate cu codul penal modern, cel ce săvârșește actul pe care l-ați săvârșit e considerat a nu fi în posesia facultăților sale mintale și, pentru a ocroti societatea, s-a prevăzut un tratament peste care nu pot trece.

În următoarele cincisprezece zile aveți dreptul să faceți apel împotriva felului în care s-a desfășurat acest proces. Aveți dreptul să cereți, parțial sau în totalitate, verificarea ele către un calculator a dovezilor aduse împotriva dumneavoastră, pentru a încerca să demonstrați că justiția nu a fost respectată. În caz contrar, curtea hotărăște să fiți supus unei forme de psihoterapie care, după opinia

unui medic specialist ortopsihic, vă va face în viitor incapabil de săvârșirea unei asemenea crime.

Judecătoarea își împinse îndărăt fotoliul.

— Ridic ședința. Vă doresc o după-amiază plăcută.

Femeia palidă din primul rând de scaune rezervat publicului își pierdu cunoștința și se prăbuși.

***

— Inspectorul ăsta al tău, Klabund, e un tip tare dibaci, zise Micky în timp ce părăseam tribunalul.

— Și avocatul apărării s-a arătat foarte dispus să coopereze.

— Da. Mă întrebam cum vor izbuti să țină *Liga* în afara dezbaterilor. Pe urmă mi-am dat seama că situația era cât se poate de limpede, dăduseră în judecată un om, și nu o organizație sau un punct de vedere. Un proces modern e într-adevăr de o simplitate admirabilă, nu găsești?

— Ar fi încă și mai simplu, i-am replicat malițios, dacă oamenii n-ar fi atât de complicați.

Începu să râdă.

— De zece mii de ani jinduind după dreptatea absolută. Numai citirea gândurilor ar putea face ca aplicarea legii să fie încă mai rapidă și mai precisă decât e azi. Altminteri, nu văd cum ar putea fi ameliorată procedura actuală.

— Dacă *tu* nu vezi, nu face să-mi mai pierd vremea. Dar, fiindcă veni vorba de citirea gândurilor, în sala tribunalului mi-am dat seama că habar n-am cum funcționează un detector de minciuni. De pe vremea când eram un băietan am rămas cu ideea vagă că e un fel de telepatie mecanică. Și, cum de vreo sută de ani întregul nostru sistem juridic se bazează pe detectorul ăsta, cred că a sosit momentul să mă pun și eu la curent.

— Bineînțeles, nici vorbă de telepatie! Stai să-mi aduc aminte… am cunoscut la Cambridge o fată care studia sociologia criminală și care mi-a spus câte ceva… Ah! Asta-i! Detectoarele măsoară gradul de congruență dintre amintirile evocate și cuvintele rostite. Pentru a spune o minciună e nevoie de un efort suplimentar. Sigur, verdictul aparatelor nu e fără greș, cineva poate comite o eroare cu cele mai bune intenții sau se poate afla sub comandă posthipnotică. Dar

psihologia modernă e în măsură să determine, chiar înaintea procesului, dacă un martor știe într-adevăr despre ce vorbește. E mai bine ca pe vremuri, Roald, mai spuse el înălțându-și capul. A fost un timp când pentru fiecare articol din cod exista, într-o țară străină sau chiar în țara respectivă, un altul care-l contrazicea. Citește despre asta în cărțile de istorie, când ai vreme, și ai să vezi cât suntem de fericiți. Te întorci la birou?

M-am uitat la ceas.

— Cred că da. Mai apuc să rezolv câte ceva până la sfârșitul programului.

20

Cu toate astea, ajungând la B.R.C. nu m-am apucat îndată de treabă. Am chemat mai întâi C.P.E.T.-ul ca să aflu ce se mai întâmplă cu tau-cetienii. N-am putut da de bin Ishmael, dar am stat de vorbă cu Gobind, șeful laboratorului. Deși cearcănele negre de sub ochii lui mărturiseau încordarea în care mai era nevoit să lucreze, părea fericit.

— Patru din cinci sunt acum pe picioare. Doctorul bin Ishmael crede că au acceptat povestea accidentului provocat din neglijență, iar Shvast n-a spus nimic din care să rezulte că ar avea îndoieli. De fapt, în seara asta ne-am propus să le înscenăm o mică reprezentație: inginerul de la atmosferizare aflat pe lista transferurilor va fi „concediat” în condiții cât mai umilitoare. Vroazh ținea să i se aplice o pedeapsă cam barbară, dar Shvast a obiectat că asta ne-ar putea face să ne îndoim de gradul lor de civilizație și l-a convins să accepte propunerea noastră. Cred că nu trebuie să ne mai așteptăm la greutăți din partea lor.

— Bravo! am exclamat ușurat și aș fi pus capăt discuției dacă nu mi-ar fi făcut semn să mai aștept.

— Spune, n-am putea cumva scăpa de poliție?

— Nu prea înțeleg, am răspuns.

— Mișună unde vrei și unde nu vrei. E ceva în legătură cu tripla anchetă pe care o conduce Klabund. Îi iau la întrebări pe toți câți au știut că tau-cetienii urmau să fie găzduiți în blocul G și ne fac să pierdem o groază de vreme. N-ar putea să-i domolească cineva din partea biroului? Cu cine să vorbesc?

— Încercați cu Tinescu, am spus. Sau poate cu Indowegiatuk…

— Babornița aia arțăgoasă? Ține cu poliția… Oricum, mulțumesc. Poate tot cu Tinescu…

Imaginea lui pieri de pe ecran. Am luat un dosar care aștepta cam de mult, dar nu mă puteam concentra. Din nou, un gând, nelămurit nu-mi dădea pace, de această dată nu sâcâitoarea întrebare pusă ieri de Klabund, ci ceva și mai important.

Hotărât să-i dau de rost cu orice preț, am închis ochii, m-am lăsat pe spate în fotoliu și am luat tot felul de factori la rând. Superioritatea tehnică a stellarienilor… Martin van Hoff… *Algenib*… tau-cetienii… Kay…

Nu, toate astea mă duceau prea departe. M-am întors îndărăt.

Și deodată…

Fără să mai văd nimic, am înțepenit în fotoliu, deși țineam acum ochii larg deschiși. Era o teorie fantastică, dar rudimentarele mele cunoștințe tehnice nu-mi îngăduiau s-o consider imposibilă. Te pomenești că era chiar preferabil, cineva cu o pregătire tehnică mai adecvată ar fi înlăturat-o, poate, din capul locului.

Am pus mâna pe videofon.

— Dă-mi legătura cu inspectorul Klabund. Cu prioritate.

Din fericire, era în biroul lui. Din nefericire, nu dorea să fie deranjat: ecranul se înroși cât timp cererea mea prioritară neutraliza circuitul care ar fi trebuit să înregistreze chemările.

— Ce s-a întâmplat, Mr. Vincent? strigă Klabund ivindu-se pe ecran și privindu-mă crunt. Sunt ocupat până peste cap.

— Mi-a venit o idee, am spus. Mai ai bucata de conductă avariată cu prilejul atacului împotriva tau-cetienilor?

— Sigur că da. E în laboratoarele noastre.

— Aș vrea să verifici partea opusă celei dinspre zid. Cred că ai să găsești acolo o altă gaură, chiar în dreptul celei dintâi.

Klabund arăta mai mult decât plictisit.

— Mr. Vincent, o asemenea gaură nu există. Am fi observat-o. Am poruncit să se examineze conducta, și a fost examinată, am văzut eu însumi raportul. Are o singură gaură.

— S-a făcut și un examen microscopic?

Ca să se caute o gaură? La ce bun? Crezi că o spărtură de șapte centimetri nu-i de ajuns?

Am clătinat din cap.

— Spune-le cercetătorilor dumitale să se mai uite o dată… și să caute o gaură care nu poate fi văzută cu ochiul liber.

— Și, dacă ar descoperi-o, asta ce-ar dovedi?

— Ar fi gaura făcută de proiectilul care a spart conducta. Probabil, un glonț.

Klabund trase adânc aerul în piept.

— Mr. Vincent, nu știu cât ești de ocupat. În ce mă privește, sunt prins într-o anchetă amplă și foarte complexă, iar superiorii nu-mi lasă o clipă de răgaz și-mi cer rezultate. N-ai vrea să-mi eliberezi videofonul?

Am șovăit atât cât să pot cântări în minte două elemente. Primul dacă eram convins de cele ce spuneam. Hotărât, eram.

Al doilea comporta compararea a două scări ierarhice. Klabund era inspector și deasupra lui se aflau superintendentul, comisarul, ministrul Justiției. Ca adjunct al lui Tinescu, superiorii mei erau directorul biroului, apoi ministrul Afacerilor Extraterestre. Klabund și cu mine eram amândoi funcționari guvernamentali, dar mă aflam cu o treaptă mai aproape de vârf.

— Cum dorești, inspectore Klabund, am spus atunci, nu uita însă că îți sunt superior în grad. Ca atare, îți poruncesc să examinezi conducta pentru a vedea dacă nu comportă o gaură de felul celei pe care ți-am descris-o.

Pe fața inspectorului se întipări expresia unei furii mai sălbatice decât îmi fusese vreodată dat să văd. A întrerupt convorbirea cu un gest ce semăna cu căderea cuțitului unei ghilotine și am început îndată să-mi fac sânge rău. Dar era prea târziu, convorbirea fusese cu siguranță înregistrată și, dacă se dovedea că făcusem uz de autoritate fără vreun motiv întemeiat, punându-l pe Klabund să piardă de pomană un timp prețios, lucrul cel mai puțin grav la care mă puteam aștepta era o săpuneală zdravănă.

Am trecut prin toate chinurile așteptând preț de un sfert de ceas. Când semnalul videofonului a răsunat, în cele din urmă, mi-a venit să-l binecuvântez. Era, poate, Patricia; mă anunțase că zboară în seara asta până în Alaska să-și viziteze sora măritată acolo și-mi făgăduise să-și ia rămas-bun înainte de a porni spre rachetoport.

Dar nu era ea. Ci Klabund, atât de cumințit, încât mi s-a luat o piatră de pe inimă.

— Trebuie să-ți cer iertare, spuse el fără altă introducere. Am trimis vorbă la laborator și au găsit gaura. Nici măcar nu e microscopică, are un diametru de aproape un milimetru. Un idiot oarecare și-o fi dat cu părerea că, fiind atât de mică, nu merita nicio

atenție. Examenul a dovedit acum că arată totuși întocmai ca gaura pe care ar putea s-o pricinuiască un glonț în miniatură. Dar, pe toată galaxia, cum ai știut că trebuie să fie acolo?

Mi-am învins bucuria și, amintindu-mi să-i cer punerea în funcțiune a sistemului de bruiaj, l-am liniștit:

— Cred că specialiștii dumitale n-au nicio vină, inspectore. Căutam originea unui orificiu de vreo șapte centimetri, nu-i așa? Or, cum au eliminat explozivele convenționale și atomice, au trecut peste eventuala legătură cu o asemenea gaură miniaturală.

— Dar parcă vorbeai de un proiectil! În cazul ăsta va trebui să ne întoarcem din nou la o armă atomică…

— Nu, nu-i nevoie, l-am întrerupt. Și, nu fără oarecare mândrie, mi-am lansat bomba: A fost un glonț de materie condensată.

— Mr. Vincent, credeam că te ocupi de cercetări sociologice, nu tehnice. Dacă am auzit de existența materiei condensate, se vorbea de ea doar ca o posibilitate teoretică și nu știu să fi fost realizată.

— Ascultă ce-ți spun. Știi că nava care i-a adus pe tau-cetieni a fost construită pe Stellaris? Bun. Mi s-a comunicat în mod neoficial… (bună formulă pentru a înfățișa speculațiile lui Martin van Hoff, mi-am spus)… că inovația revoluționară implicată în construirea astronavei constă în posibilitatea manipulării directe a orbitelor electronilor.

Dacă poți face una ca asta, poți să și concentrezi materia. Consultă-ți specialiștii în balistică: vor fi probabil de acord că un glonț având o inerție atât de mare în raport cu volumul trebuie să posede o precizie extraordinară, chiar pe distanțe foarte mari. După părerea mea, s-a prevăzut dilatarea lui până la dimensiunea normală în momentul atingerii peretelui opus conductei. Mai mult, trebuie să fi fost alcătuit dintr-un compus volatil, menit să se piardă în gazul țâșnit prin spărtură, poate o substanță solubilă în clor, dar nu în aerul obișnuit. Ceea ce explică de ce detectivii n-au găsit nicio urmă.

În sfârșit, încă ceva, coroborând cele supse: stellarienii sunt în legătură cu Liga. Pe câte știm, asemenea gloanțe nu pot fi produse decât pe Stellaris.

Klabund părea acum aproape fericit.

— Mr. Vincent îți sunt pe veci recunoscător. Căutarea unui anumit tip de armă e o treabă mult mai concretă decât anchetarea asupra afluenței de fonduri sau a metodelor de propagandă, la care ne-am mărginit până acum. Regret că, adineauri, mi-am ieșit din fire.

— Și eu, că am făcut uz de autoritate.

— O, înțeleg, ești la fel de nervos ca și mine. Iar faptul că s-a atentat la viața dumitale nu e de natură să ușureze situația… Dar, fiindcă veni vorba (aruncă o privire în afara ecranului și zâmbi crispat), am dat de cel care i-a furnizat lui Castle parazitul.

— Asta zic și eu promptitudine! Cine e?

— Unul dintre asistenții Facultății de Medicină din Cambridge. Îl cheamă Aristide Scarlatti și se ocupă de biochimie extraterestră. Când l-am arestat, lucra la un nou proiect vizându-l pe unul dintre prietenii dumitale, care se află acum la mine. De asta nu voiam să fiu deranjat. E vorba de Anovel!

Întoarse obiectivul aparatului și l-am văzut pe regulian, cocoțat pe un scaun înalt; picioarele ciudate îi atârnau în gol. M-a salutat înclinându-și capul și coama aurie i s-a unduit.

— Păcat de Scarlatti, a spus, e un om strălucit, dar cu mintea îngrozitor de încâlcită. E patologic convins că imunitatea mea la tot ce pune viața oamenilor în primejdie constituie o insultă la adresa întregii sale specii. Mă miră că o asemenea psihoză n-a fost descoperită mai devreme.

Klabund se ivi din nou pe ecran, fără a-și ascunde neliniștea.

— Teamă mi-e că lucrurile stau într-adevăr așa. Se pare că Scarlatti încerca prin toate mijloacele să… cum să zic… străpungă respectiva imunitate.

— Vrei să spui că se străduia să găsească un mijloc de a-l ucide pe Anovel?

Mi s-a făcut negru înaintea ochilor. Asemenea lucruri ne populau coșmarurile la B.R.C.

— Spus pe șleau, da. Din fericire, Anovel dă dovadă de multă înțelegere.

— Transmite-i că responsabilul de pe nava-zoo are să înceapă să-l privească drept un pensionar primejdios, am încercat să glumesc. Și

întreabă-l dacă nu vrea să vină diseară pe la mine, în caz că e liber.

Klabund transmise mesajul, apoi întoarse obiectivul camerei și Anovel se ivi pe ecran.

— Cu plăcere, spuse el. Vrei să-mi dai adresa?

I-am dat-o, propunându-i să vină pe la ora 20, apoi am apăsat cu o mână cam tremurătoare clapa care întrerupea contactul. După care l-am chemat pe Tinescu pentru a-i comunica noua știre îngrozitoare. O și aflase.

— Neplăcută poveste, recunoscu el. Bine că a fost vorba de Anovel, și nu de o ființă mai vulnerabilă.

— Cam slabă consolare, i-am replicat. Dar, întâi și întâi, ce caută un simpatizant al Ligii într-o secție de biologie extraterestră? încearcă să dea o bază științifică urii de specie?

— Poate, spuse Tinescu aruncând o privire spre ceasul de perete, care nu intra în cadranul ecranului. Dar nu-ți bate capul cu asta, Roald. Am discutat și cu Indowegiatuk și am ajuns la concluzia că, răul fiind făcut, nu ne mai putem bizui decât pe înțelegerea lui Anovel.

— Părea mai degrabă amuzat decât neliniștit, am încuviințat. Dar e greu de ghicit ce gândesc creaturile astea... Oricum, am făcut primul lucru care mi-a trecut prin minte, l-am invitat diseară la mine.

— Ce s-o fi întâmplat cu femeia care-ți monopolizase toate serile? mormăi Tinescu.

Am râs cam în silă:

— Cine?... Ah, Patricia. A plecat să-și vadă sora din Alaska.

— Presupuneam existența unui motiv ca să ai o seară liberă. Bine, vezi ce faci cu Anovel, deși n-aștept mare lucru de la întâlnirea asta.

— Nici eu, am răspuns încruntându-mă. Recunosc că regulienii mă îngrijorează. Mă fac să cred că noi ar trebui să călătorim cu nave-zoo d-ale lor.

— De acord. Cu fantastica lor putere de adaptare, par făcuți la comandă pentru colonizarea interstelară. Dar acum trebuie să plec... încă un dineu cu ministrul, în seara asta, oftă el lugubru înainte de a întrerupe contactul.

21

— O invitație la ora 20 e ambiguă, spuse Anovel oarecum mustrător. Cu o oră mai devreme, ești sigur că ai fost poftit la masă. Cu o oră mai târziu, știi că trebuie să cinezi înainte de vizită. Necunoscând prea bine eticheta pământeană și gândindu-mă că-ți va fi poate greu să găsești o alimentație potrivită pentru mine, mi-am îngăduit s-o aduc chiar eu. Sper să nu fi contravenit codului bunelor maniere.

— Deloc, i-am răspuns. Dar nu mi-ar fi fost greu să te hrănesc pentru că mă gândeam să-ți comand masa la C.P.E.T. Iată unul dintre avantajele de a lucra la B.R.C…

— Te invidiază mulți pentru avantajele astea? întrebă Anovel cu ironie înclinându-și capul prelung, și m-am străduit să râd.

Îl urmăream cu interes în timp ce-și rânduia pe masă felurile de mâncare: un soi de sandviciuri cafenii de consistența unor biscuiți uscați, făcuți dintr-o materie semănând cu sticla și umplute cu un fel de cremă, tot atât de aurie cum îi era coama; un fruct sferic, cu coaja albă și groasă stropită de pete negre, pe care-l tăie cu grijă în sferturi, presărând apoi peste ele fluorură de sodiu; în sfârșit, un castronaș cu un lichid verde închis, de consistența mercurului.

— Spune-mi, l-am întrebat, masa în comun are la voi vreo funcție socială? Pe Săgetătorul și pe Ophiucus am aflat că e așa.

— Din câte știu, luarea meselor în comun constituie o caracteristică a tuturor speciilor evoluate. Îmi amintesc că pe planeta mea am discutat despre asta cu cineva dintr-o echipă de observare de pe Pământ, care sugera că obiceiul provine din faptul că, într-o societate primitivă, alimentele sunt deosebit de prețioase. Din clipa în care încep să fie împărțite, și nu ascunse, se face primul pas către o societate organizată, în care principiul cooperării devine indispensabil.

— E plauzibil, am încuviințat. În cazul nostru, s-ar putea ca procesul să fi început în cadrul relațiilor stabilite în sânul familiei vreunui vânător. Pe Sigma din Săgetătorul a fost vorba de relațiile

dintre cele două sexe, care se consacrau unul agriculturii și celălalt creșteri vitelor.

— Fără îndoială, zise Anovel prinzând cu o ciudată mișcare a buzei inferioare un filament de cremă galbenă prelins din primul său sandvici. M-am întrebat uneori dacă o specie a cărei hrană ar fi automat asigurată ar putea ajunge la civilizație, să zicem o specie alimentată cu energie solară sau cu gaze active. Aș fi îndemnat să cred că nu, așa cum s-a întâmplat cu plantele voastre… sau că, dacă lucrul ar fi posibil, o asemenea civilizație s-ar întemeia pe mobiluri atât de ininteligibile pentru noi încât nici n-am recunoaște-o ca atare.

Am rămas o clipă tăcut. Înaintea sosirii lui Anovel fusesem pe punctul de a regreta invitația lansată în pripă, acum însă, descoperind cât de plăcută era tovărășia lui, începeam să mă bucur. Fericiți, am stat de vorbă cam o oră și jumătate. Menționarea „mobilurilor ininteligibile" mă întoarse totuși la intenția mea inițială, de a sonda reacția extraterestrului față de comportarea îngrozitoare a lui Scarlatti. Mă mai gândeam la asta, când, părând să nu întâmpine nicio dificultate din pricină că vorbea cu gura plină, el spuse din nou:

— Bineînțeles, s-ar putea ca hrana să nu constituie simbolul esențial. E un factor comun de care suntem siguri, dar mi s-a spus că ați cunoscut pe planeta voastră societăți cu un nivel cultural destul de ridicat, deși cooperarea dintre membrii lor era minimă.

Mi-am amintit de cursurile de sociologie de pe vremea când mai eram la universitate și de munca de pionierat a antropologilor din secolul XX.

— Te gândești la o societate de tip Dobu, ai cărei membri erau bolnăvicios de bănuitori în privința relațiilor reciproce?

— Da, la ea mă gândeam. (își muie buzele flexibile în lichidul verde și bău cu delicatețe.) Asemenea atitudini nu se mai întâlnesc, cel puțin la nivel colectiv, deși mă tem că supraviețuiesc la indivizi ca Aristide Scarlatti, pe care l-am cunoscut prea puțin, fără să regret că nu l-am întâlnit mai des.

— Îl consideri… ca să zic așa… nereprezentativ? am îndrăznit, plin de speranță.

— Dacă n-ar fi așa, n-ați putea suporta povara propriei voastre tehnologii, nu crezi? Consider drept un truism al psihologiei terestre faptul că maniacii nu contribuie la dezvoltarea societății, pentru că nu se pot uni: nu sunt în stare să comunice îndeajuns. Într-un anumit sens, Scarlatti e nebun, și cred că ești de aceeași părere. Lealitatea față de propria ta specie e un sentiment lăudabil, dar ea devine nebunie curată când face apel la un drept divin și o supremație intrinsecă.

Părea trist și totodată distanțat clinic, asemeni unui medic dezamăgit de slabele progrese înregistrate de un bolnav mintal. Dar cum să-mi dau seama dacă tonul și comportarea îi oglindeau adevăratele sentimente?

Pentru a doua oară în cursul aceleiași zile m-am întrebat de ce nu călătoream noi în nave-zoo de proveniență reguliană. Semenii lui Anovel păreau să posede toate însușirile spirituale necesare inventării călătoriei spațiale: interes față de alte planete și specii, inteligență ascuțită, astronomie și astrofizica bine puse la punct, pentru a nu mai pomeni de o calificare fizică, unică în felul ei. Și, cu toate astea, se mulțumeau să profite de avantajele monopolului terestru asupra zborurilor interstelare, îngăduind pe planeta lor prezența misiunilor noastre de observare.

Explicația oficială pe care o găsisem pentru a considera normală o atare situație era că nu trebuia să judecăm în termeni antropomorfi. Țelurile și idealurile regulienilor se puteau deosebi în mod fundamental de ale noastre; era cu putință să-i fi caracterizat eronat, datorită unor deficiențe de traducere. Consideram drept o certitudine faptul că zborul interstelar reprezenta ținta finală a unui anumit tip de civilizație, ca a noastră și a tau-cetienilor. Dar regulienii constituiau o excepție, deși îndeplineau majoritatea condițiilor pentru descoperirea călătoriilor în spațiu. Nimeni nu putea pretinde că nu atinseseră stadiul cuvenit, civilizația lor avea un caracter *finisat*, simplu și perfect stabil.

Poate că, dintr-un motiv sau altul, călătoria în spațiu nu-i interesa.

încheiat și eu masa luând, din fructieră, o prună. Anovel mâncase tot ce adusese, nelăsând nici resturi, nici firimituri. Și în timp ce

suceam pe toate fețele fructul de formă ovulară, Anovel atacă direct subiectul pe care îl tot amânasem de când intrase pe ușă.

— Iartă-mă, Roald, dar specia mea obișnuiește să vorbească pe șleau. Am impresia că te frământă ceva și amâni să deschizi vorba, de teamă să nu mă jignești. Te asigur că am să-ți răspund cât mai obiectiv la orice întrebare.

I-am zâmbit cam cu stinghereală.

— Nu se poate spune că nu ne cunoști psihologia! Tare aș vrea s-o înțeleg și eu pe a voastră... Ei bine, mă întrebam ce ai simțit într-adevăr față de Scarlatti și planul lui.

— Dispreț, răspunse el schițând un fel de zâmbet, prins ciudat sub nasul lung și albastru. E jignitor, dar din păcate adevărat. Nu port totuși pică speciei voastre... Faceți un efort remarcabil pentru a vă adapta la contactul cu alte specii și un incident izolat e lipsit de însemnătate.

Se plecă primejdios de tare pe scaun, întinzându-se ca un om care-și dezmorțește mușchii.

— Când ești invulnerabil, mai spuse, îți poți îngădui o oarecare nepăsare față de asemenea incidente.

Am propus să ne ridicăm de la masă – mișcarea pe care o făcuse arăta că nu se simțea prea bine pe scaun – și am vrut să pun o bandă cu muzică, apoi mi-am spus însă că era un pretext inutil pentru a trage de timp. Anovel părea dispus să stea de vorbă și trebuia să profit de împrejurare.

Am renunțat la bandă și m-am afundat într-un fotoliu. S-a așezat pe jos, în fața mea.

— Faptul că înțelegi atât de bine mecanismul gândurilor noastre... provine oare dintr-o similitudine a intelectului? Sau sunteți înzestrați cu o empatie care vă îngăduie să vă puneți în locul nostru?

— Ia te uită! De luni de zile, de când sunt pe Pământ, am cutreierat o mulțime de laboratoare de cercetare; mai înainte, acasă, am fost studiat de una dintre misiunile voastre... și o asemenea întrebare mi se pune totuși pentru întâia dată. Zâmbi din nou, la fel de ciudat, înainte de a urma: Poate că specia voastră preferă să ajungă singură la un punct de vedere. Dar ți-l voi împărtăși pe al

meu, care valorează cât valorează, chiar dacă vei ajunge cândva la un punct de vedere propriu, mai adecvat felului dumitale de a gândi.

M-ai întrebat dacă intelectul nostru se apropie de intelectul vostru… Da și nu. Există o deosebire, mai puțin de calitate cât de cantitate. Să vedem dacă sunt în stare să ilustrez ce vreau să spun cu un exemplu din propria voastră istorie… Pentru prima dată șovăi, apoi reluă: Cred că am găsit o paralelă potrivită. Prin ce te deosebești de un sălbatic pre-tehnic, de acum zece mii de ani? În primul rând, printr-o schimbare de optică. Atunci când se ivește într-o societate primitivă, un geniu inventează arcul, roata și oala de lut. Între timp, deși nu s-a produs nicio evoluție fizică substanțială, perspectivele s-au schimbat radical. Sălbaticul a băgat de seamă că săgeata bate mai departe decât sulița; în consecință, e mai bună pentru vânătoare. Pus în aceeași situație, dumneata te-ai gândi la cinetică, la pârghie, la conservarea energiei, ducând abstractizarea până la principii generale foarte cuprinzătoare. Cu toate astea, sunteți și unul și altul ființe umane, în principiu la fel de înzestrate la naștere. Pentru a folosi o metaforă, mintea dumitale a dobândit o nouă dimensiune.

în sfârșit, dacă la mintea de acum ai adăuga încă o dimensiune, ai obține iarăși ceva deosebit.

— Voi, regulienii… posedați această dimensiune suplimentară?

Stăteam ca pe ace. Era o informație inedită și dată într-un mod atât de direct, încât nu știam ce să cred. Anovel scutură din cap, făcând să-i unduie coama.

— Ți-am spus că deosebirea dintre speciile noastre e mai ales de ordin cantitativ. De-abia când vom ajunge la stadiul următor îi vom putea determina natura. Deocamdată ne mulțumim să recunoaștem că există.

Bâjbâind, am spus:

— Cam așa cum s-a trecut de la alchimie la chimie? Aveți dovezi conform cărora ar exista un principiu general fundamental, dar nu știți încă să vă organizați experiențele în așa fel încât să-l definiți în mod precis?

— Excelentă comparație! Mi-ar fi plăcut s-o găsesc chiar eu. Dar nu-mi cere să-ți numesc dovezile amintite, mă tem că anglica nu cunoaște termenii necesari.

Am tăcut o vreme. Apoi am întrebat:

— De ce mi-ai spus toate astea, Anovel? Sunt sigur că echipele noastre de pe Regulus nu le-au aflat, deși se află acolo încă dinaintea nașterii mele.

Anovel dădu din umeri lui masivi.

— Voi, oamenii, evitați întrebările directe. Vă mulțumiți să observați și să interpretați. Pentru că vă e pur și simplu frică să aflați cunoștințele pe care nu le puteți asimila. Dar mergeți prea departe: refuzați să acceptați până și indicațiile care v-ar îngădui preluarea respectivelor cunoștințe. O prudență exagerată nu devine oare superstiție?

Se ridică dintr-o singură mișcare și începu să strângă de pe masă tava și farfuriile de care se servise. Dezamăgit, am sărit și eu în picioare, aș fi avut de pus încă o mie de întrebări și, mai ales, una crucială: de ce specia lui nu poseda astronave?

— Chiar trebuie să pleci? am întrebat.

— Ți-am dat destule subiecte de meditație, răspunse el netulburat. Dar, n-avea grijă, mi-a făcut o deosebită plăcere să fim împreună și sper să te pot invita, la rândul meu.

— Ar fi minunat, am spus gândindu-mă la tot ce aș mai fi putut afla.

— Atunci, când poți, treci și caută-mă la C.P.E.T. I-am promis inspectorului Klabund să nu plec până nu-și încheie ancheta asupra accidentului rachetei și o fac cu plăcere: am astfel la dispoziție mai mult timp pentru deplasări și pentru a-i cunoaște pe locuitorii Pământului. Pe de altă parte, responsabilii navei-zoo n-au de ce să se plângă: sunt bine plătiți pentru tot timpul cât rămân aici.

Îmi întinse mâna dreaptă de jos, cea mai plăpândă, și i-am strâns-o cu căldură. Simțeam pentru întâia dată că o ființă extraterestră putea fi o individualitate, iar simțământul era atât de puternic încât începeam să țin într-adevăr la Anovel. Aș fi vrut ca fiecare pământean să aibă prilejul de a întâlni un regulian în intimitate, și

nu doar când devenea punctul central al unei seri. Așa s-ar fi pus capăt unor aberații de felul *Ligii „Stelele pentru Om“!*

De îndată ce plecă, am înregistrat un rezumat al celor ce spusese. Aveam de gând să iau cu mine banda la birou și să i-o trimit lui Tinescu, fără niciun comentariu. Ar fi constituit bomba zilei.

22

Videofonul lansă un semnal. Am ridicat receptorul și fața întunecată a lui Tinescu apăru pe ecran.

— Bună dimineața, am spus încercând să arborez un aer detașat. Ați primit banda pe care v-am trimis-o?

— Am ascultat-o chiar acum. Și văd că avem o nouă problemă.

— Adică?

— Cine dracu-i Anovel?

N-am înțeles nimic. Mirat că nu-și amintea de numele lui, am spus:

— Păi… e regulianul care se afla în racheta accidentată…

— Roald, bagă-ți mințile în cap! Mă crezi tâmpit? Își trecu nerăbdător degetele prin păr și adăugă: Vreau să spun, care e situația lui? Ce autoritate are?

— Nu știu să aibă vreuna, am răspuns neutru.

— Tare aș vrea să fi făcut ce am avut de gând, punându-te să alegi între a trece la relațiile cu extratereștri sau a pleca de la noi… Roald, e cu putință să nu-ți dai seama ce dandana ai stârnit? Și, fără a-mi lăsa răgazul să răspund, se repezi din nou: Ba da, sigur că-ți dai seama, altminteri nu te-ai fi arătat atât de înfumurat pe banda aia! Dar s-o luăm din aproape în aproape, și poate că așa ai să înțelegi. Răsuflă adânc, apoi: Ca s-o luăm de la început, cele spuse de Anovel ți s-au părut cât se poate de simple, nu? Atât de simple încât până și prin drăgălașul dumitale căpșor trebuie să fi fulgerat gândul că echipele noastre de pe Regulus ar fi trebuit să le descopere demult?

— Ei bine, da, mi-am zis că…

— Era de la sine înțeles să dea greș, tot așa cum au dat greș echipele de pe Stellaris, care n-au aflat nimic despre concepția revoluționară a navei *Algenib*. Dar sunt două lucruri diferite, Roald. Pe de o parte, o planetă cu extratereștri pe care nu-i putem înțelege și – chiar dacă nu posedă astronave proprii – indiscutabil superiori nouă pe plan intelectual și fizic, care nu ne-au refuzat niciodată propunerile, dar ne-au ținut întotdeauna politicos la distanță. Pe de altă parte, o lume ai cărei locuitori au făcut tot ce au putut pentru a

ne ascunde anumite informații. Putem demonta secretele stellarienilor bucățică cu bucățică, dar am crezut întotdeauna că regulienii nu ne vor lăsa să aflăm decât ceea ce puteam deduce din propriile noastre observații. Și iată că deodată, pentru întâia oară, din câte știu, un regulian își coboară masca și vorbește unei ființe omenești – nici măcar unui specialist de la relațiile cu extratereștri, ci unei cunoștințe întâmplătoare – despre natura psihologiei lor, despre motivările speciei lor, într-un cuvânt despre tot. Acum înțelegi ce vreau să spun când întreb: cine dracu e Anovel?

Înțelegeam. Și eram furios pe mine însumi că nu pricepusem mai devreme.

— Credeți că-i mai mult decât un simplu turist folosindu-se de nava-zoo ca să viziteze Pământul?

— Mai mult decât un simplu turist? Și Tinescu se învineți și pentru o clipă nu mai putu rosti un singur cuvânt, atât erau de multe cele care i se băteau la gură. Roald, dacă ai fi avut de-a face cu regulienii ai fi știut că nu fac nimic nemotivat. *Niciodată.* Nu vreau să spun că sunt reci și lipsiți de emoții, ci doar că sunt făpturile cele mai raționale pe care le-am întâlnit cândva. Banda pe care ai înregistrat-o… i-am trimis-o lui Indowegiatuk și să nu nu-mi iei în nume de rău dacă te pomenești cu ea pe cap. M-aș fi ocupat cu de asta, dar programul lui Torres îmi ia tot timpul. Și crede-mă, te rog, dacă Anovel ți-a vorbit deschis, n-a făcut-o ca simplu particular dezvoltând teorii personale. Regulienii nu procedează așa. Sub privirile lui acuzatoare, am îngăimat:

— Păi nu m-am pus să-l descos cu tot dinadinsul. Mi-am propus doar să-l las să-mi împărtășească atât cât crede de cuviință și nimic mai mult.

— Da? Toate astea le-ai aflat fără să-l descoși? Mă întreb atunci ce dracu ai învățat de când lucrezi aici!

M-am grăbit să schimb vorba.

— Ați pomenit de programul lui Micky. Cum merge?

— Dacă nu te-ai fi distrat cu prietenul dumitale albastru, ai fi văzut primele rezultate încă ieri-noapte. Am difuzat un documentar important despre *Algenib.* Am rugat o echipă guvernamentală de semanticieni să ne redacteze comentariul și Rattray, directorul

astroportului, a izbutit să-l facă pe unul dintre stellarieni să figureze în reportaj, deși mare lucru n-am scos de la el. Dar a fost un succes răsunător. Publicul s-a simțit, pare-se, însuflețit de un fel de spirit pionieresc prin procură, arătându-se pe de o parte dornic să-i felicite pe stellarieni pentru minunata lor realizare, pe de alta bucuros că efortul a fost făcut de ei, și nu de noi. Dacă suntem în stare s-o ținem tot așa, opinia publică va fi pregătită să înghită hapul chiar înaintea răgazului de 12 luni cerut de Torres.

Și, zvârlindu-mi o ultimă căutătură încruntată, a întrerupt legătura.

M-am gândit pentru câteva minute la tot ce-mi spusese. Ce-și închipuia că reprezintă Anovel? Echivalentul de unul singur al misiunilor noastre de observare? Eram gata să cred că regulienii se puteau bizui pe un individ pentru a face munca unei brigăzi de specialiști pământeni. Dar la vârsta lui – abia a șasea parte din durata medie a vârstei unui regulian – Anovel nu putea fi mai mult decât student.

Pe de altă parte… ne mândream și noi cu geniile noastre. Micky Torres trăise nițel mai mult decât a cincea parte dintr-o viață de om și era, încă de pe când își lua licența, una dintre autoritățile noastre cu privire la evoluția socială de pe Stellaris. Publicase la douăzeci și unu de ani *Chemarea stelelor* și era acum însărcinat *de facto* cu cea mai mare campanie de educație de masă lansată vreodată pe Pământ.

Mi-am spus că, dacă ar fi putut fi pusă la cale, o întâlnire între Anovel și Micky trebuia să însemne o sărbătoare a spiritului.

Videofonul își lansă din nou semnalul, era Patricia. Inima-mi zvâcni de bucurie. Era atât de încântătoare încât îmi venea să plutesc pe fir până la ea și s-o iau în brațe. Dar am văzut că era îmbrăcată de parcă ar fi fost gata să iasă în oraș și că avea un aer încurcat. Am simțit că mi se strânge inima.

— Roald, iubitule, o veste proastă. Trebuie să ne amânăm întâlnirea de diseară…

— Vai de mine, de ce? N-ai fost nici ieri aici și…

— Dragul meu, n-am încotro. Trebuie să mă duc la Centru să lămuresc niște încurcături. Directorul astroportului… cum îi zice…

Rattee?

— Rattray.

— Așa. Prevăzusem pentru seara asta, la ora 20, o ploaie zdravănă peste zona asta și avem un strașnic curent umed, provenit din dreptul plantațiilor de alge din Pacific. Acum intervine Rattray ăsta și ne spune că nici vorbă nu poate fi să plouă în noaptea asta peste astroport, au un mărfar cu minereu care vine de pe asteroizi și vor să-l ajute să aterizeze cât mai repede pentru că un membru al echipajului a făcut o fractură de craniu. Așa că va trebui să organizăm revărsarea a câteva milioane de tone de apă înainte de ora prevăzută. Dacă ieși azi, te sfătuiesc să-ți iei o haină de ploaie.

— Și nu te întorci până diseară?

— Absolut imposibil. Am să ajung acasă târziu, spre dimineață.

— N-ai putea...? Mi-am mușcat limba și m-am silit să râd: Uite-mă gelos și pe munca ta! Atunci să aranjăm măcar pentru mâine seară, neapărat.

— S-a făcut. La aceeași oră? Grozav!

Își țuguie buzele imitând un sărut și pieri de pe ecran.

Abia avusesem răgazul să-mi descarc supărarea prin câteva cuvinte bine simțite și să iau unul dintre dosarele care așteptau în cutia transportorului, când am fost chemat din nou.

De data asta, după cum mă prevenise Tinescu, era Indowegiatuk, cea mai în vârstă dintre așa-zișii adjuncți ai directorului. Dar, în cazul ei, termenul era încă și mai nepotrivit decât în cazul lui Jacky sau al meu: era, de fapt, un fel de șefă pe linia relațiilor cu extratereștri. Se zicea că avea peste o sută de ani, dar nimeni nu era sigur. Arăta de șaptezeci și se zvonea că data nașterii ei fusese ștearsă din toate arhivele pentru ca să poată scăpa de prevederile regulamentului care preciza vârsta de pensionare. Nimeni, de altfel, nu voia s-o piardă; și, deși ar fi putut ocupa o catedră universitară în loc să se retragă cu totul, prefera să rămână în cadrul B.R.C.-ului.

— Roald, băiete, începu ea, am făcut parte din prima misiune de observare pe Regulus, când nici nu te născuseși. Am fost acolo de douăzeci și patru de ori, primele două ca studentă, ultimele trei ca revizoare. N-ai vrea să-mi spui cu ce *drept* ți-a comunicat Anovel

toate informațiile astea, în loc să se adreseze cuiva în stare să deosebească aurul de plumb?

Era limpede că se simțea jignită. Făcea ce făcea s-o ascundă, dar cuvintele îi trădau amărăciunea.

— Îmi pare rău, Indowegiatuk, am spus. Totul s-a petrecut pe neașteptate, în timp ce stăteam de vorbă…

— Înțeleg. Și scopul convorbirii, după câte am aflat, era să-ți dai seama dacă Anovel e supărat pe nenorocitul pe Scarlatti. Așa-i?

— Cam așa, am recunoscut.

— Cu alte cuvinte, ești de părere că oamenii care se ocupă de oaspeții extratereștri nu au competența necesară? Ți-ai închipuit poate că le-a scăpat ceva? Nici nu ți-a trecut probabil prin minte că am organizat o consfătuire pe tema asta, că am examinat cu ajutorul calculatoarelor un număr de ipoteze și că am hotărât, în cele din urmă, că e preferabil să lăsăm lucrurile să se liniștească de la sine!

Fără să-mi îngăduie să plasez un cuvânt, s-a lansat apoi în considerații interesante referitoare la strămoșii mei direcți, continuând cu strămoșii lui Tinescu, de vreme ce nu pusese piciorul în prag interzicându-mi să mă vâr unde nu-mi fierbe oala. Am aflat astfel numele științifice al feluritelor deficiențe mintale congenitale și vreo douăzeci de sinonime pentru tâmpenie.

În cele din urmă s-a oprit brusc la jumătatea unui cuvânt și m-a țintuit cu privirea.

— Cam asta-i ce cred despre tine, spuse ea oftând. În altă ordine de idei, analiștii care se ocupă cu datele sociologice de pe Regulus mi-au transmis că informațiile tale duc la soluționarea rațională a nu mai puțin de douăzeci și trei de ecuații, eliminate până acum ca necorespunzătoare cu faptele observate. Ți-a spus cumva Anovel și că e un *kenekito-madual*?

— Un… ce?

— Pe toate tunetele din galaxie, de ce a trebuit să te aleagă tocmai pe tine? Un *kenekito-madual,* oftă ea din nou, e o expresie intraductibilă care corespunde cu ceea ce am putea numi „purtător de cuvânt guvernamental”. Cei investiți cu un asemenea titlu dețin unele fapte pe care regulienii le numesc *kenekito,* adică „de importanță crucială” și sunt autorizați să le dezvăluie când cred că e

cazul. Acum, pentru întâia oară, ni se divulgă un *kenekito* regulian. Și ce doresc cu disperare să aflu de ce au trimis aici un *madual* la bordul unei nave-zoo în loc să-l atașeze la personalul delegației lor permanente. Roald, creatura asta m-a pus într-o încurcătură cum nu m-a pus nimeni în ultimii cincizeci de ani... Și acum sper că ești mulțumit!

A întrerupt legătura cu un gest care părea să mă trimită direct la dezintegrator.

Poate că ar fi consolat-o să afle că primul dosar pe care l-am scos din cutia transportorului îmi promitea și mie necazuri. Una dintre echipele de observare de pe Viridis semnala că, nu se știa în ce fel, doi inadaptați sociali izbutiseră să treacă testele infailibile destinate candidaților la emigrare. Un bărbat și o femeie, ale căror firi leneșe găseau excesiv ritmul de viață destul de liniștit de pe Pământ, hotărâseră că puteau duce o viață mai ușoară pe Viridis, lume pastorală și submecanizată.

Era o presupunere prea naivă pentru a nu da loc la erori. Când a trebuit să-mi fac stagiul pe teren, am ales planeta Viridis, așteptându-mă să dau acolo peste o societate idilică de felul celei din insulele polineziene de odinioară, cu oameni dormind toată ziua la soare și iubindu-se toată noaptea prin tufișuri. După o oră, două de la aterizare mi-am dat seama cât fusesem de prost și am avut destulă prezență de spirit ca să-mi țin gura. Până la urmă, Viridis nu era Terra, chiar dacă-i semăna binișor. A trebuit să ocolesc plante locale, animale necomestibile, insecte supărătoare și bacterii adaptabile la țesuturile umane, mai mult, datorită lipsei mașinilor, trebuia să muncești mai greu decât pe Pământ pentru o viață cât de cât decentă.

Două elemente contribuiseră la declanșarea crizei minore pe care trebuia s-o rezolv. Întâi, cei doi emigranți nu avuseseră bunul-simț de a accepta realitatea și, refuzând să muncească așa cum munceau toți ceilalți, umblau de colo-colo plângându-se că fuseseră înșelați. În al doilea rând, cineva săvârșise o eroare grosolană, selecționându-i.

Trebuia să-i readucem pe Pământ. În mod gratuit, pentru că, indiferent de planeta pe care s-a născut, orice ființă umană are

dreptul să ceară protecția Pământului. Faptul urma să nemulțumească Ministerul de Finanțe. Trebuia revizuită apoi procedura de selecție a emigranților, ceea ce avea să nemulțumească pe toată lumea. Dacă cei doi mințiseră la recrutare, putea urma un proces și ar fi trebuit să iau legătura cu instanțele judiciare. Oricum, era cazul să poată părăsi Viridis cât mai repede, așadar cu prima navă disponibilă, și trebuia să le rețin două locuri… ia te uită, va fi probabil vorba de nava lui Martin van Hoff, *Mizar*…

Stabilind lista măsurilor care se impuneau, mă gândeam însă, totodată, la altceva. Și mi-am dat seama că-i invidiam parcă pe stellarieni, atât de eficienți în comparație cu noi. Dacă ar trebui să pună la punct o metodă de selectare în vederea emigrării, nu s-ar apuca niciodată s-o cârpească din bucățele, așa cum făcusem noi, ci ar concepe-o pornind le la zero și luându-și toate precauțiile pentru a evita un eșec. Cum aveau de gând să înființeze propriul lor B.R.C., se vor afla în fața unei asemenea necesități…

Ciudat! mi-am spus clătinând din cap. Îmi dădeam seama de schimbările ce se petreceau în mine. Dacă aș fi fost pus să aleg acum o săptămână, aș fi preferat fără șovăire pașnica Viridis lipsită de tehnologia energiei și încăpățânatei Stellaris. Poate că discuțiile cu Micky purtau răspunderea unei asemenea răsturnări a punctelor mele de vedere.

Dacă stellarienii nu i-ar fi descoperit pe tau-cetieni, mi-am spus apoi lăsând să-mi zboare gândurile, și dacă am fi fost puși în situația de a-i contacta noi… presupunând că tau-cetienii și-ar fi construit propriile astronave, și ar fi întâlnit omenirea mai întâi pe Viridis… n-ar fi fost surprinși, continuându-și drumul, să dea pe Pământ de noi, care trăim după criterii cu totul diferite?

De aici rezulta… dar n-aveam timp să cercetez ce anume. Aveam de lucru. Alungând din minte toate speculațiile, m-am concentrat asupra problemei pe care trebuia s-o rezolv.

23

Cu câteva cuvinte înainte de prânz am descoperit unde se greșise: condițiile în vederea obținerii autorizației de emigrare pe Viridis fuseseră revizuite la începutul anului și, când s-a făcut programarea calculatoarelor care operau selecția candidaților, cineva atribuise valori greșite în cazul unei duzini de factori. Era o eroare neintenționată, provenind din ambiguitatea definițiilor verbale pe care viridienii înșiși ni le trimiseseră.

M-am înhămat așadar la treabă și am redactat din nou partea greșită; apoi am fost nevoit să revizuiesc tot ce se referea la ea în volumul compact cuprinzând instrucțiunile pentru personalul care opera selecționarea emigranților. Când am isprăvit, trecuse pauza de prânz și nu apucasem să iau masa.

Căscând, am expediat la calculatoare materialul revizuit pentru a fi verificat și imprimat, apoi am pornit spre cantina de peste drum. Era după ora 14, așa că nu mă așteptam să dau acolo peste vreun cunoscut și, cu atât mai puțin, peste Micky, care-și plimba lingura prin supă făcând totodată însemnări pe un document plin de ecuații complicate.

L-am strigat și a ridicat spre mine o față palidă, cu ochi cercănați.

— Micky, arăți ca o stafie! am exclamat. Cred că n-ai dormit de când ai ajuns aici.

A împins deoparte hârțoagele și mi-a făcut semn să iau loc la masa lui.

— Mă bucur că te văd, a șoptit. Îmi oferi un pretext pentru a întrerupe treaba asta care, oricum, nu-i urgentă. Numai că lucrările au tendința să ne răpească timpul, ca apa care umple nava gata să se scufunde… Dă-i drumul, comandă ce vrei.

Am tresărit. Nu auzisem roțile chelnerului. Alegând felurile de mâncare, am spus:

— Tinescu mi-a povestit că ai început bine.

— Cu chestia de ieri-noapte? Pe dracu, n-a fost decât o mică încercare de forțe, atâta tot. Dar a mers bine. Cei de la astroport au fost alături de noi, mai ales Rattray și supervizorul care a adus

astronava *Algenib* pe Pământ… Susumama. Dar n-a fost nici măcar adevăratul început al programului, deși Tinescu s-a prins în asemenea măsură încât a vrut să se convingă de contrariu. Nu, ca o primă etapă, am hotărât să profităm de prezența tau-cetienilor pentru a face zgomot în jurul felului cum au fost descoperiți. Am avut mult de furcă până să-l conving pe bin Ishmael să ne lase să ne apropiem de ei – se teme în continuare că *Liga* ar putea încerca vreo nouă lovitură –, dar în cele din urmă s-a învoit. Mă tem că va trebui să cam lăsăm în umbră rolul B.R.C.ului, punând în schimb accentul pe dificultățile pe care stellarienii le-au avut de învins pentru a intra în contact cu ei, așadar cam pe linia celor făcute ieri-noapte: îi prezentăm ca pe oamenii care au dus greul și au scos-o cu bine la capăt. După asta… o, nu de idei ducem lipsă, ideile țâșnesc din secundă în secundă și avem de pe acum mai multe decât putem utiliza. Tinescu vrea să înființeze un serviciu special care să se ocupe de toate, dându-i un nume anodin pentru ca nimeni să nu bănuiască nimic. Și mă amenință că mă pune să-l conduc chiar eu.

— Dar cine altul? Ministerul de Finanțe va aloca însă fondurile necesare?

— Glumești? întrebă el lăsându-se pe spate și privindu-mă țintă. Păi Tinescu a și obținut ieri deblocarea primelor două miliarde. Pentru unul de vârsta lui, are mai multă energie și inițiativă decât douăzeci la un loc. Ia ascultă, tresări el deodată, în fond, câți ani are?

— Zău că habar n-am. Nu s-a schimbat de când am început să lucrez în cadrul biroului sau cel puțin nu atât încât să-mi dau seama.

— Era și atunci director?

— Sigur că da. Cred că deține postul de vreo douăzeci și cinci de ani. Am socotit în minte și am adăugat: Să tot aibă optzeci și cinci, nouăzeci de ani…

— Înseamnă că era foarte tânăr când l-au numit, și nu mă miră… trebuie să fi fost un tip cu totul deosebit.

— Nu putea fi chiar atât de tânăr. Înaintea lui s-a făcut o încercare cu unul într-adevăr foarte tânăr, Brown, care avea doar cincizeci și unu de ani. Dar biroul trecea pe atunci printr-o fază proastă, fondurile erau insuficiente și personalul, înnebunit de

volumul de muncă. Mi se pare că Brown a încercat să se sinucidă. Cum e însă vorba de o vreme pe care n-am apucat-o, poate că Indowegiatuk ți-ar putea da mai multe amănunte…

Micky termină supa și trecu la salata pe care chelnerul i-o adusese.

— Știi ce-i curios? Nu ne-am adaptat încă la durata prelungită a vieții. Aud că Indowegiatuk ar fi trebuit să iasă la pensie de ani de zile, pentru că limita de vârstă a fost fixată atunci când media de viață era de nouăzeci sau nouăzeci și cinci de ani. Și sunt încă atâția indivizi activi, productivi, pe care i-am dat de o parte în condiții confortabile și care-și rod unghiile de plictiseală fiindcă n-au apucat să moară de-a binelea.

— Așa e. Și într-o bună zi vom merge chiar mai departe. Nu ne vom mulțumi cu amânarea procesului degenerativ pe care-l numim bătrânețe, ci îi vom opri cursul. Și mă întreb ce se va întâmpla atunci cu societatea de pe Pământ.

— Mi-am pus și eu întrebarea, zise Micky răsucind o foaie de salată în jurul furculiței. Mama tatălui meu a murit la o sută douăzeci și patru de ani. E un exemplu clasic: a făcut totul cu douăzeci de ani mai târziu decât toată lumea. S-a măritat la patruzeci de ani, a făcut copii la cincizeci, iar primul nepot i s-a născut când trecuse de optzeci… Dar, fiindcă veni vorba de vârstă, ești și tu destul de tânăr pentru postul pe care-l deții.

— Și care mă face să îmbătrânesc de două ori mai repede decât alții, am răspuns. Da, fac încă parte din rândurile tineretului. Biroul ține la oamenii ale căror idei nu s-au osificat. Jacky e doar cu patru-cinci ani mai mare decât mine.

— N-au fost nemulțumiri când ai luat-o înaintea altora, mai bătrâni decât tine?

— Cinstit spus, da. Dar Tinescu le-a potolit repede și după șase luni n-au mai existat probleme. De ce te interesează?

— Am cercetat schema organizatorică a biroului ca să găsesc personal pentru noul serviciu pe care Tinescu vrea să-l pun pe picioare, oftă Micky. N-am mai pomenit asemenea harababură, e timpul să se facă ordine printr-o restructurare totală. Înainte de a trece în cadrul biroului trebuie să faci un stagiu pe teren, nu-i așa?

— De cel puțin doi ani, și-i bine să-l și prelungești. Numai cei ce trec de opt ani fac de obicei carieră în rândul misiunilor de observare.

— Păcat! Am pus ochii pe cineva recrutat de curând, dar înseamnă că nu-l pot plasa acolo unde vreau; încă n-a făcut muncă de teren. Tu unde ți-ai făcut stagiul? Pe Viridis?

— Bineînțeles.

— Durata minimă?

— Nu, am stat și pentru o a doua perioadă. Adevărul e că era acolo o fată cu care… (Nu mă mai gândisem de cel puțin cinci ani la Vanella! Și fusese o vreme când însemna pentru mine mai mult decât cariera. Cum te poți schimba…) Dar de ce te interesează toate astea? am întrebat din nou.

— S-a întâmplat să-mi dau seama că, de o sută de ani, ești cel mai tânăr angajat la noi într-un post atât de înalt. Ar fi interesant să afli numele precedentului deținător al recordului… sigur, ținând seama de faptul că oamenii trăiesc azi mai mult.

***

Altceva n-am putut scoate de la Micky. Și convorbirea m-a urmărit toată după-amiaza, nici Micky și nici Anovel neavând obiceiul de a face observații gratuite. Dar nu m-am putut hotărî să cer de la arhivă dosarele personalului, s-ar fi putut întâmpla să caut mai bine de o oră numele predecesorului respectiv.

Ducă-se dracului, cu Micky cu tot! M-am uitat la ceas, era 15.31. Atunci, mutându-mi privirea spre fereastră, m-am întrebat cum se descurcă Patricia cu problemele ei. Amenințători, cenușii, norii se adunau dinspre apus. Până să se usuce atmosfera va trebui să mai treacă o bună bucată de vreme. Ploaia urma să se dezlănțuie curând. *Patricia…*

Hait, din nou, undeva, în creier, glasul care părea să-mi spună: „Știi ceva important, dar nu-ți dai seama ce“.

În mod normal, ar fi trebuit să-l reduc la tăcere. În ajun nu procedasem totuși așa, iar rezultatul fusese spectaculos: am fost în stare să-i dau lecții lui Klabund și, drept urmare, găsiseră gaura din conductă, acolo unde prevăzusem.

Vanitos ca tot omul, mă bucurasem de mica izbândă. Ar fi însemnat prea mult să se repete povestea, dar am închis cu toate astea ochii și m-am concentrat asupra asociațiilor de idei care începeau să prindă contur.

De unde să pornesc? De la seara de joia trecută, pesemne, când, la Demba, Patricia se purtase atât de ciudat. Dar mă străduisem de atâtea ori să-mi revăd amintirile. Mai exista oare un alt unghi de atac?

Ceva ce-i spusesem lui Klabund în afara biroului. Dar în legătură cu ce-i spusesem asta? Ah, da… încerca să descopere cum aflase *Liga* unde fuseseră găzduiți tau-cetienii, la C.P.E.T.

Și, brusc, se făcu lumină.

Am sărit în picioare înăbușind un țipăt și simțind un gol în stomac. Nu era cu putință! Patricia? Nu putea să mă mintă. Nu putea fi supărată pe mine din cauza asta.

Și, totuși, totul se lega. Pe toate nenorocirile, se lega chiar prea bine.

Prăbușindu-mă din nou în fotoliu, priveam pe fereastră fără să văd nimic. La lumina rece a logicii, faptele se așezau una lângă alta, la locul potrivit.

Patricia nu se supărase pentru că plecasem în grabă să-i ajut pe tau-cetieni. Se depărtase de mine când am pomenit de eventualitatea călătoriei la bordul unei nave-zoo. A spus atunci un lucru pe care-l uitasem: *să mă las pipăită și supusă la tot felul de probe de către toate soiurile de…*

Videofonul sunase și zgomotul acoperise ultimul cuvânt. Dar îl puteam reconstitui acum. *Monștri.*

— N-avea importanță că este vorba de ființe înzestrate cu inteligență. Tot ce conta era faptul că aveau patru brațe și că erau albaștri. *Monștri.* Nu spusese chiar ea că se bucură de plecarea lui Anovel, deși fusese atunci oaspetele cel mai prietenos și mai fascinant?

Faptul în sine nu atârna prea greu. Rămăsesem să lucrez în sectorul coloniilor umane, când aș fi putut prelua postul mai dificil al relațiilor cu extratereștri. Poate că simțeam și eu o repulsie instinctivă în fața locuitorilor de pe alte planete? Dar, de curând, cei

afectați de o asemenea repulsie transformaseră o organizație neglijabilă într-o primejdie ucigătoare, *Liga „Stelele pentru Om“*.

Iar Klabund voia să știe cum aflase *Liga* unde fuseseră cazați tau-cetienii.

Eu transmisesem informația.

Mi-am amintit cum fusesem îndrumat la C.P.E.T. Să-l caut pe bin Ishmael în blocul G. Și mi-am amintit cum, la videofon, Patricia întrebase – oh, atât de firesc – dacă-i putea vedea de pe șosea, mergând spre birou. Îi răspunsesem că nu-i putea vedea și pomenisem de blocul G.

Nu, nu putea fi văzuți de pe șosea. Dar puteau fi văzuți prin cătarea unei arme de foc în stare să tragă un glonte neînchipuit de greu, cu diametrul mai mic de un milimetru.

Puteam fi oare sigur că Patricia fusese cea care informase *Liga*? Nu, nu puteam fi absolut sigur. Cu toate astea, îi spusesem unde se aflau tau-cetienii și se zbârlise toată când îi vorbisem de o călătorie spre Regulus, la bordul unei nave-zoo.

Oh, dar era ceva încă și mai grav. Am revăzut scena în minte. Îi propusesem s-o iau cu mine și asta fusese ultima picătură care făcuse să se reverse paharul: atunci îi căzuse masca.

Mirat că nu tremură, am întins mâna spre videofon și am apăsat pe clapă. Fără să mă întorc spre ecran, am spus:

— Fă-mi legătura cu inspectorul Klabund.

24

Ploaia era acum doar la câteva blocuri de noi. Mă simțeam totuși ud și a trecut un timp până să-mi dau seama că eram leoarcă de sudoare.

Chipul lui Klabund se ivi pe ecran. Dădu din cap și primele lui cuvinte fură uluitoare:

— Bună ziua, Mr. Vincent. Speram să mă chemi.

— De ce? am întrebat cu un glas răgușit.

— Mai întâi, spune-mi dumneata de ce m-ai chemat. Fața lui exprima numai așteptare.

Am spus:

— Ai descoperit cum a aflat *Liga* de locul unde se aflau taucetienii?

— Nu, Mr. Vincent. Poate că-mi spui dumneata. Arătam probabil destul de nefericit, pentru că a continuat plin de simpatie: Am eliminat toate celelalte posibilități, reținând numai două. Cea mai plauzibilă te indică pe dumneata; am dat de laboratorul care te-a îndrumat când ai venit de la astroport. De asta am spus că speram să mă chemi… prefer întotdeauna ca oamenii să mi se adreseze din proprie inițiativă, și nu în cadrul unor interogatorii oficiale.

Am înghițit în sec.

— Am dat informația unei fete, Patricia Ryder. Lucrează la Centrul Meteo. Acum e plecată în interes de serviciu și va lipsi până noaptea târziu. Dacă… dacă stați de vorbă, ți-aș fi recunoscător să nu-i spui cine te-a pus pe urmele ei.

De fapt, nu mai avea importanță. Dacă exista o probabilitate de unu la un milion să mă fi înșelat, nu mă mai vedeam uitându-mă în ochii ei.

Iar dacă nu greșisem…

Am simțit deodată că urăsc Pământul. Uram frumusețea femeilor lui cu pielea catifelată; îi uram ogoarele fertile și mările înspumate; îngâmfata mulțumire de sine. Mai presus de toate însă mă uram pe mine.

Klabund spunea ceva. M-am silit să fiu atent.

— Mr. Vincent, unul dintre cele mai vechi privilegii ale unui polițist e să acționeze „pe baza informațiilor primite" fără a pomeni nici măcar în instanță de unde le deține. (Glasul îi era încărcat de un fel de milă. M-am întrebat dacă știa de legătura mea cu Patricia.) Și, bineînțeles, adăugă el, s-ar putea să te înșeli.

Când s-a întrerupt legătura m-am simțit de parcă aș fi tăiat o bucată din mine.

Cât de tare dorisem într-adevăr să-mi petrec restul vieții alături de Patricia? În ce măsură reacționasem doar la felul în care îmi întreținea vanitatea? Nu mai știam. N-aveam să știu niciodată. De parcă m-aș fi temut să destram o vrajă, evitasem mereu să-i pun întrebări spinoase, chiar noaptea trecută îmi dădusem seama că nu știam de ce era orfană, fapt neobișnuit și surprinzător la vârsta ei și în condițiile noastre de longevitate.

Toate legăturile comode pe care le stabilisem se rupeau, una după alta.

— Doamne, prost am mai fost! am spus cu glas tare izbind în muchia biroului până a început să mă doară mâna.

Mi-era atât de rușine de mine însumi încât nu găseam cuvinte să mă ocărăsc. Ce făcusem pentru a o cuceri pe Patricia în competiția pe care orice bărbat o înfruntă înainte de a se căsători cu o femeie atât de frumoasă? Minimul de care eram în stare. La fel mă comportasem și pe plan profesional. Ca o curea de transmisie a biroului pe care te puteai bizui, netedă, lină, mă aflam aici, instalat în fruntea unui serviciu care mergea bine, mândru de a fi fost promovat atât de tânăr într-un asemenea post… Dar ce făcusem în ultimii ani spre a dovedi că eram demn de el? Cât mai puțin cu putință.

Trebuia să existe în viață și altceva decât simpla eficiență liniștită, dar când oare făcusem pentru ultima dată față unei probleme care să-mi solicite toate resursele? Nu-mi puteam aminti. Gospodăream un colțișor tihnit, micul sector al relațiilor cu pașnica și netulburata Viridis, iar lună după lună dosarele treceau prin serviciul meu fără să dea de piedici și fără să provoace încurcături. Dar până când? Până aveam să putrezesc pe picioare, cum spusese Tinescu?

Păi începusem să și putrezesc, dacă o lăsasem pe Patricia să mă prostească în așa hal!

Mai era destul până la terminarea zilei de lucru, dar ducă-se dracului. M-am ridicat și, mai mult pe bâjbâite, am părăsit biroul și m-am dus acasă.

***

Lovitura cea mai grea veni abia a doua zi dimineață. Peste noapte începusem să mă mai împac cu propria mea silă. Încă nu știam ce voi face, dar cel puțin hotărâsem să întreprind ceva ca să ies din vechiul făgaș. Mă gândeam să trec la relațiile cu extratereștri, chiar într-un post mai mic, sau să părăsesc biroul luându-mi un concediu de un an pentru a face ce-i spusesem Patriciei, să plec pe Regulus cu o navă-zoo. Dar mă temeam ca ultima alternativă să nu fie doar o sfidare la adresa ei, așa că mă sileam tocmai să-i cântăresc bine motivările, când răsună semnalul videofonului.

Era ea.

Bănuisem că inspectorul o va interoga încă în cursul nopții, punându-și oamenii s-o ridice fie de la Centrul Meteo, fie de îndată ce avea să ajungă acasă. Văzând-o, nu mi-am putut stăpâni tulburarea, așa că Patricia se plecă înainte strigând îngrijorată:

— Roald, s-a întâmplat ceva? Pari bolnav!

Mă simțeam în pielea unui trădător, deși tot felul de scuze și jumătăți de adevăruri mi se îmbulzeau în minte.

— Da, nu mă simt prea bine. Poate că nu-i decât ecoul șocului pricinuit de faptul că era să fiu ucis… Dacă până diseară nu mă simt mai bine, o să trebuiască să renunț să ne vedem.

— Oh, bietul de tine! (Deși mă străduiam să prind și cel mai mic accent fals, glasul îi răsuna atât de sincer…) Dar nu ne-am putea vedea atunci la tine? Aș veni mai devreme și ți-aș pregăti ceva de mâncare, nu vrei? După aceea te-ai putea odihni…

N-am încercat s-o fac să renunțe. La ce bun? N-avea să poată veni să-mi facă de mâncare. Se va afla într-o celulă, la poliție.

Am așteptat-o totuși întreaga seară, nădăjduind, în pofida oricărei speranțe, că va apărea îmbujorată, indignată de jignirea adusă și povestind cum se scuzase Klabund pentru faptul că-i pusese întrebări peste întrebări. Tot o mai doream. Sau, mai degrabă,

pentru a-mi păstra respectul față de mine însumi, tot mai voiam să cred că nu fusesem păcălit atât de monstruos, atât de ușor.

Când am văzut că se făcuse ora 21 și nu sosise, am comandat o sticlă de *brandy* și am băut până am adormit în fotoliu.

***

În dimineața următoare m-am simțit îngrozitor. Primul șoc trecuse, făcând loc unei dureri difuze, totul mă durea, dar nimic nu mă mai putea atinge. Atunci mă chemă Klabund.

Tăcut, a îndreptat spre camera videofonului un document scris mărunt, din care am citit pe sărite cât am fost în stare să îndur.

Act de trimitere în judecată… proces de igienă mintală… Patricia Belafont Ryder… a săvârșit cu bună știință și rău intenționată… punând în primejdie viețile mai multor ființe înzestrate cu inteligență, în mod curent numite tau-cetieni… pagube aduse patrimoniului public… amestec în treburile biroului pentru Relații Culturale… alienare și subversiune…

Învinuirile nu se mai sfârșeau. Printr-un gest, i-am cerut lui Klabund să dea deoparte actul de acuzare.

— Regret că nu ți-am putut spulbera mai devreme nesiguranța, Mr. Vincent, zise el cu un fel de stângăcie. Dar, de cum i-am adresat lui Miss Ryder primele întrebări, parcă aș fi deschis un robinet. Fiecare lucru atrăgea un altul până ce… în sfârșit, n-a fost prea plăcut. Bănuiesc că nu ții să intru în amănunte.

— Dar… *de ce*? am întrebat cu greu.

Voiam să spun: cum putea un cap atât de frumos să ascundă atâta răutate?

— De ce aderă cineva la *Ligă*? În treacăt fie spus, era înscrisă de ani de zile. Psihologii vorbesc de xenofobie, de megalomanie transferată sau traumatisme din copilărie… dar toate se rezumă la respingerea până și a ideii că pot exista ființe extraterestre înzestrate cu rațiune și la dorința ca oamenii să stăpânească galaxia. Ți-a vorbit vreodată de familia ei?

Am negat, dând din cap.

— Știu că are o soră în Alaska, măritată și cu copii. Dar n-a vrut niciodată să-mi vorbească de moartea părinților ei… dacă la asta te

referi.

— La asta. Tatăl ei a făcut parte dintr-o misiune de observație pe Sigma din Săgetătorul. Rupându-i-se haina de protecție, a fost infectat de un microb local și și-a găsit moartea. Mama, pe câte mi s-a spus, avea o fire instabilă și, în locul unei afecțiuni normale, a făcut pentru bărbatul ei o fixație. Când s-a întors pe Pământ, a adus cu ea un mic animal de pe Săgetătorul, anume adaptat la condițiile de viață terestră. Era un dar făcut soțului ei de către un prieten de pe planeta unde lucrase.

După spusele lui Miss Ryder, animalul a devenit centrul de interes al căminului, iar cele două fete au trecut pe planul al doilea. Sora mai mare a avut noroc. Fiind adolescentă, a scăpat de urmările cele mai neplăcute ale situației: era în stare să-și dea seama de defectele mamei și-și putea găsi prieteni în afara căminului. Dar Patricia n-avea decât cinci sau șase ani…

Presupun că, până la urmă, ar fi găsit totuși o cale de ieșire, dar, printr-o crudă ironie a sorții, mama i-a fost și ea ucisă. Îți amintești de accidentul rachetei de acum câteva zile?

— Sigur că da.

— Ultimul accident de felul ăsta a avut loc acum treizeci de ani. Iar Mr. Ryder se afla la bordul rachetei.

Bun. Existau așadar motive, existau scuze. Într-o epocă în care moartea intervine prematur, un copil o poate considera drept firească. De astădată însă, un destin nefast pedepsise pe nedrept o fetiță neajutorată. Nu-i de mirare că devenise xenofobă. În mintea ei suferințele începuseră odată cu moartea tatălui și le asociase cu extratereștrii care-l atrăseseră pe planeta lor, unde murise.

— Să continui? întrebă Klabund.

— Da… da, vreau să aflu totul.

— Bine. Din clipa în care a intrat în rândurile *Ligii „Stelele pentru Om”* a militat pentru înlocuirea vorbelor cu fapte. A participat la primele discuții, atunci când stellarienii au început tratativele cu *Liga* propunând s-o sprijine cu fonduri și cu arme. E de la sine înțeles că, știind ce se petrece la B.R.C., se putea trece mai ușor la propagarea și sabotajul care vizau subminarea respectului de care biroul se bucură în ochii publicului. După cum ți s-a mai spus, au

aflat că preferai să rămâi în continuare la sectorul coloniilor umane în loc să treci la relațiile cu extratereștrii – muncă pe care o consider mult mai grea – și au presupus că ești un simpatizant potențial. Miss Ryder a primit misiunea să te seducă, pentru a obține astfel informații.

Am închis ochii, strângând din pleoape. Speram să șterg imaginea Patriciei, dar truda mi-a fost în zadar.

— Era gata să renunțe și să raporteze că nu ești, până la urmă, neofitul presupus, când au sosit tau-cetienii. Cred că a fost cât pe ce să se trădeze când i-ai stârnit repulsie propunându-i să vă îmbarcați amândoi pe o navă-zoo, nu-i așa?

— Asta m-a făcut s-o bănuiesc, am încuviințat cu tristețe.

— Da. Numai că i s-a poruncit să se reîntoarcă la dumneata, mărunta informație pe care i-ai transmis-o îngăduind *Ligii* să evite un eșec cu prilejul primei misiuni mai importante primite din partea stellarienilor. Sabotarea rachetei a fost probabil chiar ideea *Ligii*, dar atacul de la C.P.E.T. A fost săvârșit... „la cerere". Planul prevedea ca ghidul care-i însoțea pe tau-cetieni să indice unde fuseseră cazați și să se ia pentru asta legătura cu secția locală a *Ligii*, care apucase să-i și trimită doctorului bin Ishmael o scrisoare cu amenințări. Dar ai încurcat lucrurile dispunând drogarea ghidului și internarea ei în spital. Erau aproape gata să renunțe la acțiune sau să atace la nimereală, când Miss Ryder a luat contact cu ei ca de obicei și le-a comunicat informația pe care i-o furnizaseși întâmplător.

Asta le-a salvat planul, așa că au silit-o, în ciuda repulsiei, să-și continue jocul în preajma dumitale.

— Mă crezi un nătărău, am spus cu amărăciune.

— Pentru că te-ai lăsat înșelat? Nu, Mr. Vincent, nu cred că trebuie să te judeci atât de aspru. E, desigur, o actriță desăvârșită.

— Dar...

Nu, de ce să-i spun unui străin până și asta? De ce să recunosc că nicio femeie – așa credeam – nu putea simula pasiunea pe care mi-o dovedise?

Mă lăsasem înșelat. Prins în capcană de dulcea, stupida Terra cea demnă de încredere, pentru a comite o greșeală de care avea să-mi fie rușine toată viața.

— Te interesează probabil să afli că am descoperit arma și o cantitate de gloanțe din materie condensată.

Asta ce mai era? Oh, Klabund vorbea mai departe. Am încercat să par interesat.

— Le-am găsit la șeful secției locale a *Ligii*. Și am mai găsit și un stoc de bombe fabricate pe Stellaris. După experții noștri, de tipul celor utilizate pentru avarierea rachetei. Nu știu cum să-ți spun, Mr. Vincent, dar în toată afacerea asta ai dat dovadă de o perspicacitate nemaipomenită. Presupun că, mai devreme sau mai târziu, am fi descoperit noi adevărul, dar deducția strălucită care te-a făcut să ghicești tipul de armă folosit împotriva tau-cetienilor…

Și vorbea, și vorbea, și vorbea. De la o vreme am încetat să-l ascult. Tocmai pe la sfârșitul cascadei lui de complimente, ceva m-a făcut totuși să-mi ciulesc urechile.

— Pe cât mă duce capul, singura rațiune pentru care stellarienii s-au amestecat în toată chestia asta e dorința de a rupe cu dependența lor față de Pământ și…

— Inspectore, ai mai pomenit cuiva…?

— Încă nu, răspunse el privindu-mă cu mirare. Dar trebuie să raportez… presupun că la nivel guvernamental, pentru că problema e deosebit de importantă.

— Înainte de a vorbi cu oricine, la nivel guvernamental sau nu, cheamă-l pe șeful meu, pe Tinescu. Ai pus degetul pe dinamită, inspectore și nu exagerez.

— Așa am să fac, făgădui el înainte de a întrerupe convorbirea.

25

Așadar, aici ajunsesem. M-am uitat la mormanul de dosare care așteptau în cutia transportorului și am făcut rămășag cu mine însumi că nu se afla printre ele unul singur pentru care să merite să-mi bat capul. Am câștigat prinsoarea.

Punând mormanul la loc, i-am lăsat lui Klabund trei minute pentru a isprăvi discuția cu Tinescu, apoi am pornit spre biroul directorului.

Părea să mă aștepte; în orice caz, n-avea nicio hârtie pe birou și se lăsase pe spate în fotoliu, privind spre ușă. M-a poftit să iau loc.

— Îmi pare nespus de rău, zise el de-a dreptul. Am vorbit cu Klabund și mi-a spus tot.

— L-am rugat să vă cheme, am precizat eu încercând să fac să nu-mi tremure glasul. A descoperit de ce stellarienii…

— Nu asta mă doare! Klabund e isteț și trebuia să-și dea seama. Torres a precizat ieri în scris o seamă de factori și a avut grijă de toate. Mișcându-și brațul ca și cum ar fi înlăturat problema evocată, Tinescu urmă: Nu ce mă supără e situația în care a fost pus unul dintre cei mai buni oameni ai mei, și încă din popria-i vină. Roald, ce ți-a făcut femeia aia de-ai căzut în cursa pe care ți-a întins-o?

— Ați văzut-o vreodată? am întrebat rece.

— Nu, dar… bine, să trecem peste asta. Ce-a fost, a fost. Voiam să-ți spun totuși că sunt mândru de tine și de propria mea judecată în ce te privește. E nevoie de mult curaj pentru a-ți jertfi sentimentele de dragul unui ideal.

— N-am făcut-o pentru niciun ideal, am mormăit, ci jumătate din ciudă și jumătate din răzbunare.

— Nu cred. Mai degrabă ți-ai dat seama, aș zice, că nu poți accepta un asemenea tip uman… un tip de care specia noastră se rușinează, deși greșeala care l-a făcut să fie așa cum e nu-i aparține în exclusivitate. Și-mi pare bine că ai procedat așa. Dar cu asta am ajuns la ce-aș vrea să-ți spun… Știi probabil că, de o sută de ani, ești cel mai tânăr specialist promovat într-un post de importanța celui pe care-l ocupi?

— S-a stârnit destulă vânzoleală când am fost numit…

— Nu destulă, pare-se, pentru ca toate implicațiile să pătrundă și în capul dumitale de lemn. Poate că ți-a trecut totuși prin minte ideea că ocup scaunul ăsta de aproape un sfert de veac și că, mai devreme sau mai târziu, sclerozându-mă, va trebui să-l părăsesc!

Devenea sarcastic; am perceput semnalul de alarmă și m-am străduit să pricep unde voia să ajungă.

— N-am de gând să încalc regulamentele, ca Indowegiatuk. Are o experiență extraordinară, care nu-i folosește decât în cadrul biroului. Eu n-am scuza asta și afacerea tau-cetienilor mi-a arătat că am început să mă uzez. Bun. Nu-i o noutate, știam că într-o bună zi așa ceva trebuia să se întâmple. Și am luat din vreme măsurile necesare.

De pildă, îți amintești că, înainte de a fi numit, ai fost supus unor teste de aptitudini. Încă de atunci știam cu toții că ai o inteligență deosebită, reacții prompte, un bun echilibru emoțional și o pricepere administrativă de prima mână. Dar căutam un talent suplimentar – rar și deosebit de prețios – capacitatea de a ajunge la concluzii exacte pornind de la date chiar sumare. Dacă ții să-i dai un nume, e vorba de intuiție. Fără un dram de intuiție e greu să ocupi un post de răspundere în administrația zilelor noastre. Și e cu neputință să conduci B.R.C.-ul.

Mi-am amintit atunci că Micky pomenise de un asemenea talent al lui Tinescu, dându-i același nume: intuiție.

— Ei bine, zilele astea ai dovedit că ai intuiție din plin. Klabund nu mai tace lăudând felul cum ți-ai dat seama de metoda folosită în atacul împotriva tau-cetienilor. Bin Ishmael e încântat de felul cum te-ai comportat la C.P.E.T. Indowegiatuk și-a ieșit din fire pentru că…

— Vă rog, am intervenit.

— Să vin la chestiune? Vin și la asta, nu te teme. Dacă ai binevoi să-ți părăsești dracului pentru doi ani biroul călduț, ca să vezi ce se petrece pe Regulus, pe Săgetătorul și pe atâtea alte planete, aș propune să fii numit, după mine, directorul biroului.

N-am mai scos o vorbă. Nu eram în stare.

— Ei, ți-ai înghițit limba? întrebă acum pironindu-mă cu privirea ochilor lui ageri și strălucitori. Știi că a mai existat un precedent: n-ai să fii chiar atât de tânăr ca predecesorul meu Brown. Da, sarcina a fost prea grea pentru el… l-am văzut prăbușindu-se și a fost îngrozitor. Dar n-avea posibilitățile dumitale.

— Nu văd totuși la mine nimic deosebit care…

— Of, taci odată și lasă-mă să termin! Îți dai aere de seriozitate și de silință, dar ești de fapt un leneș fără pereche. Știu, și știi la fel de bine, că dacă n-ai să muncești pe ruptele ai s-o pățești ca Brown. Dar, ca urmare a toate câte s-au întâmplat, mai știu că te simți destul de scârbit de dumneata însuți ca să mă asculți. Dacă nu te conving înainte de a te retrage din nou în carapace, ai să te simți iarăși atât de bine în vechiul cuib călduț încât n-ai să te mai poți hotărî. N-ai decât să-mi refuzi propunerea, n-am să te dau afară: ești destul de prețios chiar când lucrezi, ca de obicei, dând numai jumătate din ce-ai putea da. Dar ai să-ți petreci zilele în cadrul biroului, întrebându-te dacă nu te-ai fi descurcat mai bine decât cel ce-mi va lua locul; și mă bucur la gândul că voi fi mort și liniștit înainte de-a apuca să regreți că ai lăsat să-ți scape norocul, pentru că atunci nu vei mai avea pic de haz.

— Eu…

— Șterge-o, Roald. Te învoiesc pentru tot restul zilei, dar gândește-te la ce ți-am spus. Și caută să ajungi la concluzia potrivită!

***

Cunoaște-te pe tine însuți! Nu mi-am ridicat privirile spre literele uriașe de pe frontonul biroului, dar le simțeam arzându-mi ceafa când am trecut strada pentru a hoinări, la întâmplare, prin oraș. Crezusem că mă cunosc. Crezusem că sunt fericit și bine adaptat, că aveam o meserie bună pe care o făceam bine, bucuros de viață fără a abuza de plăcerile ei, mulțumit de prieteni și de femeile pe care le întâlneam…

Și totuși, Tinescu avea dreptate. Iar pentru a-mi spune adevărul se folosise de singurul moment potrivit, cel în care propria mea credulitate mă dezgusta în asemenea măsură încât găseam în mine voința necesară pentru a-mi schimba existența, din temelie.

Afurisitul. La urma urmelor, era totuși bine că se folosise de momentul oportun.

Să preiau conducerea biroului? Eram oare în stare? Și, dacă eram, doream s-o preiau?

Da. Dar numai în sens negativ. Nu atât din ambiția de a fi director, cât pentru că nu mă mai mulțumea drumul pe care-l urmasem până acum.

Îmi făcusem planul să mă însor, să am copii, să-mi stabilizez viața asumându-mi răspunderi personale; pentru mai târziu, mă gândisem la o catedră universitară, să țin cursuri de sociologie viridiană și să mă uit la studente de la ferestrele unei odăi de felul celei pe care Micky o ocupa la Cambridge. Sau să accept o sinecură în diplomație, care să-mi îngăduie să călătoresc înconjurat de subalterni și să mă întorc acasă cu satisfacția unei vane străluciri.

Uf! Perspectivele astea călduțe îmi făceau acum silă. Eram furios pe toată lumea: pe Tinescu, pentru că mă punea să aleg într-un moment când totul mi se învălmășea în minte; pe *Ligă*, pentru că readusese pe Pământ o violență de care credeam că se dezbărase pentru totdeauna; și, mai ales, pe Patricia.

Îngrozit, îmi dădeam seama că o uram atât de tare încât îmi doream să văd scena când, într-o banală sală de spital, ortopsihologul avea să-i remodeleze spiritul pentru a-l face sănătos, sigur, stabil.

În ce mă privea, nu mai doream nici securitate, nici stabilitate. Era timpul să fac unele greșeli, chiar dacă aveam să trag ponoasele. Era timpul să mă pun la încercare, să descopăr ce puteam face în condiții extreme.

Să primesc oferta lui Tinescu? Însemna, firește, să înfrunt o mulțime de greutăți. Întâi și întâi, să asimilez în doi ani de zile o mulțime de cunoștințe privind relațiile cu extratereștri, știind că voi avea de lucrat cu experți ce se puteau lăuda cu o experiență de cincizeci de ani în domeniu, apoi să aplanez fricțiunile care se vor ivi, făcându-i pe cei din cadrul biroului să-mi recunoască autoritatea, în sfârșit, să pun în practică admirabilul program al lui Micky, pe toată lunga lui durată…

Nu.

Nu era bine. Era o sfidare, dar nu cea pe care mi-o doream. Aveam în minte ceva mai potrivit. M-am gândit mult, încruntat. Să plec pe Regulus cu o navă-zoo? Nu. Ce fel de sfidare înseamnă să fii obiectul pasiv al unor studii științifice?

Țineam totuși să părăsesc Pământul. Îmi apărea acum sleit și bolnav. Văzusem în Patricia întruchiparea tuturor farmecelor lui și…

Asta era.

Pe toată galaxia, nu-mi puteam explica cum de nu-mi dădusem seama mai devreme. Era o idee pe care o înlăturasem refuzând s-o iau în serios și-mi ieșise aproape cu totul din minte, când era tocmai soluția pe care o căutam.

Am scos din buzunar un cartonaș pe care se afla o adresă. M-am dus direct acolo. Când s-a deschis ușa, am tras adânc aer în piept și am rostit:

— Accept postul de director pe care mi l-ai propus.

26

Kay Lee Wong se uită la mine de parcă nu i-ar fi venit să-și creadă urechilor. Purta o nouă ținută bărbătească, alcătuită din capă și pantaloni, de astă dată de un verde închis. Fața-i părea o floare de aur răsărind dintre frunze.

În cele din urmă răspunse:

— Dar… dar credeam că ne urăști atât de tare încât niciodată… Oh! Intră, intră! Ce știre minunată!

Eram s-o întreb ce voia să spună, când am zărit un ceas pe perete.

— E într-adevăr 16 trecute? am întrebat neîncrezător.

— Da. Abia m-am întors de la voi, de la birou. Ia loc, te rog. Roald, nu-ți pot spune cât sunt de fericită că primești postul.

Așadar, pierdut în gânduri, rătăcisem ore și ore, la nesfârșit. Dar nu trebuia să mă mir. Am ridicat din umeri, întorcându-mă la întrebarea care-mi stătea pe buze.

— Credeai că vă urăsc? Vrei să spui pe stellarieni?

— După câte ți-am făcut… își mușcă buzele și preciză: Vreau să spun, prietena dumitale, Patricia. Doar noi suntem de vină, nu-i așa?

— De vină sunt mai mult eu, am răspuns. Și, după o scurtă pauză: Dar ce ai căutat la birou?

Nu părea în stare să-mi înfrunte privirile. Uitându-se într-o parte, spuse:

— Am discutat cu un tânăr pe care cred că-l cunoști, Micky Torres. Și din vorbele lui am înțeles… dar să încep mai bine cu începutul.

Nu sunt un ghid venit aici să-i însoțesc pe tau-cetieni. Iar raita pe care am dat-o săptămâna trecută pe la stațiile de recrutare n-a constituit decât un paravan pentru adevărata mea misiune. Am fost trimisă eu, deoarece s-a considerat că o fată ar fi ultima pe care ați bănui-o de spionaj și sabotaj.

— Nu era vorba de stații de recrutare, am spus încetișor, ci de secții locale ale *Ligii „Stelele pentru Om“?*

— Așa e, încuviință cu amărăciune. Trebuie să înțelegi, Roald, cât de afectați am fost de faptul că Pământul ne trata ca pe un fel de

experiență sociologică la nivel planetar. Sigur, la început cam asta și eram. Dar când am vizitat Tau Ceti și i-am descoperit locuitorii, când ne-am construit astronave superioare celor de care dispuneți am început să ne punem întrebarea cât timp va mai dura situația asta anormală.

O situație care nici măcar nouă nu e. Micky Torres mi-a explicat cum, în secolul al XVIII-lea, țara numită pe atunci America, o colonie a Angliei, s-a rupt de vechea stăpânire și și-a văzut de drumul ei pentru a deveni una dintre cele mai mari puteri mondiale. E tocmai ce aveam și noi de gând, să forțăm ruptura, silindu-vă să ne recunoașteți independența. *Liga*… *Liga* nu era decât un fleac. Nu-ți poți da seama câtă trudă și câtă ingeniozitate s-au cheltuit pentru a crea la voi focare de criză. Planul urmărea să vă dăm atâta de furcă încât să vreți să scăpați de noi, acordându-ne independența.

Și toate astea pentru ce? Pentru nimic, își răspunse singură ridicându-și în sfârșit spre mine ochii triști. Prietenul dumitale Micky Torres și-a pierdut toată ziua explicându-mi măsurile pe care le-ați luat pentru a ne asigura, nu numai libertatea, dar și conducerea. Roald, nu mi-aș fi închipuit vreodată o asemenea generozitate… mai cu seamă că nici nu v-am cerut-o. Mi-e rușine. Asta-i adevărul, mi-e rușine când mă gândesc la ce urma să fac.

— Cum ți-au dat de urmă?

— Nu știu. Am fost probabil urmărită discret în timp ce făceam turul secțiilor *Ligii*, iar un polițist politicos s-a înființat astăzi, m-a poftit să vin la birou… și cam atât.

— E verosimil, am încuviințat. Să informezi din vreme unele persoane cu influență pe Stellaris… e o măsură de prevedere înțeleaptă. Un fel de *kenekito-madual,* cum s-ar spune.

— Poftim?

— N-are importanță. Un termen de pe Regulus, pe care l-am învățat de curând. Și se potrivește, pare-se, de minune, am adăugat lăsându-mă pe spătarul fotoliului. Vezi, era firesc să nu fi fost în stare să prevedeți cum vom reacționa. Acolo, pe Stellaris, societatea voastră e disciplinată, riguros organizată și agresivă. Și așa trebuie să fie pentru a face, dintr-o colonie luptând pentru supraviețuire, o lume nouă. Pe Pământ, dimpotrivă, n-am pornit de la ideea

fundamentală de cooperare. A trebuit să învățăm lecția pe pielea noastră, după ce am fost pe punctul de a nimici întreaga specie umană.

Până la urmă, există poate un fel de evoluție și printre societățile planetare. Bazată pe înfăptuiri decurgând din cooperare, Stellaris preia ștafeta din mâinile Pământului, care a cunoscut milenii de înfăptuiri bazate pe concurență. Și, la drept vorbind, cel mai mare și singurul efort de cooperare din Istoria noastră va trebui realizat de cele două generații ce vin după noi.

Kay privea pe fereastră spre oraș. Apoi spuse:

— Poporul meu va ști să înțeleagă, sper, că hotărârea pe care ați luat-o a fost dictată de putere, și nu de slăbiciune.

Mi-am amintit de ceva.

— Într-una dintre nopțile trecute am stat de vorbă cu Anovel, regulianul care se afla la bordul rachetei avariate. Se pare că *Liga* a sabotat-o anume pentru a-l ucide. Un alt fanatic a încercat mai apoi să-l omoare sub pretextul că-l supune unor experiențe de laborator. Dar reacția lui Anovel a fost cam asta: „Când ești invulnerabil, îți poți îngădui să privești asemenea lucruri cu oarecare nepăsare". Într-un fel, Pământul e invulnerabil, în felul lui. Am adus o asemenea contribuție la istoria omenirii, încât nimeni nu ne-o mai poate lua.

— Mă întreb, șopti ea, cât de departe vom merge… Ieri, sălbatici vânând prin păduri și adăpostindu-ne prin peșteri. Azi, intermediari între specii răspândite sub vreo șase sori. Iar mâine…?

Un timp, am tăcut amândoi. Apoi am sărit în picioare.

— Ei bine, ce-ai zice să mergem să sărbătorim undeva noua mea funcție?

— Ar fi grozav, mi-a răspuns zâmbind. Dacă ești de acord să sărbătoresc totodată independența dobândită de Stellaris… pe care voi ne-o pregătiți.

Și sărbătorirea s-a tot prelungit. Încă nu mă refăcusem cu totul luni dimineață, când am intrat în biroul lui Tinescu. Purtam un costum nou, pe care Kay mă pusese să-l cumpăr, pantaloni negri cu fireturi de argint și capă asortată, mult mai bătător la ochi decât tot

ce purtam de obicei, și aveam cu siguranță o expresie care trăda schimbarea petrecută în mine.

Tinescu mă privi scrutător și spuse:

— Roald! Te-ai hotărât să-mi preiei postul!

— Da, am răspuns instalându-mă într-un fotoliu, am hotărât să devin director de birou. De asta vă refuz propunerea.

Mă întrebasem de multe ori dacă Tinescu putea fi luat prin surprindere. A fost cazul acum, dar pentru scurtă vreme. Făcu ochii mari și buzele i se strânseră pentru un fluierat neauzit.

— Roald, ai mai multă minte decât mine. Te duci pe Stellaris. Pe Stellaris, în timp ce eu, cap pătrat ce sunt… minte cețoasă…

O dădu pe românește. Când își recăpătă stăpânirea de sine, se ridică ocolind biroul, mă bătu pe umăr, râse, înjură, din nou, apoi se întoarse la locul lui.

— N-am să înțeleg niciodată cum am pierdut din vedere… Ce rost are să-l instalezi la biroul ăsta pe cel mai bun om disponibil, când ne-am pus de acord să predăm cât mai repede stellarienilor comanda? (Râse din nou atât de tare că-i dădură lacrimile. Și m-am surprins nădăjduind să dobândesc cândva și eu facultatea de a-mi bate joc de propria mea miopie.) Cum-necum, cine te-a împins de la spate? întrebă el deodată. Ai de gând să te însori cu fata aia de pe Stellaris, hai?

La urma urmelor, de ce nu? în fond, e o idee bună… Dar, ca și el, am adoptat un ton ironic:

— Știți la fel de bine ca și mine că pe Stellaris nu se încheie căsătorii. N-au decât contracte de coabitare.

— Hm… excelentă idee, în teorie: asigură copiilor un cămin stabil. Dar mi s-a părut întotdeauna cam rece și… administrativă. Mă rog. Cum să procedăm, așadar? În mod normal, nu vei avea competența necesară câtă vreme nu-ți vei face stagiul la relațiile cu extratereștri, asupra căruia am insistat atât, în eventualitatea că ai fi rămas aici. Sarcina principală a B.R.C.-ului stellarian se limitează totuși la relațiile cu oamenii – programul lui Micky – așa că te vei putea ocupa de rest peste câțiva ani, când noul birou își va fi completat personalul. Ce-ai zice să apelăm la Charisse Wasawati? Ți-ar putea prelua munca, în cazul în care n-a fost prea zguduită de

reproșurile pe care i le-am făcut pentru că n-a fost în stare să controleze rapoartele tehnice de pe Stellaris. De fapt, de ce n-ați face, pentru moment, schimb de posturi? Nu-i nevoie să trâmbițezi înființarea unui birou rival înainte ca Micky să-și pună planul pe roate. Da, cred că te vom instala acolo ca revizor temporar. Va trebui desigur să-i pui la curent măcar pe câțiva dintre membrii echipei de acolo…

În zece minute totul fusese stabilit, dar eram nerăbdător să plec. Trebuia să mai văd pe cineva ca să-i pun câteva întrebări foarte, foarte importante.

***

Era acasă. Ca și în cazul lui Tinescu, am avut impresia că mă aștepta. Pentru că n-avea nevoie de amenajări speciale, i se dăduse o cameră în clădirea personalului C.P.E.T.ului. Anunțătorul îmi transmisese glasul lui blând și lipsit de emoții.

— Bună dimineața, Roald. Ce bine că ai trecut să mă vezi. Intră, te rog.

Am intrat. Cu picioarele îndoite spre spate atingând podeaua, Anovel era cocoțat pe un scaun de pe Regulus și urmărea, pe ecranul TV, buletinul de știri. Crainicul tocmai vestea dizolvarea *Ligii „Stelele pentru Om“,* acuzată de complicitate la asasinat și tentativă de ucidere.

— Pot urmări programul până la capăt? întrebă el în șoaptă. Urmează un interviu cu ministrul vostru al Afacerilor Extraterestre.

— Te rog. Aș vrea să-l ascult și eu.

Încercând să fac cât mai puțin zgomot, m-am îndreptat spre unul dintre scaunele rezervate vizitatorilor umani.

Giuseppe Capra se ivi după câteva minute pe ecran. Nu i se adresă celui care-l intervieva, ci, întorcându-se spre camera de luat vederi, le vorbi direct telespectatorilor.

— Da, mă bucur că *Liga* a fost desființată. Și n-o spun numai pentru că s-a înjosit până la a săvârși crime pe care nu credeam să le mai vedem. Mă bucur și pentru salvgardarea celorlalte *ființe* – a tuturor celorlalte ființe, indiferent de conformația lor – care ne pot oferi atâtea în domenii ca psihologia… biologia… și pe care Liga nu le considera decât drept animale. I-ați văzut poate manifestele,

spuse el arătând caricatura pe care o găsisem în cutia transportorului în dimineața sosirii tau-cetienilor. Să prade cunoștințele omenirii! Ce aberație! Printre voi, cei care mă ascultați acum, se află cu siguranță unii care-și datorează viața lecțiilor de genetică și de manipulare a celulelor pe care le-am primit din partea celor de pe Sigma din Săgetătorul, ca și alții, probabil, care…

Mâna albastră a lui Anovel se întinsese pentru a opri emisiunea și regulianul scoase un sunet ce părea un oftat.

— Ei bine, Roald? întrebă el întorcându-se spre mine cu scaun cu tot.

— Noaptea trecută, am început alegându-mi cu grijă cuvintele, mi-ai spus despre Regulus unele lucruri pe care, după Indowegiatuk, nu le-ai fi spus dacă n-ai fi avut un motiv precis. A ajuns astfel la concluzia că nu ești un simplu turist, călătorind la bordul unei nave-zoo doar pentru că reprezintă un mijloc de călătorie avantajos. Afirmă că ești un *kenekito-madual*.

— Limpede ca lumina zilei, încuviință Anovel.

— Toți cei ce se ocupă de relațiile cu extratereștri își frământă creierii încercând să-și dea seama de ce ai fost trimis la noi pentru a divulga tocmai acest kenekito. După părerea mea, se înșală. Mi se pare logic că ai de îndeplinit un dublu rol. Presupun că, dacă are de dezvăluit informații capitale, un madual trebuie, totodată, să afle altele.

— Continuă. Până acum logica dumitale e fără greș.

Cuvintele lui aveau un accent ușor ironic. Am răsuflat adânc, acum venea partea cea mai grea.

— După ce ai plecat de la Jacky Demba, Helga Micaleff a spus să ești o „realizare grozavă”. Mai încoace, directorul meu, Tinescu, a declarat că din cauza uluitoarei sale adaptabilități, specia dumitale pare făcută „la comandă” pentru colonizarea interstelară. De fapt, fiecare dintre noi, inclusiv Indowegiatuk, consideră că voi ar fi trebuit să inventați zborul spațial și se întreabă de ce n-ați făcut-o. Până acum obișnuiam să trecem peste problema asta, socotind punerea ei drept o dovadă de antropocentrism și atribuindu-vă idealuri care n-ar include o asemenea linie de dezvoltare.

Dar m-am întrebat deunăzi ce s-ar fi petrecut dacă tau-cetienii ar fi construit astronave înainte de a-i fi descoperit noi și dacă ar fi dat peste oamenii de pe Viridis fără să știe că e vorba de o societate înrudită cu cea de pe Pământ…

Încremenit ca o statuie, Anovel asculta plecându-și capul albastru. Mi-am ales cu încă și mai multă grijă ultimele cuvinte:

— Există o singură explicație. Trebuie să fi descoperit zborul spațial. L-ați și descoperit. Așadar, nu ești un regulian, ci un colonist.

Obișnuitul zâmbet trist întinse buzele lui Anovel.

— Continuă, mă îndemnă el.

— Mai vrei amănunte? Bine. Ați fost *într-adevăr* făcuți „la comandă” pentru colonizarea interstelară. Nicio lume nu putea produce o specie atât de adaptabilă. Sunteți o formă de viață optimă, creată în mod artificial.

S-ar fi zis că Anovel aștepta să vorbesc mai departe. M-am întrebat ce să mai spun și deodată m-am hotărât.

— Ați decis că a sosit momentul să aflăm și noi?

— Nu chiar. Nu de tot. Dar, după cum ai bănuit, mă aflu aici pentru a culege fapte și-mi pot da seama că evenimentul se va petrece încă în cursul vieții dumitale. Am descoperit de curând o schimbare subtilă în conținutul buletinelor voastre de știri, indicând că Pământul se pregătește să cedeze stellarienilor supremația. Dacă sunteți în stare să efectuați fără accese de isterie o asemenea tranziție, veți putea accepta și existența unei specii care călătorește prin spațiu de cincisprezece mii de ani.

— De atâta vreme? am șoptit. De ce atunci…? Sunt uluit de interesul pe care ni-l arătați.

— O, dar vă respectăm mult. Am ajuns mai departe decât voi, dar ați atins mai repede decât noi nivelul vostru actual. Împreună, am putea alcătui o asociație remarcabilă.

— Care e locul vostru de origine?

— Ne-am născut, cu multă vreme în urmă, sub un soare pe care nu-l puteți vedea de pe Pământ. E ascuns în Calea Lactee.

— Cum se face că nu v-am întâlnit niciodată astronavele? Nu în spațiu, ar fi fost o coincidență de ordin astronomic, dar în jurul

planetei Regulus, pe care o vizităm atât de des?

— Câtă vreme *madual*-ul consideră că e cazul, niciuna dintre navele noastre nu mai frecventează planeta. Nu le ducem lipsa. Ți-am spus că grija noastră principală e să ne sporim intelectul cu o nouă dimensiune. A face, a călători, toate astea țin de o epocă trecută: Firește, în alte colonii ai noștri urmăresc țeluri diferite... poate tot atât de depărtate de ale noastre ca țelurile stellarienilor de ale viridienilor.

— Cam câte colonii aveți?

— Sute, răspunse Anovel, dar problema nu părea să-l intereseze; privindu-mă plin de curiozitate, adăugă: Știi că, într-un fel, ești tot un *madual*? Oricum, te apropii de conceptul nostru mai mult decât oricare dintre semenii dumitale pe care am avut prilejul să-i întâlnesc. Cred să deții un *kenekito* care se referă la problema de care am vorbit adineauri, transferul puterii către stellarieni. Am dreptate? Apoi, văzând că șovăi, a spus, cumva jignit: Roald, sunt unul dintre cei cărora li se încredințează asemenea lucruri.

Eram convins. Învingându-mi reținerea, i-am împărtășit toată povestea.

— Îți doresc succes, a spus când am isprăvit. Dacă totul merge bine, peste cincizeci de ani veți fi copți pentru întâlnirea cu noi. Felicitări!

S-a ridicat și mi-a întins mâna. L-am imitat.

— Înainte de a te lăsa să pleci, zise el, trebuie să mai fac ceva. Îmi pare rău, dar e absolut necesar... Misiunea unui *madual* comportă și un al treilea aspect. Suprimarea unui *kenekito* căruia nu i-a sosit timpul să fie dezvăluit.

Un fel de fluid emană parcă din mâna care o strângea pe a mea și am uitat pe loc tot ce aflasem.

Epilog

Roald Vincent, director general al Schimburilor Culturale Interstelare, președinte al Comitetului Speciilor Multiple, vicepreședinte din oficiu al Consiliului Planetar Stellarian, membru al Academiei de Științe de pe Stellaris, membru corespondent al Academiei de pe Pământ, membru de onoare al Societății de Sociologie, de patrusprezece ori *doctor honoris causa* al diferitelor universități din trei sisteme solare, își împături noul contract de coabitare și-l vârî în buzunar, împreună cu fotografiile înfățișând-o pe Kay, pe cei doi fii ai lor și o nepoată. Oftă mulțumit. Fusese o idee bună să se despartă pentru o vreme, cu prilejul căsătoriei fiului cel mare, și nu putea nega că se bucurase de mica escapadă. Kay, probabil la fel. Era încă atât de atrăgătoare…

Cincizeci de ani de când se întâlniseră! Pe vremuri, o viață de om. Dar Roald era tot viguros – după cum își dovedise de curând – și se aștepta la încă treizeci de ani de muncă productivă.

Privi, pe fereastra biroului, spre lumea din care-și făcuse un cămin. Nu era Pământul. Dar valora, în unele privințe, mai mult decât Pământul și, dacă lucrurile stăteau așa, putea revendica pe drept cuvânt o parte din merit.

Gândurile prinseră să-i rătăcească. Ținând seama că nu trecuse decât o jumătate de veac, unele schimbări erau de-a dreptul fantastice. Cine s-ar fi așteptat ca Shvast, micul interpret, să fie ales drept prim președinte planetar pe Tau Ceti 4? Tau-cetienii aveau acum un guvern mondial, până și o limbă mondială, iar Roald va apuca probabil, înainte de a-și sfârși zilele, aterizarea pe Stellaris a unei astronave construite de ei.

Jacky Demba devenise, pe Pământ, ministrul Afacerilor Extraterestre! Luase parte la funeraliile lui Tinescu și pusese pe sicriul lui coroana de crini stellarieni pe care Roald izbutise s-o expedieze, acum când datorită noilor astronave stellariene, prețul transportului nu mai era prohibitiv, ci doar exorbitant…

Și Micky Torres, bineînțeles! Când secretarul ascuns îndărătul denumirii anodine de *Departament al Relațiilor Panumane* fusese în

cele din urmă dezvăluit, se pornise o fantastică avalanșă de scrisori care amenințase să-l înalțe, împotriva voinței lui, la președinția Pământului. Era caraghios! Președintele Pământului, la patruzeci de ani? Micky, oricum, ar fi refuzat; privirile i se îndreptau spre un proiect mult mai însemnat și care era pe cale de a se realiza. Dirijase din culise înființarea *Comitetului Speciilor Multiple*, timp de mai bine de un deceniu îi călăuzise dezvoltarea, iar acum se resemnase să iasă în fața scenei, celelalte specii nevoind să accepte pe nimeni altul drept președinte atunci când *Comitetul* se transformă în *Consiliul Lumilor*.

Roald se bucura de dezvoltarea vechiului *Comitet*; i se lua o povară de pe umeri. Nu avusese niciodată darul lui Micky de a se folosi de timp până la ultima lui limită. Ochii i se opriră pe rândul de cărți așezate la loc de cinste sub fereastră: trei romane, trei lucrări despre evoluția socială, devenite lucrări de referință, și un studiu, de pe acum clasic, despre forțele vinovate de declanșarea războaielor, toate purtând numele sonor al lui Miguel de Madrigal de las Altas Torres.

Când naiba avea Micky vreme să le facă pe toate?

Videofonul îl trezi din visare. Pe ecran se ivi, ațâțat la culme, chipul unuia dintre adjuncții lui.

— Ce s-a întâmplat, Wegener? mormăi Roald.

— Alarmă generală, domnule director!

— Cum? făcu Roald sărind în picioare. Dar, pe toată galaxia, de ce alarmă generală?

— După câte am aflat, e vorba de o navă neidentificată. Acum o jumătate de oră *Alcor* și-a semnalat în mod obișnuit, apropierea; dar câteva minute după aceea a transmis un mesaj anunțând că o astronavă străină a pătruns în sistem, îndreptându-se spre centrul galaxiei. Niciuna dintre navele noastre nu pare a se afla în regiunea respectivă, în niciun caz una circulând cu viteză subluminică. Trebuie să fie vorba de o navă construită de o altă specie.

Roald încremeni. Într-o străfulgerare gândul îi fugi în urmă cu cincizeci de ani. Și-și *aminti*.

Nu încercă să ghicească prin ce miraculoasă cunoaștere a psihologiei umane izbutise. Anovel să realizeze una ca asta. Dar nu-i

purta pică. Cincizeci de ani anunțase extraterestrul, cincizeci de ani se împliniseră. Și iată-i venind: stăpânii de cincisprezece milenii ai zborului spațial…

— Domnule director, urlă Wegener la videofon, nu vă simțiți bine?

— Cum?… Oh, iartă-mă, Wegener, nu făceam decât să mă gândesc… *Alcor* e nava căpitanului van Hoff, nu-i așa? Ciudat, cum soarta l-a ales tocmai pe el… Dar cred că s-au petrecut lucruri și mai ciudate… Fă, te rog, două lucruri: mai întâi, anulează alarma asta generală caraghioasă; apoi, cheamă astroportul și cere-i directorului Rosenbaum să-mi pregătească o rachetă. După atâta vreme, cred că merit și eu să fac parte din comitetul de recepție.

Rostise ultimele cuvinte mai mult în șoaptă, dar Wegener nu le-ar fi auzit în niciun caz. Se depărtase de videofon pentru a răspunde unui alt apel și Roald nu mai prindea acum decât frânturi nedeslușite:

— Nu, e absurd… nu poate fi… van Hoff trebuie să-și fi pierdut mințile… cum, regulieni? Ești sigur că sunt regulieni?

— Wegener! strigă Roald.

— Curată nebunie, spuse adjunctul întorcându-se din nou spre obiectivul camerei. *Alco*r susține că străinii emit în anglică pe lungimea noastră de undă și… dar asta nu se poate!

— Ce anume?

— În primul rând, se jelui Wegener, cer să vă vorbească, în al doilea rând, *Alcor* pretinde că arată ca niște regulieni. Dar regulienii nu posedă astronave.

— Nu, nu sunt regulieni, spuse liniștit Roald. Nu chiar. Dar, de vreme ce doresc să-mi vorbească, e poate politicos să le oferim un circuit.

Wegener căscă ochii mari și făcu un gest de parcă ar fi vrut să-și dea cu pumnii în cap, dar era obișnuit să facă pentru Roald lucruri de neînțeles și, cum se sfârșeau de obicei cu bine, se supuse.

Fără veste, se stabili legătura și pe ecran se ivi un cap prelung, albastru, cu o coamă unduitoare și aurie. Semăna atât de bine cu Anovel, că i-ar fi putut fi frate geamăn. Numai că Anovel se afla pe Regulus și, în afara celor terestre, nicio astronavă nu coborâse pe

planetă de mai bine de un secol, de când *madual*-ul hotărâse că era mai bine ca unii factori esențiali să fie tăinuiți.

Roald răsuflă adânc. Făcuse mai multe vizite pe Regulus și prinsese câte ceva din limbajul subtil al locuitorilor. Folosind inflexiunile cele mai ceremonioase și mai elaborate, rosti:

— Ne simțim onorați de încrederea pe care *kenekito-madual* ne-o acordă.

Ființa de pe ecran îl privi lung. În cele din urmă răspunse în anglică, tărăgănând dinadins rostirea cuvintelor, pentru a se face înțeleasă. Respira desigur fluor și, într-o asemenea atmosferă, timpul ei subiectiv era cu mult mai rapid decât timpul oamenilor.

— Am primit instrucțiuni ca, înainte de a lua contact cu guvernul dumneavoastră, să vă cer iertare din partea unui membru al speciei noastre, pe nume Anovel. Sunt însărcinat să vă spun că regretă că a fost nevoit să exercite asupra dumneavoastră constrângerea *madual*-ului. V-a urmărit timp de cincizeci de ani și a ajuns la concluzia că onoarea dumneavoastră putea păstra și singură *kenekito*-ul. Apoi, plecându-și capul prelung într-un salut plin de grație, adăugă: *Kenekito-madual* Roald Vincent, sperăm să vă urăm bun venit pe nava noastră. Suntem gata să vă primim când doriți.

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

2025

AVENTURA

SCORPIONUL

EDITURA "ION CREANGĂ"

COLECȚIA SFINX

COLECȚIA SFINX

fondată în 1895 bpt serie nouă